Stephen R. George
DUREREA
www.virtual-project.eu

STEPHEN R. GEORGE

DUREREA

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
MIHAI BABIC

Editura EIS-POL SRL Bucureşti

1994

METAMORFOZA

John deschise uşa. În cămaşă de noapte, Melissa stătea în faţa orgii. Degetele-i dansau pe clape.

Intră şovăitor în cameră, rece din cap până-n picioare.

Ea se întoarse spre el şi îi zâmbi. Avea o expresie de calm bizar pe faţă, care trăda o răutate calculată pe care el nu o mai văzuse niciodată. Îi zâmbi din nou şi îl trecu un fior; se uita la o persoană necunoscută.

Pe măsură ce se apropia de ea, expresia se schimba şi curând se trezi uitându-se în ochii plini de panică ai fiicei sale.

— Tată! Ajută-mă, tată!

Trăsăturile i se schimbară din nou, pe măsură ce încerca să-şi controleze trupul, faţa, vocea. O luă în braţe. Ea se zbătea să scape, dar John ştia că dacă i-ar da drumul, ar fi pierdut-o pentru totdeauna. Deodată, ea leşină. Cu un strigăt, o aşeză pe pat.

Îşi cunoştea bine fiica, ştia totul despre ea; i-ar fi recunoscut oricând vocea, zâmbetul, pasul. Lucrul acela de pe pat nu era fetiţa lui; era… altceva.

Nu era Melissa.

PROLOG

— E foarte frumos, April.

April se opri din cântat, cu degetele îngheţate pe clapele pianului, atât de brusc, ca şi cum mama i-ar fi trântit capacul peste mâini. Soarele amiezii era atât de chinuitor pentru mama ei, aşa cum era chinuitor pentru tapetul decolorat de pe pereţi şi pentru mocheta veche de pe podea; părea obosită şi plictisită, în uniforma albastră de la cafeneaua la care lucra, iar rimelul şi rujul îi dădeau un aer de ostentaţie.

— Nu sunt decât game, zise April.

— Mie mi s-au părut minunate. Nu te opri.

April se întoarse, trase aer în piept şi începu să cânte din nou. De unde sunetele dinainte păreau însufleţite, scurgându-se din degetele ei în clape, acum păreau note seci, incapabile să se elibereze. Se opri şi îşi privi mâinile.

— Nu pot exersa dacă te uiţi la mine.

— Scuză-mă, dar mi s-a părut atât de frumos!

Era imposibil să nu sesizezi părerea de rău din glas şi April regretă că fusese atât de severă. Ştia cât de mult îi plăcea mamei sale s-o asculte cântând, chiar şi atunci când doar exersa.

— Dacă vrei, poţi să asculţi.

— Oricum, trebuie să mă schimb.

April aşteptă să rămână iarăşi singură, apoi degetele începură să galopeze din nou pe clape, iar notele se însufleţiră iarăşi.

Îi plăcea să cânte game mai mult decât orice. Mai mult chiar decât melodiile pentru care gamele erau foarte simple şi bune de repetat. Gamele erau curate, veneau de la instrumentul însuşi şi nu de la cine ştie ce compozitor decedat. O ajutau să se simtă singură, numai ea şi instrumentul, fără intermediari. Ea era cea care dansa, iar pianul îi cânta din adâncul sufletului.

Ar fi suportat o singură persoană care să stea şi să se uite cum cântă şi acea persoană era doamna Grafton, profesoara de pian. Aceasta înţelegea frumuseţea muzicii lui April, într-un fel de care mama ei nu ar fi capabilă vreodată. Obişnuia să stea pe laviţă lângă ea, să asculte în timp ce se legăna şi dădea nostalgic din cap, adusă la viaţă de frumuseţea notelor.

Degetele i se încleştară pe clape şi îşi dădu seama că cineva o privea; se întoarse şi-l văzu pe tatăl ei care stătea în pragul uşii, cu pălăria într-o mână şi cu un sufertaş în cealaltă; faţa rotundă îi era brăzdată de un zâmbet larg.

— E frumoasă asta, April. Ce este? Îmi place.

— Nu e nimic! Sunt game, atâta tot!

— Oricum, e frumos.

— Trebuie să repet.

— Cum a fost azi la şcoală? Ai luat vreo notă?

— Tată!

— Oricum, ar trebui să fii afară la joacă. Haide, mergi afară, până e masa gata. Nu are rost să stai în casă pe o vreme ca asta.

— Dar vreau să repet.

— Haide, du-te! Am ceva de discutat cu mama. Fii cuminte, haide.

Ea lovi cu pumnii claviatura, pianul ţipă şi, în timp ce tatăl său se uita la ea încruntat, ieşi în fugă din cameră. Se aşeză pe treptele de la intrare, cu bărbia în palme, strângându-şi pleoapele pentru a-şi opri lacrimile. Îl ura! Niciodată nu o lăsa să facă ce voia. Strica totul întotdeauna. Era un neisprăvit; de fapt amândoi. Nu făceau decât să muncească la slujbe la care nu ar fi lucrat nimeni, slujbe despre care nici nu avea curajul să le vorbească prietenelor ei. Trebuia să mintă tot timpul pentru ei, să-i acopere, pentru că ei erau prea proşti s-o facă.

Nu voia altceva decât să repete la pian. Asta o făcea să viseze. Să o ducă departe de toate. Pianul era o poartă spre o altă lume şi chiar şi doamna

Grafton spunea că pianul avea să-i schimbe întreaga viaţă şi pe cea a celor care aveau s-o asculte. Oare de ce tatăl ei nu putea înţelege asta?

Câteodată îşi imagina că fusese adoptată din greşeală de cine nu trebuia. Sau poate fusese schimbată la maternitate. Se mai întâmplau lucruri ca acestea. Se mai întâmpla ca mamele să ajungă acasă cu un copil care nu era al lor şi nimeni nu-şi dădea seama, nu-i păsa nimănui. Dar, de cele mai multe ori, copilul îşi dădea seama că locul lui e în altă parte. Din când în când visa cu ochii deschişi că adevăraţii ei părinţi veneau să o ia, după ce îşi dăduseră seama de greşeală. Aflaseră unde se găsea şi veniseră pur şi simplu să o ia cu ei.

Mama ei adevărată nu lucra într-un magazin murdar şi puturos. Mama ei adevărată era patroana unui magazin de modă sau chiar a unei întregi linii de magazine, ca doamna aceea din albumul pe care îl ţinea în camera ei. Avea albumul de mai bine de doi ani şi punea în el fotografii de familii perfecte. Într-o zi avea să aibă şi ea o familie ca acelea. Fotografia cu doamna proprietară a magazinului de modă era poza ei preferată, pentru că în ea erau şi soţul doamnei şi fiica lor. S-ar putea să fi fost o greşeală; poate că aceea era adevărata ei familie. Tatăl ei nu avea să toarne beton pentru construcţii, ci tocmai el proiecta clădirile, precum soţul doamnei din fotografie. Ar fi stat tot timpul undeva sus, ca să poată privi întreaga lume; ar fi ascultat-o cântând la pian şi ar fi înţeles diferenţa între game şi muzica adevărată, fără să spună stupidităţi de care ei să-i fie ruşine pentru el. Şi nu ar fi locuit în cea mai mică casă din cartier, casa de care toţi copiii râdeau, pentru că nu îşi avea locul acolo şi nici cei care locuiau în ea. Ar fi locuit la celălalt capăt al străzii, într-una din casele care aveau piscină şi toată lumea ar fi ştiut că acolo le era locul, că nu încearcă să pară ceea ce nu erau.

Ochii i se umplură de lacrimi şi şi le şterse repede. Pe stradă trecea un băiat care trăgea un

cărucior căruia îi scârţâiau roţile. Băiatul o privea şi ea se uita la el printre lacrimi, aproape orbită de soare. El îşi înclină capul pentru a o vedea mai bine, iar ea atunci scoase limba la el.

Nu voia decât să cânte la pian. Tatăl ei ar fi trebuit să o lase să repete. Nu voia altceva. Nu ar fi vrut să o facă să sufere, ea ştia asta, chiar dacă câteodată părea că o face intenţionat. Ea ştia că o iubeşte şi asta se vedea de Crăciun şi de ziua ei de naştere, în cadourile pe care le primea şi în suferinţa pe care o sesiza în privirea lui pentru că nu îi putea dărui mai multe. Dar ar fi trebuit să o lase să repete.

Cu un oftat, April se ridică şi intră în casă. Mirosul de carne prăjită invadase holul şi strâmbă din nas de dezgust. Adevăraţii ei părinţi nu ar fi mâncat niciodată carne prăjită, decât vara, când ar fi dat o petrecere la iarbă verde, pentru tot cartierul. Asculta vocile care veneau din bucătărie; erau coborâte şi animate, iar ea îşi dădu seama că vorbeau despre ceva serios. Mama ei era supărată, iar tatăl ei avea un ton autoritar.

Pentru un moment visă că adevăraţii ei părinţi, doamna de la magazinul de muzică şi arhitectul, veniseră să o ia şi de aceea aveau acea discuţie aprinsă. Aveau să o piardă după atâta timp. Ce păcat! Dar nu aveau ce face, nu-i aşa?

Apoi îl auzi pe tatăl ei spunând:

— O să găsească altceva de făcut, Anna. Cântă deja destui de bine. Nu are nevoie de lecţii.

Atunci îşi dădu seama despre ce era vorba: nu despre adevăraţii ei părinţi, ci despre lecţiile de pian.

Înaintă pe hol, de data asta dorind să audă totul, pentru a putea reţine fiecare cuvânt şi să-i poată urî tot restul zilelor.

— Doamna Grafton a spus mereu că o să continue să-i dea lecţii, chiar dacă nu ne putem permite, Hank.

— Nu o să îndur mila ei. O să avem multe de îndurat şi Dumnezeu ştie că am îndurat multe, dar niciodată mila.

— Asta o va omorî!

— Oricum, stă prea mult în casă. Nu te uita aşa la mine. Nu e vina mea. S-ar putea să pierd cincisprezece ore de muncă pe săptămână, Anna. S-ar putea să pierdem totul.

— Voi face ore suplimentare.

— Tot nu va fi de ajuns. Fii rezonabilă.

Vocile lor păreau şoapte ale unor oameni pe care nu îi cunoştea. Când ajunse în cele din urmă în bucătărie, cei doi se ţintuiau cu privirile.

Mama ei înţepeni.

— April!

— Nu mă puteţi opri să nu mai iau lecţii de pian.

— Îmi pare rău, April, zise tatăl ei.

Se aplecă şi întinse mâinile spre ea, ca şi cum ar fi încercat să o liniştească atunci, pe loc. Oare nu-şi dădeau seama? Nu puteau realiza? Pianul reprezenta refugiul ei, departe de ei, într-o lume plină de lumină, curată, plină de bucurie, fără să trebuiască să se simtă altfel decât ceea ce era. De ce nu puteau înţelege asta? De ce nu îi puteau lăsa această bucurie?

— Poate dacă… Începu mama ei.

— Nu, Anna!

April se întoarse şi dispăru, trânti uşa de la intrare şi sări treptele. Se împiedică şi căzu pe pavaj. Lumea părea o masă diformă privită printre lacrimile care îi umpluseră ochii. Se urcă pe bicicletă şi pedală nesigur până când roţile îşi găsiră o traiectorie sigură. Stângea din dinţi. Simţea gust de sânge în gură, pentru că îşi muşcase limba. Ar fi fost bine să se rănească. Atunci poate că le-ar fi părut rău.

Doamna Grafton ar fi înţeles-o. Le-ar fi telefonat şi le-ar fi spus că nu avea nimic împotrivă ca April să continue să ia lecţii, că nu

banii contau, că ceea ce era mai important era muzica lui April şi felul în care o purta pe alte meleaguri.

Pedala din greu, iar vântul îi ardea ochii. Dădu colţul şi o luă pe o scurtătură, până când îşi dădu seama că nu mai ştia unde se află. Casele erau mai mici şi străzile mai înguste. Nu aici voia să ajungă, luase o cotitură greşită undeva, poate mai mult de una.

Pedală spre curbă, apoi se dădu jos de pe bicicletă şi se aşeză pe iarbă. Stătea sprijinită de trunchiul unui copac; o podidiră din nou lacrimile. Poate dacă le-ar fi vorbit, ar fi înţeles. Nu-i puteau face aşa ceva, pur, şi simplu nu era posibil!

După ce se opri din plâns se urcă iar pe bicicletă şi începu să pedaleze. Căuta o placă indicatoare. Soarele coborâse deja în spatele caselor iar aerul era răcoros, îl simţea pe braţele goale. Ar fi trebuit să-şi pună o haină. Parcă o auzea pe mama ei certând-o.

Un camion apăru în spatele ei. Auzea zgomotul motorului, care făcea să-i vibreze pedalele şi întoarse capul. Şoferul era un tânăr cu părul lung care râdea, cu privirea întoarsă în altă parte. Îşi dădu seama prea târziu că în momentul în care întorsese capul trăsese de ghidon. La un moment dat, camionul se îndrepta direct spre ea. Şoferul nu mai râdea, iar ea nu mai pedala. Zbura peste capota camionului, îndreptându-se implacabil spre figura îngrozită a şoferului.

Se gândea că acum cu adevărat o să le pară rău. Auzea undeva, în spatele caselor, game cântate la pian. Se auzeau din direcţia casei ei. Undeva acolo. Nu putea vedea nimic din cauza lacrimilor şi a soarelui care o orbea.

Capitolul I

John Woodrow privea de la etajul al cincisprezecelea la traficul greoi de pe stradă, la această oră de vârf. Încă douăzeci de minute şi va intra şi el în junglă. Cea mai grea parte a zilei, încă o jumătate de oră într-un birou cu ferestre, făcut sandviş între alte două birouri în care bărbaţi ca şi el bombăneau şi înjurau, transformându-se în adevăraţi monştri înainte de a ajunge acasă. Ce frumoasă era viaţa!

Interfonul bâzâi şi răspunse imediat, bucuros că i se distrăgea atenţia.

"Domnule Woodrow, vă caută Margaret şi Thomas Seymore de la orfelinat".

— Mulţumesc, Kristin. Vin imediat.

Margaret şi Thomas Seymore stăteau, numai zâmbet, în sala de primire. Sacoşa maro de pânză pe care Margaret o ţinea în mână îi dădea impresia de precupeaţă, ceea ce i se potrivea foarte bine.

— Deci e gata? întrebă Thomas Seymore.

Îi aminteau de Clarence şi îngerul păzitor din „O viaţă minunată", corpolenţi şi bine dispuşi, evident obosiţi, dar cu feţe care trădau bunătatea; îi venea să îi ducă acasă şi să îi arate Melissei. I-ar adora. În schimb, Kathleen nu ar fi atât de entuziasmată.

— Doriţi să o vedeţi?

Margaret îl strânse de mână.

— Domnule Woodrow, visez la ziua asta de şase luni. Nu pot fi mai pregătită decât acum.

— Înainte de a pleca, domnul Muirden ar vrea să vă vorbească, îi atrase atenţia Kristin.

Bătu în uşa lui Bill Muirden şi intră fără să mai aştepte un răspuns. Muirden zâmbi şi le făcu cu mâna celor doi Seymore. Cu vocea coborâtă, rosti:

— Actul tău filantropic pare că avansează.

— Ce doreai?

— Kristin mi-a spus că e ziua fiicei tale, dar m-am gândit să te întreb oricum. Am două bilete la

meciul cu Twins. Primul rând, la ora şapte. Cred că-i distrugem pe nenorociţii ăia de canadieni. Te interesează?

— Poate altădată.

— Neapărat, spuse, zâmbind dezgustat celor doi Seymore. Sper că le place ce le-ai făcut. Gândeşte-te cât de mult bine ai fi făcut pentru firmă dacă ţi-ai fi petrecut timpul pe care l-ai pierdut cu ei făcând ceva profitabil.

— Nu ne-am fi putut permite o asemenea publicitate.

— Asta ne mai lipseşte: toate asociaţiile din Minneapolis să vină şi să ne ceară gratuităţi.

— Ar trebui să încerci şi tu o dată. Te face să te simţi bine.

— Mi s-a mai spus, fraiere.

Se întoarse în sala de recepţie şi, luându-i pe după umăr, îi conduse pe coridor spre sala de prezentare pe care o comandase cu o lună în urmă.

— Nu ştiu la ce vă aşteptaţi, dar sper că nu v-aţi făcut iluzii prea mari.

— Domnule Woodrow, chicoti Thomas Seymore, dumneavoastră ne faceţi un dar şi oricum ar fi, trebuie să fie deasupra aşteptărilor noastre.

Deschise uşa sălii şi aprinse lumina. Ei se strecurară pe lângă Woodrow. Nu ştiuse cum aveau să reacţioneze, dar răsuflarea lor tăiată îi linişti. Se angajase să renoveze clădirea orfelinatului North Central Minneapolis gratis şi cu toate astea era preocupat de reacţia lor ca şi cum ar fi fost cei mai importanţi clienţi ai firmei.

Thomas şi Margaret Seymore se învârteau în jurul machetei orfelinatului ca şi cum ar fi fost un altar, o capodoperă, o comoară. Margaret îl privi uimită.

— Oh, e minunat, domnule Woodrow!

Thomas Seymore apucă mâna lui John şi o strânse puternic.

— Parcă ar fi o extraordinară ofrandă adusă lui Dumnezeu, domnule Woodrow.

John vorbi repede pentru a-şi ascunde stinghereala.

— Am înţeles că aţi aranjat cu un număr de furnizori să vă facă o donaţie de materiale şi am vorbit şi eu… de fapt am insistat pe lângă furnizorii noştri curenţi să contribuie şi cred că vom reuşi să vă obţinem tot ce aveţi nevoie la un cost mai mic decât cel planificat de dumneavoastră.

— Domnule Woodrow, nu ştim ce să spunem ca să vă mulţumim, zise Thomas. Aţi făcut atâtea pentru noi, nici nu ştim cum să vă mulţumim.

— Nici nu încercaţi.

— Puţin, numai puţin. Deseară dăm o petrecere pentru a sărbători terminarea primei faze a proiectului şi binecuvântarea fazei a doua. Veniţi?

— Aş vrea, dar azi e ziua fiicei mele. Voi veni mâine pentru a pune la punct unele detalii. Îmi pare rău.

— Ştim că sunteţi un om ocupat şi am venit pregătiţi, nu-i aşa, Thomas?

— Aşa e. Nu-l lăsa pe om să aştepte, Margaret.

Margaret zâmbi, lăsând să se vadă nişte dinţi laţi, bizari pe fondul feţei îmbujorate. Ridică sacoşa de pânză. Thomas o deschise şi căută ceva înăuntru. Un căţeluş începu să scâncească în momentul în care fu scos la lumină.

— Ia staţi puţin…

— Nu, vă rugăm. E ziua fiicei dumneavoastră. Nu e pentru dumneavoastră… nu tocmai. Cu toate că a ajuns la dumneavoastră. Domnişoara de la intrare ne-a spus ieri, înţelegeţi? Vă rugăm, căţeluşul are nevoie de o casă. Fiicei dumneavoastră nu i-ar plăcea un căţeluş?

— Ba da, dar…

— Atunci luaţi-l, vă rugăm!

John ridicase braţele pentru a nu lua căţeluşul, dar se trezi cu ele încărcate de trupul tremurând şi

cald al animalului. Instinctiv, strânse cățelul la piept. Ochii-i umezi îi erau plini de teamă.

— E drăguț, nu-i așa? zise Margaret. Bineînțeles, nu i-am dat niciun nume. E un cocker spaniol. Îl avem de la Michael Snead, administratorul nostru, care are o cățea. Vă rugăm să-l luați pentru fiica dumneavoastră. I-ați luat deja vreun dar?

— Tocmai asta voiam să fac.

— Acum nu mai e nevoie, zise, și îi dădu sacoșa de pânză. Veți avea nevoie de asta, ca să-l țineți ascuns.

— Am sentimentul că fac o greșeală.

— Probabil că toți regretăm când ne luăm răspunderea unui suflet mic, neajutorat, zise Thomas, dar ce altceva mai valoros putem face în viață?

Cățelușul îl linse pe barbă.

— O să-l adore.

Îl conduse afară din sală, apoi pe coridor, spre ieșire. Aproape de ușă, Margaret Seymore îl sărută pe obraz cu buzele sale uscate.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, John Woodrow. Ești un om bun.

Roșu de rușine, îi conduse spre ascensor. Le făcu la revedere cu mâna și se întoarse în sala de prezentare cu câinele. Aprinse lampa și-și mai privi o dată lucrarea. Era bine. Era cel mai bun lucru pe care-l făcuse de multă vreme. Câinele începu să scheaune.

— Îmi pare rău, amice, zise, punând câinele la loc în sacoșă. Ceva mai târziu.

Stinse lumina și închise ușa. În dreptul biroului de primire observă o siluetă micuță care intra. Ascunse imediat sacoșa la spate, apoi ridică un braț să o salute, iar ea îi răspunse la salut.

— Vin imediat, iubito.

Desigur, Kathleen era în oraș. Poate ar trebui să iasă în oraș și să sărbătorească. Ce să serbeze? Orice. Avea chef să serbeze ceva. Cățelul ar putea

sta foarte bine în maşină. Se întreba dacă Melissa îl văzuse. Nu credea. Fluierând, se îndreptă spre biroul de primire.

— Cum le-a plăcut? se interesă Kristin.

— Au fost entuziasmaţi. Unde e Melissa?

— A fost aici?

— Am văzut-o cu o clipă în urmă.

— Eu nu am văzut pe nimeni. Sunteţi sigur?

Se încruntă şi deschise uşa biroului său. Era gol. Se uită pe coridoare. Nici urmă de Melissa.

„Aş putea să jur că am văzut-o".

Intră în birou, luă telefonul şi sună acasă. Sună de patru ori până ce Kathleen răspunse.

— A, eşti acasă!

— Unde ai vrea să fiu? Vii acasă sau lucrezi peste program?

El strânse din dinţi, enervat de tonul ei.

— Vin acum acasă. Melissa e pe acolo?

— Este în bucătărie. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Nu. Voiam doar… Vin imediat acasă.

— Ai… Ştii tu… Ai luat ceva?

— Da, desigur.

Când apăru din nou la primire, Kristin îl întrebă:

— Ai găsit-o?

— E acasă. Trebuie să fi fost cineva care se îndrepta spre ascensoare.

Începu din nou să fluiere, cu sacoşa maro la piept şi ieşi din birou. Nici măcar imaginea serii plicticoase care urma nu-i putea alunga buna dispoziţie!

Capitolul II

John ştiuse toată ziua că seara avea să fie neplăcută. Părinţii lui Kathleen aveau să sosească pentru a sărbători ziua Melissei. Ajungând acasă, observă că Mercedesul lor era deja parcat. Nici măcar nu avea să apuce să-i spună Melissei la mulţi ani, fără ca ei să stea şi să se holbeze.

Mi, meditatoarea de matematică a Melissei, cobora pe aleea din faţă, în timp ce el îşi parca maşina. Îi zâmbi cu timiditate.

— Bună, Mi. Cum a fost astăzi?

Mi ridică din umerii înguşti şi, pentru un moment, părea să aibă o privire speriată.

— Asta e, domnule Woodrow. Unii nu se pot obişnui cu cifrele. Nu e nimic. Alţii s-au obişnuit cu vorbele. Talentul ei este altundeva.

— Ar trebui să le spui asta bunicilor ei.

Mi aprobă din cap, continuând să zâmbească. John mai aştepta ceva: o explicaţie pentru privirea aceea speriată, dar ea nu-i oferi niciuna. Îi făcu cu mâna şi o porni pe stradă. John purta sacoşa cu grijă, pentru că micuţul animal încerca să scape. Deschise încet uşa, puse pachetul pe jos, lângă cuier şi intră în bucătărie. Tensiunea se simţea în aer. Kathleen spăla ceva la chiuvetă, în timp ce Ross şi Maggie stăteau la masă, cu cafeaua în faţă. Melissa îl văzu prima, cu ochii mai mari ca de obicei, zăriţi în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Alergă spre el cu braţele deschise.

— Tăticule!

— La mulţi ani!

— Începusem să credem că ai uitat, zise Ross, sec.

— Îmi pare bine că ai putut veni, Ross, replică John.

— Nici nu mă gândeam să nu vin.

— Nici eu, şopti John în urechea Melissei, iar ea îi zâmbi şi îşi dădu ochii peste cap. Ţi-ai făcut

lecţiile?

— Mi a plecat. Zicea că merge mai bine.

— Bravo.

Ross şi Maggie sorbeau din cafea exact în acelaşi moment, ca şi cum ar fi fermecat-o. Îi dădu drumul Melissei şi merse în spatele lui Kathleen. Părea ca de gheaţă, gata să se spargă.

— Slavă Domnului că ai venit!

— De ce nu mi-ai spus că vin atât de devreme?

— Pentru că atunci nu ai fi venit deloc acasă, iar ei chiar ar fi avut ce să comenteze.

— Ai dreptate. Ce s-a întâmplat cu Mi?

— Nimic. De ce?

— Părea supărată. Mă gândeam că poate a avut vreo discuţie cu părinţii tăi.

— Nu i-am lăsat să se apropie de ea, zise, scuturând din cap.

— Gata pentru petrecere, Mel? spuse John, întorcându-se zâmbitor.

— Mama trebuie să comande pizza, răspunse Melissa.

— Mă ocup imediat şi de asta.

John puse un braţ pe după umerii Melissei.

— Hai să nu mai stăm în bucătărie. Bei ceva, Ross? Maggie?

— Nu beau în timpul săptămânii, răspunse Ross.

— Zău? Eu nu beau decât în timpul săptămânii.

Deschise bufetul şi scoase o sticlă de scotch şi un pahar. Ross se opri în uşă, privind dezgustat cana de cafea…

— De fapt, dacă bei şi tu…

— Ce doreşti?

— Rom cu Coca Cola.

— Maggie?

— Sherry.

îşi turnă un scotch generos cu sifon şi bău jumătate dintr-o înghiţitură, trecându-l un fior când alcoolul se scurgea în el. Deodată îşi dădu seama

că în pragul uşii stătea Kathleen, cu braţele încrucişate.

— Ungi maşinăria de război?

— Sărbătoresc. Am terminat renovarea orfelinatului.

— Asta e nemaipomenit, replică, fără să-şi schimbe expresia feţei.

— Nu-ţi face griji. În seara asta voi fi ginerele perfect.

— Pentru Melissa, te rog.

— Pentru voi toţi. Bei ceva?

Scutură din cap şi plecă în sufragerie. John prepară celelalte băuturi. Ezită să-şi mai umple o dată paharul şi renunţă. Când intră în sufragerie, Kathleen le povestea părinţilor despre orfelinat. Ross, cel puţin, părea impresionat. John le dădu băuturile.

— Deci a fost o comandă fermă? întrebă Ross.

— Tată, a fost pentru binele copiilor, zise Kathleen.

— Asta nu înseamnă că nu aţi scos un profit.

— A fost o operă de binefacere, spuse John. Am făcut-o în timpul meu liber.

Ross scutură din cap şi sorbi din pahar.

— Dacă îşi pot permite să renoveze, atunci îşi pot permite şi să plătească.

— De fapt, nu pot. Majoritatea materialelor şi manopera sunt gratuite.

— Nu e de mirare că ţara asta se află în criză. Dacă nu scoţi un profit de pe munca ta, atunci cum o să progresezi?

— Am progresat atât cât ne trebuie.

— Vreţi să locuiţi aici până la adânci bătrâneţi? Cu Kathleen şi cu Mel ai discutat?

— Tată, te rog!

— Ne place casa asta.

Ross privea în altă parte, Maggie se bosumflă. John îşi goli paharul şi se gândea că ar fi fost mai bine să şi-l fi umplut. Kathleen îi puse o mână pe umăr, pentru a-l opri să se mai ducă în bucătărie.

— N-ar fi mai bine să nu ne mai contrazicem? zise Kathleen încet. Mai bine să sărbătorim ziua Melissei.

Ross privea în pahar. Expresia lui Maggie rămase neschimbată, fixându-l pe John ca şi cum ar fi fost răspunzător de furia lui Kathleen.

— Pizza trebuie să sosească în curând, zise Kathleen. Ce-ar fi să deschidem cadourile? Vrei să le deschizi, Melissa?

Melissa, care şedea într-un fotoliu lângă geam, încercând să nu bage în seamă discuţiile din spatele ei, se întoarse zâmbitoare.

— Da!

Cadourile erau puse ordonat la capătul canapelei, cel puţin opt la număr, iar John se întreba de unde apăruseră atâtea. Nu se putea ca Ross şi Maggie să fi adus atâtea. Privi întrebător la Kathleen, dar ea dădu din umeri şi zâmbi.

Melissa se lăsă în genunchi şi începu să rupă hârtia de pe cadoul de deasupra, aruncând ambalajul în jurul ei.

— Cu grijă, draga mea, zise Maggie. *Despachetează* cadourile!

Melissa zâmbi şi continuă să rupă ambalajul până când ajunse la cutie, pe care o întoarse în mâini, neştiind ce e.

— Ce este?

— Este un calculator mic, care să te ajute să înveţi matematica, răspunse Ross. Se numeşte Math Tutor. Îţi pune întrebări şi tu trebuie să le răspunzi, apoi îţi spune dacă e corect sau nu. Şi mai mult decât atât, nu e fabricat în China.

John stătea în expectativă, dar observa cum Melissa rămase nemişcată. Cu toate că nu avea decât doisprezece ani, înţelegea ce se petrece în jurul ei şi atacul rasial la adresa lui Mi, care îi plăcea, nu îi scăpă. Continuă totuşi să zâmbească. Se ridică şi îşi îmbrăţişă bunicii. Melissa ura matematica, dar avansase cu ajutorul lui Mi, chiar dacă era încă mediocră la şcoală. Poate că Mi avea

dreptate. Melissa nu se va descurca niciodată cu cifrele.

Dădu cutia la o parte şi începu să desfacă alte cadouri, din care majoritatea erau haine, toate de la bunicii ei. Încă o dată, îi îmbrăţişă şi le mulţumi.

— De ce nu deschizi computerul să-l încerci? întrebă Maggie.

— Poate face asta şi mai târziu, replică John.

Maggie avea o privire de gheaţă şi Kathleen interveni imediat.

— Mai sunt şi alte cadouri de deschis, spuse, luând cutia de deasupra şi dându-i-o. Asta e de la unchiul Paul.

Kathleen îl privi pe John cu un surâs, iar el dădu din umeri. Fratele lui nu uitase niciodată vreuna din aniversările Melissei şi nici fratele ei. Melissa era fericită în timp ce deschidea pachetul, apoi ţipă de bucurie. John îşi dădu seama imediat că era vorba de binecunoscuta păpuşă Barbie, împreună cu îmbrăcămintea asortată. Melissa începu imediat să deschidă pachetele în care se găseau hainele păpuşii.

Ross o privea de sus, scuturând din cap.

— Nu e de mirare că nu e bună la matematică dacă se joacă cu asemenea păpuşi.

Melissa ridică repede privirea în care i se putea citi durerea.

— Nu e nimic rău cu păpuşile Barbie, interveni Kathleen, şi eu am avut o grămadă când eram mică.

— Cu toate acestea, erai bună la matematică, zise Maggie. Nu-i aşa Ross?

— Foarte bună.

Melissa dădu la o parte păpuşa şi hainele ei şi trase adânc aer în piept.

— Oare când vine pizza aceea?

— Mai ai un cadou, Melissa, nu-i aşa? spuse Kathleen privindu-l îngrijorată pe John.

— Trebuia să aduc şi eu un cadou?

— Ta-tă!

— Da, cred că am adus… Să vedem… Unde l-am pus?

Melissa rămase cu mâinile în şolduri.

— Cred că l-am lăsat lângă cuier. Ce-ar fi să te duci să-l cauţi?

Melissa ţâşni spre intrare.

— Fii atentă cu sacoşa. Să nu spargi ceva!

Expresia lui Ross se transformă din cea în care se citea speranţa că John uitase să cumpere ceva într-una de dezgust.

— Dacă e ceva fragil, nu ar trebui să i-l dai. Nu e bine să se joace cu lucrurile pe care le poate sparge.

John se mulţumi să zâmbească, iar din hol se auzi un strigăt de satisfacţie.

— Tată!

Melissa se întoarse în camera de zi, ţinând căţeluşul în braţe. Botul îi era îngropat sub bărbia Melissei, al cărei zâmbet era de fericire totală.

— Tată!

— Ei! de unde a apărut?

— E al meu?

— De la cap la coadă.

— Mamă, uite!

Melissa duse câinele spre Kathleen care se aplecă şi mângâie animalul pe spate. Surâsul cald pe care i-l aruncă lui John făcu să se topească toată atmosfera tensionată de până atunci.

— E foarte frumos, zise.

— Trebuie să-i dai un nume, spuse şi John. După masă vom ieşi şi vom cumpăra ceva de mâncare, o lesă şi un castron al lui. E câinele tău, Melissa, trebuie să ai grijă de el.

— Aşa voi face. Îl iubesc, spuse ea, strângând cu grijă câinele la piept. E frumos. Uite, bunico!

Maggie ridică un braţ să se ferească de câine.

— Da, e drăguţ. Acum pune-l jos înainte de masă.

Ross îl privea pe John scuturând din cap.

— Ca şi cum nu ar avea destule pe cap. Acum trebuie să mai aibă grijă şi de câine. Cum vrei să înveţe mai bine dacă tot timpul se ocupă de altceva…?

— Şcoala merge foarte bine. Pe de altă parte, ce ar fi mai bine pentru ea decât să răspundă de o viaţă?

Melissa nu era atentă la discuţiile din jurul ei. Se aşeză pe podea şi începu să mângâie căţelul pe burtă, pe cap, pe spate. Acesta dădea frenetic din coadă şi era atent numai la Melissa, chiar dacă din când în când mai privea în jur.

— Perfect, îi şopti Kathleen lui John şi îl sărută, pe obraz.

— John se aşeză lângă Melissa şi o întrebă:

— Şi? Cum e la doisprezece ani?

— Minunat! îi răspunse cu un zâmbet.

*

* *

Pentru John, seara degeneră rapid. Melissa era preocupată numai de câine şi părea că se află pe altă planetă, lăsându-i pe ceilalţi să mănânce singuri pizza. Atmosfera era rece. Ross şi Maggie nu îi mai adresară un singur cuvânt, toată seara. Nu se gândise să o îndepărteze pe Melissa de ei şi de cadourile lor, dar era evident că la asta se ajunsese, şi nu aveau să i-o ierte prea curând. Când în cele din urmă plecară, puţin după ora opt, o făcură într-o tăcere ostentativă, după ce-şi luară scurt la revedere de la Kathleen şi de la Melissa.

Kathleen stătea la uşă şi le făcea cu mâna, apoi se întoarse şi oftă, plictisită.

— Nu ştiu ce e cu tine, tata şi mama. De fiecare dată mă uimiţi.

— Este că îşi dau seama că ai fi putut avea o partidă mai bună decât cu mine.

— Încetează. Nici tu nu ai fost de ajutor. Ai tăcut mai tot timpul, ca şi ei.

— Ei mă fac să fiu aşa. Cred că ar fi mai bine să mă duc să caut ceva de mâncare pentru fiara aceea

mică.

Preferă să meargă pe jos până la magazinul lui Frazer, bucurându-se de aerul răcoros al serii. Ross şi Maggie reuşeau de fiecare dată să-l enerveze. Câteodată chiar se gândea dacă Kathleen nu îl privea prin prisma lor: un ratat care nu făcea altceva decât să o tragă şi pe ea după el. Doamne, câteodată şi el credea asta!

Deja se întunecase de-a binelea, dar norii de pe cer împiedicau stelele să strălucească şi era neaşteptat de cald pentru luna mai. Murdăria iernii încă mai acoperea străzile şi trotuarele, amestecată de tălpile pantofilor. De la magazinul lui Frazer cumpără o pungă de mâncare pentru câini şi un vas de plastic. Nu avea nici lese şi nici zgarde, aşa că avea să se ocupe de asta a doua zi.

La întoarcere i se păru că străzile erau neobişnuit de liniştite. Auzea traficul la distanţă, dar atât de slab încât i se părea că e izolat. Paşii i se auzeau tare pe caldarâm şi putea auzi chiar şi ecoul lor. La un moment dat văzu o siluetă pe stradă. Din locul în care se afla părea un copil. O fetiţă. Se opri şi o privi, dar dispăru după un copac şi nu mai apăru.

— Ce dracu… murmură.

Era prea târziu pentru un copil să fie afară, singur. Mai ales în ziua de astăzi.

Traversă strada şi înconjură copacul. Nicio urmă de fată. Trebuie că urmase o cărare spre una din case şi el nu observase. Privi spre faţadele caselor, dar nu o zări. Îl trecu un fior. Ce idiot era! Strânse punga cu mâncare de câini, traversă strada înapoi şi se grăbi spre casă.

Căţelul dormea într-o cutie lângă frigider când intră. Kathleen pusese nişte ziare în spatele uşii şi se bucură văzând că deja erau ude de urină. Era deştept. Puse jos castronul şi umplu o jumătate cu apă şi cealaltă cu mâncare. Căţeluşul nu se trezi.

Kathleen nu se afla în camera de zi şi luminile erau stinse. Urcă la etaj şi o găsi în dormitor, în

pat. Ea îi zâmbi lasciv.

— Vrei să sărbătorim?

— Ţi s-a făcut milă de filantropul tău?

Zâmbetul îi dispăru şi-şi lăsă capul pe pernă. El oftă şi închise uşa, apoi stătu pe loc câteva secunde, dând din cap. De ce o respingea în felul ăsta de fiecare dată?

Traversă coridorul şi deschise uşa camerei Melissei. Era întuneric, dar o putea vedea în pat, de la lumina de pe coridor. Se aşeză pe marginea patului şi o sărută pe frunte. Ea deschise ochii şi îi zâmbi. Fără ochelari, ochii păreau mai mici, iar faţa mai proporţionată, mai frumoasă. Semăna foarte mult cu Kathleen.

— L-ai dat de mâncare lui Proust?

— Proust? Unde ai auzit numele ăsta?

— Nu ştiu. Aşa mi-a venit. Nu e frumos?

— Este, dacă ţie îţi place. Va fi cel mai literar câine din cartier, zise zâmbind şi mângâindu-i părul, l-am dat de mâncare, dar dormea.

— E nemaipomenit, tată, spuse, zâmbind adormită.

— Mă bucur că îţi place. Culcă-te, acum.

— Tată, eu voi ajunge în rai? îl întrebă când el se pregăti să iasă.

El se întoarse la pat şi se aşeză din nou.

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— O să ajung? După ce o să mor?

— Nu o să mori, aşa că nu te mai gândi la asta.

— Şi dacă ajung în cealaltă parte?

— Nu o să ajungi.

— De unde ştii?

— Pentru că te cunosc şi eşti o fată bună şi pentru că probabil nici nu există „cealaltă parte” şi oricum nu o să mori.

— Toată lumea moare. Chiar şi copiii.

— Nu în noaptea asta. Oricum, Proust o să fie nefericit dacă s-ar întâmpla asta. Noapte bună!

După ce ieşi îi mai auzi glasul, dar de data asta ieşi şi închise uşa. Simţi din nou fiorul de pe

stradă. I se păru că spusese „ba *există* cealaltă parte”! Mai întârzie pe coridor, respirând repede, dar ea nu îl mai strigă.

Capitolul III

Annei Kostanuik i se părea că trăieşte într-un vis. Un incident se contopea cu altul şi cu toate că avea impresia că exista un şablon după care se desfăşurau evenimentele din jurul ei, ea nu îl putea discerne. Realitatea morţii lui April era în ea şi în acelaşi timp părea ceva ireal. Faptul plutea pe undeva pe la marginea conştiinţei ei, era un adevăr crud, dar nu îl putea conştientiza pe deplin. Casa era goală, sinistră şi vibra ca o tobă la cel mai mic zgomot.

Accidentul avusese loc marţi şi înmormântarea era joi. Miercurea trecuse repede într-un amalgam de telefoane de condoleanţe şi vizite de consolare. Vocile îi tot povesteau despre April şi ea răspundea, dar toate acestea nu însemnau nimic. Totul era ca un vis urât. April era la şcoală. April avea să se întoarcă curând. April nu era o grămăjoară de carne şi oase, strivită de un camion. April trăia!

Nu ştia cât plânsese, dar ştia că rareori nu se întâmpla aceasta. Nervii îi erau întinşi la maximum de furie şi miercuri după-amiază i se făcu rău.

Hank se retrăsese complet în el însuşi. Stătea în scaunul de lângă pian, privind fix, ca şi cum April se afla acolo şi îi cânta. Ca şi cum aşa fusese dintotdeauna. Era distrus şi pe faţă i se citea o durere nesfârşită. Mâinile-i mari i se odihneau în poală şi lacrimile i se scurgeau pe obrajii aspri. Soarele care pătrundea în odaie era metalic, rece şi părea că îi taie faţa. Din când în când, Anna îl privea din pragul uşii, dar nu se apropia de el. Nu suporta gândul de a-l atinge, chiar dacă ştia că făcând asta, s-ar fi simţit mai uşurată.

Acum îl ura. Îl ura cu fiecare fibră a trupului, cu fiecare părticică a sufletului. El o omorâse pe April. El, cu toată zgârcenia lui.

Miercuri noaptea dormi dusă, mai degrabă epuizată decât îndurerată şi se trezi cu convingerea că trebuie să o trezească pe April pentru a o trimite la şcoală. Deschise uşa camerei ei şi, când văzu patul făcut, se prăbuşi în genunchi şi izbucni în plâns. Hank o ridică de jos cu braţele sale puternice şi o purtă în camera de zi. O aşeză pe canapea şi plânseră împreună. Ea se cuibări la pieptul lui şi-l strânse atât de tare încât după un timp braţele începură să o doară.

Părinţii Annei veniră să îi ducă la înmormântare. Desigur, nu îşi putuseră permite să închirieze o limuzină. Mama ei stătea pe locul din faţă, în dreapta tatălui ei, cu o privire împietrită, privind fix în faţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat de mult timp la asta. În spatele ei, Hank privea fix pe fereastră.

Familia fu condusă într-un intrând din faţa capelei, ferită de ceilalţi îndoliaţi de o perdea neagră. Cimitirul era aproape gol; doar câteva rude de-ale lui Hank, împrăştiate printre morminte. Anna recunoscu doi dintre profesorii lui April, părinţii unei fete din cartier cu care se juca April rareori. Câţiva colegi de muncă ai lui Hank, stingheriţi, undeva în spate. Doamna Grafton, profesoara de pian, slabă şi adusă de spate, uitându-se fix la giulgiu, la Anna, cu o privire care nu trăda decât mânia. Toţi păreau copleşiţi de sunetul cristalin al orgii electronice.

Când începu slujba, Anna se bucură că exista acea perdea neagră, pentru că îi venea să râdă. Era ceva ireal. Nu era adevărat! Era o farsă şi în câteva momente April avea să apară pe uşa de la capătul capelei, avea să se aşeze la orgă şi să înceapă să cânte: „Surpriză, mămico, e un recital!” Începu să zâmbească sau cel puţin aşa avea impresia, dar când îl văzu pe Hank cum o privea îngrozit îşi dădu seama că expresia de pe faţa ei trăda altceva. Ceva foarte aproape de nebunie.

Preotul începu unele mici comentarii:

— Ne aflăm aici pentru a comemora viaţa celei care a fost April Dorothea Kostanuik, începu şi la auzul acestor vorbe, Anna începu să plângă.

Un bărbat slab, grizonat, pe nume Horton, preotul, venise la ea acasă cu o zi înainte pentru a discuta despre April, „pentru a şti ce să spună la slujba de înmormântare, ce ar fi vrut mama ei să spună”. Dar tot ceea ce aflase i se păruse ireal şi neconsistent. Îi plăcuse să cânte la pian. Îi plăcuse să se plimbe cu bicicleta. Nu era decât o fată obişnuită. Doar o fetiţă. Ce ar fi putut spune despre ea? Lucrurile adevărate despre April, felul în care îşi îngrijea păpuşile, felul în care îi dispreţuia pe ceilalţi copii, care aveau atâta timp la dispoziţie, timp pe care ea nu îl avea, felul în care tăia coaja feliilor de pâine prăjită, felul în care îşi aranja perna înainte de culcare… acestea erau lucruri despre care nu se putea vorbi.

Dar chiar şi cele câteva cuvinte pe care le rosti preotul, aşa lipsite de sens cum erau, o făcură pe Anna să ofteze atât de adânc încât trebui să se sprijine pentru a nu cădea. Când Hank o atinse, ea se feri şi se îndreptă, forţându-se să privească înainte, prin perdeaua lacrimilor.

După slujbă, familia rămase pe loc şi ceilalţi plecară. Numai o persoană veni să-şi prezinte condoleanţele. Era profesorul de matematică ai lui April, domnul Warren. Îi strânse mâna lui Hank şi se înclină în direcţia Annei.

— Nu vă pot spune cât de îndureraţi, cât de rău ne pare tuturor. April era cea mai bună elevă a mea. Îi voi duce dorul. Trecerea ei… este o pierdere imensă pentru cercul de matematică. Eu…

Îi privea pe rând, tăcut, apoi coborî privirile. Deodată se linişti, ca şi cum ar fi găsit ceva potrivit de spus.

— Asta e din partea şcolii. April era… îi vom duce toţi dorul. Toţi.

Hank luă cartea de condoleanţe şi domnul Warren fu fericit că se putea îndrepta spre un teren mai sigur. Hank deschise cartea. Era una din cele ieftine, una din cele pe care şi Anna avusese ocazia să le cumpere de atâtea ori. Nici măcar nu era aurită. Înăuntru erau marcate câteva cuvinte: „Oare cum am putea exprima durerea…” O listă de semnături. „Ne vei lipsi, April”. Ea nu avea puterea de a o privi şi o dădu la o parte. Hank o luă şi o puse în buzunarul hainei.

În acel moment îşi pierdu toată puterea. Nici nu se mai putea mişca. Era inertă. Tatăl ei o luă pe după umeri şi se lăsă purtată afară din capelă, prin uşa din dos, spre maşina care îi aştepta. Nu vedea nimic, nu auzea nimic. Nu se gândea decât la: „April s-a dus! April s-a dus!”. În maşină, cu Hank alături de ea, i se părea un chin să se întoarcă acasă. Casa aceea goală. Casa în care nu avea să se mai audă râsul fiicei ei, vocea ei, muzica ei. De acum înainte avea să fie ca un mormânt. Un loc al morţii. Îi era frig şi i se făcea din ce în ce mai rău.

Degetele lui Hank le atinseră pe ale ei, iar ea privi în jos, ca şi cum un păianjen i-ar fi trecut peste mână. El încercă să o strângă de mână, iar ea şi-o trase speriată, apoi îi privi faţa buhăită.

— Nu mă atinge!

— Anna, te rog.

— Nu o face. Nu acum. Te rog.

Buzele îi tremurau şi îşi luă mâna de pe a ei, apoi se îndepărtă. „Îl distrug”, se gândea ea. Nu am ce-i face. El a omorât-o pe April!

Ajunşi în dreptul casei, fu îngrozită să vadă un şir lung de maşini parcate în faţă. Fratele lui Hank şi nevasta lui pregăteau un praznic modest. Avea să se servească de mâncare, aveau să fie prezenţi copii, prieteni, tot ceea ce ar fi trebuit să îi ia gândul de la April.

— Spune-le să plece, spuse ea obosită.

— Nu se poate, Anna, au nevoie de asta la fel de mult ca şi tine.

Îi venea să ţipe, să se trântească la pământ şi să moară. Dar reuşi să iasă din maşină. Hank nu o mai atinse pe drumul spre casă.

Urca treptele de la intrare când auzi muzică în casă, notele cristaline ale unei game, şi simţi cum inima i se făcu mică şi i se tăie respiraţia, întinse mâna să se sprijine de Hank.

— April, şopti.

— Anna, nu!

Îi dădu drumul la mână şi alergă spre intrare. Fratele lui Hank, Tom, deschisese uşa iar ea trecu pe lângă el fără un cuvânt şi se năpusti în camera de zi. Muzica o învăluia, o ridica la ceruri, o umplea de fericire. Nu fusese decât o greşeală.

O greşeală sinistră!

Băieţelul de la pian, verişorul lui April, Robert, se întoarse spre ea zâmbitor. Degetele i se opriră pe clape. Tom trecu pe lângă ea, se duse la băiat şi îi şopti ceva la ureche. Robert plecă în bucătărie fără să scoată un cuvânt. Anna se simţi deodată sfârşită.

— Îmi pare rău, Anna, zise Tom. Nu m-am gândit.

— Nu e… Am crezut… Eu…

— Se întoarse încet pe călcâie şi se îndreptă spre scări. Femeile din bucătărie o priviră lung, dar ea nu le băgă în seamă. Începu să urce scările încet, intră în dormitor şi se aruncă pe pat. Nu mai avea lacrimi. Stătea doar cu faţa îngropată în pernă, căutând întunericul, scăparea. Când mâinile puternice ale lui Hank o atinseră, se întoarse repede spre el.

— Anna, coboară. Ai puţină răbdare. Au venit aici pentru noi.

Îl privea în ochi, şi de data asta lacrimile îi veniră, iar împreună cu ele un gust amar în gură şi o durere ascuţită în piept. De-abia mai respira.

— Tu ai omorât-o, spuse.

— Anna…

— Te voi urî întotdeauna.

El părea îmbătrânit, lugubru, un cadavru ambulant. Spusele ei îl îngroziră. Ea se întoarse şi îşi îngropă faţa în pernă. După un timp, îi auzi mersul şovăielnic în timp ce ieşea din cameră, apoi uşa închizându-se.

Ştia că nimic nu avea să mai fie ca înainte.

*

* *

După ora de istorie, Melissa era speriată. Era rece, avea pielea de găină şi gura uscată.

— Eşti pregătită? o întrebă Janice, după ce se mutară în altă sală.

Janice se referea la testul de matematică pe care aveau să-i susţină.

— Cred că da, zise Melissa, nesigură.

— O să iau nota maximă.

Melissa nu se îndoia de asta. Janice era cea mai bună din clasă la matematică, cu toate că era mediocră la toate celelalte materii. Erau prietene de la începutul şcolii, când Janice se mutase la Minneapolis de la Chicago. Ca şi Melissa, Janice purta ochelari cu lentile groase, care o prefăceau în ceva nu tocmai uman, ceea ce le atrăgea înţepături din partea celorlalţi colegi, de genul „Patru ochi!”, poreclă care le urmărea oriunde s-ar fi aflat. La toate ştiinţele umaniste, Melissa se considera superioară lui Janice, dar la matematică, aceasta era expertă. Era un talent înnăscut, de fapt unul din puţinele pe care le avea. Pentru Melissa, cifrele formau o barieră pe care mintea ei nu o putea depăşi.

Melissa lua lecţii particulare de şase luni, dar nu se simţea cu asta mai sigură pe ea. Mi vorbea calm şi la obiect şi îi explica totul de câte ori era nevoie, cu o voce atât de calmă încât uneori Melissa nici nu o mai auzea. Dar nu avea importanţă cât de calm sau de câte ori îi explica Mi fiecare lucru, ea nu reuşea să treacă de acea barieră. Întreaga lume a matematicii rămânea un tărâm al groazei pentru ea,

un câmp de luptă plin de capcane şi de trucuri menite să o distrugă.

Cu toate acestea, era adevărat că cu o zi mai înainte, de ziua ei, în timp ce se pregătea pentru test cu Mi, prinsese, cel puţin pentru câteva momente, câteva din principiile care îi fuseseră de neînţeles până atunci. Se întâmplase chiar înainte ca tata să se întoarcă acasă, cu câteva minute înainte ca Mi să plece, iar Melissa trebui să uite de bunicii ei care se aflau la parter şi să se concentreze. Mi îi pusese în faţă una din ecuaţiile care îi scăpaseră atât de deseori înainte şi Melissa o privea speriată. Dar la un moment dat, privind o fracţiune de secundă ecuaţia, o cifră îi apăru în minte. Ştia că nu acela putea fi răspunsul corect, dar mai ştia şi că nu mai era timp şi că orice răspuns ar fi dat, ar fi fost ultimul din acea seară. Fără nici măcar să citească ecuaţia, scrise rezolvarea pe foaia de hârtie. Mi începu să clipească des, apoi ridică privirea cu un surâs de nedumerire. Rezolvarea era corectă, dar Melissa nu putea argumenta rezolvarea. Pur şi simplu ştiuse.

Se nimerise, ştia asta. O şansă într-un milion. Ghicise răspunsul corect şi oricum nu avea să o ajute prea mult, pentru că nu avea să mai ghicească şi la acest test.

Când intrară în sală, domnul Grant le zâmbi trist. Zâmbetul era pentru Janice, tristeţea pentru Melissa. Ea se aşeză pe scaunul din fundul clasei şi îşi puse manualele în pupitru. Când sună clopoţelul, clasa se cufundă în tăcere. Atunci, domnul Grant înmână un teanc de formulare elevului din primul rând.

— Ţineţi formularele cu partea scrisă întoarsă şi nu le întoarceţi până nu vă spun eu. Aveţi la dispoziţie treizeci şi cinci de minute. Trebuie să completaţi cât mai multe din întrebări în acest timp. Când vă voi spune să vă opriţi, trebuie să o faceţi imediat. Dacă terminaţi înainte, aduceţi

formularul la catedră şi părăsiţi sala. Vă puteţi duce la bibliotecă. Nu uitaţi: acest test valorează douăzeci la sută din media trimestrului.

Janice întoarse formularul zâmbind, iar Melissa înghiţi în sec. Mâna îi tremura când îşi întoarse foaia de hârtie. Mama şi tata ar fi fost dezamăgiţi dacă nu ar fi obţinut un rezultat bun, mai ales mama. Ceea ce era mai grav era faptul că toate celelalte materii i se păreau uşoare. Matematica şi numai matematica i se părea un domeniu de nepătruns.

— Începeţi acum! zise domnul Grant.

Melissa întoarse foaia de hârtie şi privi pierdută instrucţiunile simple scrise sus: „Rezolvaţi următoarele ecuaţii:…” Cifrele, parantezele şi simbolurile de pe pagină pluteau în faţa ochilor ei negri, deveneau furnici mici care se mişcau în goană pe hârtie. Un timp privi pe fereastră, la copaci şi la soare. Proust trebuie să fi fost acasă, aşteptând-o după uşa de la intrare. Ce bine ar fi fost să fie acum cu el, să-l mângâie, să se joace cu el.

— Domnişoară Woodrow. Aţi terminat?

Melissa tresări şi se întoarse.

— Nu. Eu…

— Dumneavoastră, cel puţin, aveţi timp destul la dispoziţie.

Un val de râsete se auzi în sală. Îmbujorată, Melissa se aplecă asupra testului. Se juca cu creionul între degete, nehotărâtă cu ce să înceapă. Privi prima ecuaţie şi repetă în minte cifrele. Nu îi spuneau nimic. Mi nu făcuse cu ea ecuaţii atât de dificile ca aceasta. Trebuie să înceapă cu parantezele. Înmulţirile şi împărţirile înaintea adunărilor şi scăderilor. Sau nu era cumva invers? Regulile simple pe care încercase să le reţină se amestecau acum.

După treizeci de minute rezolvase trei din cele treizeci de ecuaţii de pe formulare şi dintre acestea, era sigură că două erau greşite. Disperată,

privi iar pe fereastră. „Proust, cât mi-aş dori să fii aici. Aş vrea să fiu cu tine.”

— Puneţi stilourile jos, spuse domnul Grant.

Vocea lui o sperie şi se întoarse repede cu privirea spre clasă. Ceasul de deasupra catedrei arăta ora 3:30. Se uitase pe fereastră o jumătate de oră, fără să-şi dea seama. Disperată, coborî privirile spre foaia de hârtie. Ceea ce văzu era incredibil. Toate ecuaţiile erau rezolvate. Două din primele trei ecuaţii fuseseră şterse şi fusese înscris răspunsul corect. Întoarse foaia. Şi pagina a doua era completată.

Domnul Grant se opri lângă banca ei.

— Am văzut că lucrai din greu, Melissa, sper că orele de meditaţie îşi merită banii.

Îi luă testul şi se îndepărtă. Melissa îl privea fix.

— Ce e cu tine? o întrebă Janice. Câte ai făcut?

— Pe toate.

— Nici eu nu le-am făcut pe ultimele cinci.

— Eu le-am făcut pe toate, răspunse Melissa.

— Atunci le-ai greşit pe toate.

Dar în timp ce ieşea din clasă, ştia că Janice se înşela. În timp ce privea rezolvările de pe foaia de hârtie, era cuprinsă de aceeaşi convingere care o cuprinsese când Mi îi dăduse să rezolve acea ecuaţie. Rezolvările erau corecte! Mai ştia şi că terminase lucrarea cu mult înainte de epuizarea timpului, că stătuse în tăcere, privind pe fereastră, până în momentul în care domnul Grant le spusese să încheie.

Degetele îi tremurau în timp ce căuta cifrul servietei.

Capitolul IV

A doua zi după înmormântarea lui April, Anna sună la cafenea pentru a spune că nu se putea duce. Nu dădu nicio explicaţie. Pur şi simplu îi spuse lui Bill că nu avea să vină. Şi-l imagina, stând acolo şi dând tăcut din cap, trist, pentru tristeţea ei. Nu spuse decât „în regulă, Anna" şi asta o întristă. Tremura când puse receptorul în furcă.

Hank nu ştia că nu se dusese la muncă. Dacă i-ar fi spus, ar fi privit-o cu acea expresie împietrită şi nu ar fi suportat asta. Nu mai putea suporta nimic. Cu atât mai puţin compasiunea lui.

Îşi petrecu dimineaţa în bucătărie, la masă, făcând cafea după cafea. Din fericire, nu se mai putea gândi la nimic. Nu făcea decât să stea acolo, să soarbă din cafea şi să-şi privească mâinile.

După-amiază, se apucă să facă curat în casă, cu toate că nu era nevoie. Fratele lui Hank şi soţia acestuia făcuseră ordine după praznic. Anna nu-şi mai amintea să fi fost vreodată casa atât de curată, dar, cu toate astea, luă aspiratorul şi curăţă măsuţele şi braţele fotoliilor. Şterse de praf tablourile din hol, scara, tocurile ferestrelor. Şterse uşa frigiderului, soba. Continuă să frece până când îi amorţiră degetele şi începură să o doară coatele.

Nu ştia cum ajunsese în camera lui April. De cele mai multe ori, uşa rămânea închisă, dar de data asta era deschisă. Se aşeză pe patul ei. Privi spre biroul mic, pe care se aflau cărţile şi caietele ei. Pereţii erau aproape goi, nu ca cei pe care-i avusese ea în copilărie. Pe dulap se afla un mic trofeu, pe care-l obţinuse cu un an în urmă la un concurs de matematică. Îşi amintea c-o întrebase ce reprezenta. „E un *pi*", răspunsese April, derutată că mama ei nu ştia acest lucru. Izbucni în hohote de râs când mama ei răspunse „Nu am văzut niciodată un *pi* de felul ăsta"

Se gândi că trebuiau să ducă cărţile înapoi la şcoală.

În acel moment începu să plângă. Lacrimile i se scurgeau pe gât, tăcute, spre sâni. Se prăbuşi pe pat, îşi îngropă faţa în perna ei, îi simţi mirosul lui April. Plânse aşa timp de o oră. Îl blestemă pe Dumnezeu, pe Hank, pe ea însăşi. O lăsaseră pe April să le scape printre degete! Acest dar, această fiică de care se bucuraseră atât de puţin dispăruse, se dusese. Lovi cu pumnii în marginea patului, apoi rămase cu privirea pironită în tavan, într-o nelinişte de nedescris. I se păru că o dată chiar ţipase.

Nu ştia cât timp stătuse aşa. Era ca şi când ar fi părăsit propriul trup şi ar fi intrat într-o lume ireală a disperării şi întunericului. Când se trezi, căci aşa i se păru, nu mai suferea deloc. Cel puţin, pentru moment. Se simţea epuizată, dar plină de linişte. Inspiră adânc şi lăsă aerul să iasă cu un oftat. Soarele după-amiezii intra pe fereastră şi îi încălzea braţele.

Închise uşa de la dormitorul lui April şi coborî. În sufragerie, se aşeză la pian şi începu să se joace pe clape. Sunetele erau dulci, tentante, încercă să cânte o gamă simplă, în sol minor. Sunetele erau false, dar parcă liniştea ceva în ea şi nu se opri.

Desigur, nu ştia să cânte. Nu fusese în stare decât să urmărească uluită talentul nebănuit al fiicei sale. Notele, chiar nesigure, pe care le scotea pianul, erau cumva liniştitoare. Era ca şi cum pianul ar fi umplut-o cu energie, cu energia lui April. De câte ori nu stătuse aici, să vadă fericirea întipărită pe faţa lui April în timp ce îşi plimba degetele pe clape. Cât de mult îi plăcea lui April să exerseze game decât să cânte.

Din nou pierdu noţiunea timpului şi se trezi din reverie abia când intră Hank. Stătea în pragul uşii, cu sufertaşul într-o mână, cu pălăria în cealaltă, cu faţa acoperită de sudoare şi se uita la ea.

— Ai venit devreme astăzi.

— Nu am fost astăzi la muncă, zise şi se întoarse spre pian, plimbându-şi degetele pe clape.

— Nu ai fost la muncă? spuse el, repetând cuvintele ca şi cum nu îi venea să creadă.

Se întoarse spre el. Era mare, fără să fie înalt. „Solid" îl caracterizase mama ei când îl prezentase părinţilor. Tatăl ei fusese mai direct: „construit ca un hambar de cărămidă". Anna îl găsise frumos, cu toate că era cam neşlefuit. Îl întâlnise pe timpul când îşi dăduse seama că nu avea cum să se mărite cu vreun doctor, avocat sau milionar. Ştiuse că dacă voia să aibă vreun bărbat, trebuia să fie unul ca el, din lumea ei. Întâlnirea şi dragostea pentru el fusese ceva bizar, neaşteptat; el însemna pentru ea începutul şi sfârşitul; începutul primei dragoste adevărate a vieţii ei, dar şi a ultimei; sfârşitul oricărei speranţe de a avea o viaţă diferită de cea pe care o cunoscuse dintotdeauna. Aceasta se întâmplase cu cincisprezece ani în urmă şi dezamăgirile încă se mai simţeau. Avea o viaţă mai bună decât se aşteptase atunci când se măritase cu Hank. Fără îndoială că viaţa pe care o duceau nu era de lepădat şi totuşi, în comparaţie cu ceea ce visase odată, realitatea nu era decât o umbră.

— Nu am putut face faţă astăzi, zise ea.

— Anna…

— Nu spune nimic, Hank. Pur şi simplu nu am putut.

Se întoarse şi începu din nou să se joace cu degetele pe clape. Cânta fals, supărător. Se opri şi rămase cu mâinile în poală, cu ochii plini de lacrimi. Se şterse la ochi şi îşi dădu seama că Hank se află lângă ea. Cu degetele-i butucănoase, începu să se joace pe clape şi notele se auzeau frumoase, melodioase. Se opri, îndepărtându-şi mâna.

— Îmi plăcea să o aud cântând, zise el.

Apoi se aşeză lângă ea. Anna nu se feri când o luă pe după umeri şi o întoarse spre el, ţinând-o la piept. Mirosea a transpiraţie, iar gura îi mirosea a usturoi. Era ceva familiar, liniştitor.

— Of, Anna! exclamă el cu voce stinsă. Copilul nostru!

În acel moment începu să plângă. Era un plâns adânc, din fundul sufletului lui, care îi făcea trupul să tremure. Simţea lucrul acesta în braţele lui, în pieptul lui. Spuse ceva, dar glasul îi era atât de stins, încât nu îl înţelese. Lacrimile îi erau fierbinţi şi i se scurgeau pe creştetul capului ei.

Pentru un moment simţi cum urcă în ea furia de ieri, ura pentru el. El o ucisese pe April! Încercase să-i ia singurul lucru care o făcea fericită, muzica ei şi atunci ea fugise şi… Dar mânia era slabă şi nu se putea gândi la aceste lucruri fără să nu se umple de ruşine. El, ca şi ea, suferea pentru pierderea fiicei lor, a copilului lor şi avea nevoie de ea aşa cum ea avea nevoie de el.

Îl îmbrăţişă şi îl strânse cât putu de tare.

— S-a dus, spuse ea şi părea atât de banal, de patetic, atât de nepotrivit faţă de oroarea pe care o încerca. Dar nu putea spune altceva, aşa că repetă: S-a dus.

Începu şi ea să plângă, tresărind în braţele lui Hank, îngropându-şi faţa la pieptul lui. Pentru a treia oară în acea zi, pierdu noţiunea timpului şi abia mai târziu se trezi ţinându-se amândoi strâns în braţe. Soarele coborâse în spatele caselor şi nu i se mai simţea căldura. Ochii îi erau uscaţi, ca ai lui Hank.

Se depărtă încet. Hank se întoarse, jenat de ieşirea lui sentimentală. Anna se ridică şi îi puse o mână pe umăr.

— Mă duc să prepar cina.

El dădu din cap şi se întoarse pentru a sta în faţa pianului. După ce ea plecă, îşi duse mâinile spre clape. Ea se afla în bucătărie şi în timp ce se uita la castroanele cu mâncare lăsate de rudele care se gândiseră la toate, aştepta să audă sunetele pianului, dar acestea nu veniră.

*

* *

După întâlnirea sa de după-amiază cu Bill Muirden, Kristin băgă capul în biroul lui John şi îi spuse:

— A sunat soţia ta. Are treabă la magazin şi nu o poate lua pe Melissa. Zicea că or s-o ia părinţii ei, dar trebuie să te duci să o iei de la ei, după serviciu.

— La naiba!

— Ceva nu e în regulă?

— Va trebui să intru în bârlogul lupului.

— Eşti creştin?

— Aşa se pare.

— Atunci roagă-te.

Mai întârzie o oră la birou fără rost, sperând că avea să primească un telefon de la Kathleen, spunându-i că avea să o ia chiar ea, dar la ora cinci ştia că el trebuia să facă acest lucru, încercă să o sune pe Kathleen la birou, dar una din funcţionare îi spuse că era prea ocupată pentru a o putea chema la telefon. Nu lăsă niciun mesaj.

Plecă de la serviciu şi se îndreptă spre locuinţa părinţilor ei, de la Maple Grove. În timp ce conducea pe străzile întortocheate şi mărginite de copaci, se simţea nelalocul lui. Toate casele de aici erau mari, majoritatea noi. Aproape toate cele vechi fuseseră amplasate pe ceea ce se numea „proprietăţi”, dar majoritatea celor construite în anii 80 aveau amenajate alături construcţii moderne. Ross şi Maggie locuiau, desigur, într-una din casele vechi, unde se mutaseră de la începutul căsniciei lor. Opri în spatele Mercedes-ului lor şi se îndreptă nesigur spre uşa de la intrare.

Kathleen îi spusese de multe ori că făcea parte din familie şi că nu era nevoie să bată la uşă, dar el o făcu totuşi. Maggie deschise fără nicio urmă de zâmbet, doar înclinându-şi puţin capul drept salut. Melissa veni alergând spre ei.

— Tată! Ce facem cu Proust? Trebuie să-l ducem la plimbare.

— Ajungem imediat acasă.

Apăru Ross, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Mai stai sau pleci?

— Plec, răspunse John. Trebuie să ajungem acasă şi să pregătim masa pentru Kath. Mergi să-ţi iei lucrurile, Mel.

Melissa alergă pe scările principale, spre camera ei de aici. El ştia că fusese cândva camera lui Kathleen. Ross îl conduse în camera de zi. John se şterse pe picioare, dar nu îşi scoase pantofii. Ajunşi în cameră, Ross îi dădu nişte hârtii. Era testul de matematică. Sus era înscris numele Melissei împreună cu nota; era de 30 din 30 posibil. Profesorul notase „Bravo!" sub notă.

— E incredibil, zise John.

Nu ştia ce să creadă. Nu spusese Mi că Melissa nu progresase prea mult? „Unii nu se descurcă deloc cu cifrele", fusese de acord John.

Dacă ar fi fost după el, ar fi încetat lecţiile de matematică de mult timp, dar, atâta timp cât Ross şi Maggie le plăteau, nu avea niciun rost să înceapă vreo discuţie. Oricum, Kathleen nici nu ar fi vrut să audă. Dacă părinţii ei ţineau morţiş să-i plătească lecţiile de matematică, atunci ce ar fi avut împotrivă? „Faptul că Melissa urăşte lucrul ăsta", ar fi răspuns John, dar ştia că asta nu ar fi dus decât la o ceartă stupidă. Rolul pe care părinţii lui Kathleen îl jucau în viaţa Melissei, era unul din punctele divergente dintre ei.

— Bine am făcut că i-am angajat un meditator! spuse Maggie, condescendentă, sau cel puţin i se păru lui John tonul.

— E extraordinar.

— Ne gândeam să o trimitem pe Melissa la lecţii la pian, adăugă Ross, apoi sorbi din cafea şi îl privi pe John peste buza căniii.

John trase aer în piept şi zâmbi.

— Nu cred că ar interesa-o. I-ai propus şi anul trecut şi nu a vrut. Cred că nu are talente de felul ăsta.

— Are şi genele mamei ei, nu numai ale tale. Kathleen cânta foarte frumos la pian.

John ştia despre Kathleen că fusese o pianistă excepţională pentru cineva care nu se dedicase muzicii. Câteodată mai cânta câte o piesă la diverse petreceri.

— S-ar putea, dar cred că a sărit o generaţie.

— Nu îţi cunoşti fata foarte bine, spuse Maggie, cu bărbia ridicată.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, zise John, încet.

De sus se auzi pianul. Era o înşiruire de note, evident game, dar cântate cu atâta siguranţă încât John ştia că numai un virtuos o putea face. Privi spre tavan.

— E Melissa, zise Ross.

— Nu, nu poate fi, răspunse John sigur pe el.

— Ne-a cântat mai devreme şi ne-a spus că i-ar face plăcere să ia lecţii. Du-te şi vezi.

Îl privi pe Ross neîncrezător, evitând privirea dispreţuitoare a lui Maggie. Cu testul de matematică încă în mână, urcă scările în grabă. Camera cu pianul se afla în spatele casei. Se luă după sunetul gamelor până când se află în dreptul uşii. Melissa se afla cu spatele la el, pe bancheta din faţa pianului. Degetele ei lungi dansau pe claviatură, iar notele umpleau camera.

Se gândea că pe undeva trebuie să fi existat un casetofon. Era un truc.

Melissa se întoarse spre el. Pe faţă avea o expresie de concentrare, dar îi zâmbi şi se opri din cântat.

— Bunica spunea că aş putea lua lecţii. Eşti de acord?

— Unde ai învăţat să cânţi aşa?

— Nu ştiu. Pur şi simplu m-am aşezat şi am încercat şi asta a ieşit. Bunica zice că e ceva înnăscut, ca la mama.

Închise capacul, îşi luă haina şi se îndreptă spre tatăl ei. John îi dădu testul.

— Asta e nemaipomenit, fetiţo.

— Ştiu.

Se strecură pe lângă el şi fugi jos pe scări. John continuă să privească pianul, aşteptându-se ca muzica să înceapă din nou, în lipsa Melissei, să înţeleagă ceea ce se întâmplase, dar pianul rămase tăcut. Coborî. Maggie şi Ross se aflau cu Melissa în dreptul uşii de la intrare.

— Spune-i lui Kathleen să ne sune, zise Maggie, în legătură cu lecţiile de pian.

Melissa îi îmbrăţişă şi îşi sărută bunicii, apoi ieşi. John le mulţumi că o luaseră, apoi îşi urmă fiica. În timp ce se îndreptau spre casă, Melissa murmura o melodie, cu faţa lipită de geam. Abia la jumătatea drumului reuşi John să spună ceea ce gândea.

— Când am vorbit cu Mi, aseară, mi-a spus că nu ai făcut mari progrese şi că…

— Ştiu, zise Mel, cu un zâmbet. Poate din cauza computerului de la bunica şi de la bunicul. Am început să mă joc cu ei şi dintr-o dată am înţeles totul.

Se opriseră la un semafor şi profită pentru a o privi atent, neştiind dacă trebuia să o creadă sau nu, dar zâmbetul era firesc şi nu i se citea nicio urmă de spaimă în ochi.

— Cânţi de mult la pian acolo?

De data aceasta îşi întoarse privirea. Ceva, ca o umbră de nesiguranţă, i se citi o clipă în ochi.

— Câteodată, răspunse. Singură.

— Cântai foarte frumos.

Ea nu răspunse. John îşi întoarse atenţia la drum, când semaforul îşi schimbă culoarea.

Simţea ceva ce nu ar fi putut pune în cuvinte şi poate că s-ar fi ferit să o facă, chiar dacă ar fi putut. Era un sentiment profund, aproape organic, de nelinişte.

Capitolul V

Kathleen ajunse acasă la ora opt, se scuză îndelung că întârziase şi se aşeză la masa din bucătărie, pentru a mânca ceea ce pregătiseră John şi Melissa. Inventarul de la magazin se sfârşise cu bine şi se afla într-o stare de spirit foarte bună. Zgomotele, lătratul şi strigătele de bucurie care veneau de sus de la Melissa şi Proust o făceau să zâmbească.

— Adoră câinele ăsta, zise.

John o privea cum alegea feliile de roşii din farfurie cu unghiile. Se juca cu mâncarea cu privirea aparte, delicată ca întotdeauna, chiar şi cu felul acesta nepretenţios, aruncând sâmburii în farfurie şi nicăieri altundeva. Nu părea supărată şi nici măcar surprinsă de ideea cu lecţiile de pian, nici de insistenţa părinţilor ei de a plăti lecţiile.

— Dacă mama şi tata vor să facă asta pentru ea, de ce ne-am face probleme.

— Doar că niciodată nu a mai vorbit de asta până azi.

— Faptul neaşteptat e ceea ce te deranjează?

— Am auzit-o cântând. Cânta game ca şi cum nu ar fi făcut decât asta toată viaţa.

— Nu-ţi trebuie mult talent ca să cânţi game, crede-mă. Dacă vrei, pot să-ţi arăt.

— Erau game complicate.

— Nu ştii tu să deosebeşti o gamă simplă de una complicată, recunoaşte. Ştiu ce te supără, John. Faptul că Mel acceptă o sugestie făcută de părinţii mei. Asta e, nu-i aşa?

— Nu.

— Bunicii au tot dreptul să-şi răsfeţe nepoţii. Şi ai mei făceau aşa. Dacă intervenim noi, o să-i pară rău.

— Totul e că nu vreau să facă ceva doar ca să le facă plăcere părinţilor tăi.

— S-a folosit de computerul acela ca să le facă plăcere şi uite rezultatul. Nu poţi spune că nu te bucuri de asta.

— Eu sunt, dar de ce nu e şi Mel bucuroasă? Nici nu s-a uitat la lucrare.

— Ce ai vrea să facă? Să sară în sus şi să ţipe? O ştii pe Mel. E foarte fericită, doar că nu arată. Mai arată-mi o dată lucrarea.

John îi dădu lucrarea peste masă. Kathleen o studie un timp, apoi îl privi cu un zâmbet încurcat.

— Nici eu nu aş fi ştiut să le rezolv. E nemaipomenit. Mai avem nevoie de Mi?

— Cine are nevoie de un meditator când are un computer în casă?

— Ha! Ha! Mă duc sus s-o văd. Cred că ar trebui să o recompensăm pentru asta, nu-i aşa?

John rămase în bucătărie, iar Kathleen urcă. Se duse la frigider şi-şi luă o bere. Se întreba dacă Kathleen avea dreptate. Rezistase cât putuse încercărilor socrilor lui de a o remodela pe Melissa încât acum era supărat că ea primea ceva ce le ofereau aceştia. Ce rău ar putea face Melissei să înveţe să cânte la pian dacă asta îşi dorea? Nu ar fi fost nimic rău în asta. Nu avea nicio importanţă că asta le făcea plăcere socrilor. Ceea ce conta era că asta le-ar fi făcut fericite pe Melissa şi pe Kathleen.

Când se întoarse Kathleen, el observă o cută de încruntare pe fruntea ei. În priviri avea o umbră familiară de îngrijorare.

— Zice că vrea să se înscrie în cercul de matematică de la şcoală, zise ea, aşezându-se la masă. Poţi să-mi dai şi mie una?

John deschise o bere şi i-o dădu. Ea bău din sticlă cu delicateţe.

— Un test reuşit nu face din ea o matematiciană, zise el. Îşi va da singură seama de asta.

— Zicea că a vorbit deja cu profesorul de matematică. Va discuta despre asta şi mâine.

— Sper să nu ajungă să fie dezamăgită.

— Asta i-am spus şi eu. Ştii ce mi-a răspuns? Că nici Einstein nu era foarte bun la matematică în şcoală.

— Puţin succes şi ţi se urcă la cap. Nu-i aşa?

— Tu ştii mai bine. Şi ce facem cu lecţiile de pian? Am putea scoate orga electronică de la naftalină şi să o reparăm. Nu e chiar un pian, dar…

— E foarte bun până când părinţii tăi îi cumpără unul adevărat.

Kathleen strânse din dinţi, dar nu spuse nimic.

— Mă duc să-l caut, zise repede. Cred că trebuie şters de praf.

Sus se auzi o bufnitură şi un ţipăt de durere. John nu îşi dădu seama dacă era al Melissei sau al lui Proust. Kathleen făcu ochii mari şi John alergă pe scări. Se afla la jumătatea lor când se auzi un al doilea ţipăt şi de data aceasta era fără îndoială al câinelui. Deschise uşa şi o văzu pe Melissa în mijlocul patului, frecându-şi mâna stângă, cu faţa strâmbată într-o expresie pe jumătate de durere şi jumătate de mânie. Proust se afla pe podea, cu o labă peste bot, scâncind.

— M-a muşcat! strigă Melissa, cu ochii în lacrimi.

Întinse mâna tremurândă. Chiar şi de la uşă, John îşi dădu seama că avea o urmă între arătător şi degetul mare. O urmă abia sesizabilă de sânge se putea vedea.

John se aşeză pe pat şi se uită cu atenţie la mână. Muşcătura nu era adâncă. Proust nu putea muşca încă. Doar că unul din dinţi îi zgâriase puţin pielea. Îşi imagina că reacţia Melissei fusese provocată mai degrabă de sperietură.

— E în regulă, spuse el, nu e nimic grav.

Kathleen intră în cameră.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a muşcat! protestă Melissa şi îi arătă mamei ei mâna.

— Proust? întrebă Kathleen neîncrezătoare.

Pe podea, Proust continua să scheaune. John se aplecă şi îl ridică. Ochiul stâng îi era roşu, ca şi cum tocmai fusese lovit. Continua să îşi frece botul cu laba.

— L-ai lovit? întrebă John.

— Tată, m-a muşcat! spuse Mel încet, îndreptându-se spre mama ei.

— Nu e decât un căţeluş. Nu face decât să se joace. Ar fi trebuit să te previn.

Proust se cuibări la pieptul lui John, tremurând, cu coada între picioare. John observă rigla de plastic de pe covor. O ridică şi Proust începu să scheaune.

— Cu asta l-ai lovit?

Mel nu răspunse. Avea faţa îngropată la pieptul mamei ei. Kathleen aruncă o privire prevenitoare soţului ei.

— M-a muşcat, repetă Mel, de data aceasta mult mai calmă.

— Cred că amândoi ar trebui să vă cereţi scuze, zise John. Mângâie-l puţin. Sunt sigur că nu a făcut-o intenţionat. V-aţi jucat prea mult, vă auzeam de jos. Doar că aţi întrecut măsura.

Melissa se îndepărtă de mama ei şi încercă să mângâie căţelul. Acesta începu să dea din coadă şi se gudură în braţele lui John. Scoase limbuţă roz şi începu să lingă mâna Melissei. Ea zâmbi printre lacrimi. În acel moment, Proust încremeni şi începu să-şi arate dinţii. Melissa nu mai zâmbea. Era ca şi cum o mască de furie nemaivăzută se aşternuse pe faţa ei.

— Vezi? Nu mă place! Du-l de aici!

Împinse mâna tatălui ei şi se aruncă în braţele mamei.

— Du-l jos, zise Kathleen. Eu o voi spăla pe mână. Sunt sigură că amândoi sunteţi obosiţi. Totul o să fie în regulă mâine.

Când Kathleen şi Melissa ieşiră din cameră, Proust începu din nou să se gudure şi începu să-l

lingă pe John pe bărbie. El îl ridică şi îl privi în faţă.

— Ce e cu voi?

Proust începu să dea din coadă. John luă căţelul jos şi îi dădu drumul în curtea din spatele casei. Se uită o dată trist înapoi, apoi dispăru în întuneric, cu coada între picioare. John făcu ordine un timp în bucătărie, apoi deschise uşa spre curte. Proust intră, se duse imediat pe pătura de lângă frigider şi rămase cu botul pe labe. Ochii mici îi clipeau des, de oboseală.

John urcă la etaj. Kathleen tocmai închidea uşa de la dormitorul Melissei.

— Intru doar să-i spun noapte bună, zise el.

Intră şi se aşeză pe marginea patului; lumina din hol abia îi lumina faţa. Fără ochelari părea mai mică şi nu mai văzu acea urmă de cruzime pe care o observase cu câteva minute mai devreme.

— Proust doarme, zise.

— Nu am vrut să-l lovesc, dar m-a muşcat, spuse ea încet, cu o voce tremurândă.

— Vă împăcaţi voi mâine; şi lui îi pare rău. Se aplecă şi o sărută. Noapte bună, scumpo.

— Noapte bună, tăticule, spuse ea.

Lumina din hol îi dădea o înfăţişare curioasă şi pentru un moment nu mai semăna cu Melissa pe care o cunoştea atât de bine. Lui John îi dădea un simţământ ciudat, ca şi cum nu s-ar fi aflat în camera fiicei lui, ci într-o casă străină. Când se pregătea să iasă, observă o cutie sub birou. Era cutia de computer pe care Ross şi Maggie i-l dăduseră. După un timp îşi dădu seama că era sigilată. Nu avusese cum să îl folosească pentru studiul matematicii. Se întoarse să spună ceva, dar ea închise ochii şi respiraţia îi era egală, liniştită. Ieşi din cameră şi închise uşa, lăsând-o pe Melissa în întuneric.

*

* *

După ce terminară, Anna rămase întinsă pe spate, cu privirea fixată pe tavanul întunecat al dormitorului. Hank se întoarse pe o parte şi începu să sforăie aproape imediat. Avea umerii laţi şi fără nicio urmă de păr. Era lucrul cel mai curios în ce-l privea. Era mare, cu un piept de oţel şi negricios. Cu toate astea, era aproape spân. Asta îl făcea să arate ca un bebeluş uriaş.

Nu fusese ideea ei să facă dragoste, ci a lui. Dar nu credea că asta voise cu adevărat. Căutarea lor tăcută prin întunericul camerei fusese făcută să pară o reafirmare oarbă a vieţii sau poate chiar o diversiune pentru a uita şi el şi ea de golul lăsat de April în viaţa lor. Oricare i-ar fi fost intenţia, eşuase.

Chiar şi când se afla deasupra ei, mişcându-se animalic, chiar şi când îl simţea imens în ea, îi putea observa tristeţea din privire. Avusese un orgasm scurt, un simplu spasm şi se răsturnase pe o parte cu un geamăt care aducea a agonie. Nu putea şti. Nu îl întrebase nimic. În tot acest timp, nu simţise nimic fizic, doar disconfort, iar acum nu făcea altceva decât să se uite în tavan.

Nu se mai forţa să nu se mai gândească la April iar gândurile îi zburau departe, în întuneric. Chiar şi cele mai frumoase amintiri păreau pline de durere. Când se întoarse pentru a dormi avea lacrimi pe obraji, care udau perna, părul ei şi gâtul.

Se trezi speriată, sigură că auzise un zgomot. Ceasul arăta ora 2:17. Dormise fără vise, timp de patru ore. Hank dormea adânc lângă ea, cu posteriorul cald şi uscat lipit de şoldul ei.

Anna se trezise de-a binelea, atentă la tot. Auzise ceva. Era sigură. Ceva o trezise.

Uşa dormitorului se deschise. Se deschise încet.

În prag stătea cineva, un copil. Pe Anna o trecu un fior.

„Mamă, vino să auzi cum cânt”.

Uşa se mişcă, ca şi când ar fi fost curent şi se închise scurt. Anna se ridică cu răsuflarea tăiată;

inima îi bătea tare. Un vis! Fusese un vis! Era udă de transpiraţie şi tremura, dădu cearşaful la o parte şi se lăsă cuprinsă de aerul răcoros al camerei. Hank sforăia lângă ea. Se uită la ceasul digital. Arăta 2:19. Dumnezeule, păruse atât de real!

Se întinse din nou şi începu să respire adânc. Se şterse la ochi şi pe faţă. Inima continua să îi bată tare.

La început i se păru că suna un ceas. După puţin timp, îşi dădu seama că nu era aşa. Sunetele veneau din spatele uşii şi erau deja inconfundabile. Era pianul.

Anna se ridică încet şi coborî din pat. Inima se mai liniştise, dar îi era frică. Nu mai era un vis.

Se îndreptă spre uşă. Chiar şi cu respiraţia puternică a lui Hank, putea auzi muzica. Se auzea încet, ca şi cum ar fi venit de departe. Era o muzică pe care nu o mai auzise vreodată. Liniştită, delicată, ca a lui Brahms, dar nu era Brahms. Încercă să tragă aer în piept, dar rămase încremenită.

„Mamă, vino să auzi cum cânt”.

Deschise uşa şi ieşi pe hol, apoi ajunse în capul scărilor. Simţea mocheta caldă sub tălpi. Tablourile de pe pereţi păreau ferestre întunecate. Chiar şi acolo, sunetele pianului nu păreau mai puternice decât înainte. Veneau de jos.

— April? spuse Anna încet.

Credea că are halucinaţii. Altă explicaţie nu exista.

Coborî încet scările, ţinându-se bine de bară. Muzica venea din camera de zi. Tonalitatea se schimbase, notele erau acum prelungi, sumbre. Anna stătea acum cu spatele la zidul holului, cu ochii închişi, ascultând. Avea pielea rece, dar transpirată. Muzica părea aproape ameninţătoare, nu semăna cu nimic din ceea ce obişnuia April să cânte.

Tot ce avea de făcut era să privească. Să intre în sufragerie şi să arunce o privire. Dar nu se putea

mişca. O cuprinse o teamă nespusă.

Dacă ar fi privit în cameră ar fi văzut ceva care ar fi înspăimântat-o până ia pragul nebuniei. Ceva ce nu ar fi suportat să vadă.

Muzica se schimbă din nou, notele erau mai dulci, parcă ar fi ademenit-o. Parcă spuneau „vino şi vezi" Nu e niciun pericol. Nu are de ce să-ţi fie teamă.

Anna ţinea ochii strâns închişi şi mâinile lipite de perete. Să vadă! Să vadă doar! Să fie sigură!

Şi dacă era April, doar April şi nu… altceva… atunci ar fi putut…

Deschise ochii şi se depărtă de perete.

„Mamă, vino să vezi cum cânt".

Atinse tocul uşii şi muzica se opri, dar nu brusc; era ca o pauză, o aşteptare.

— Anna.

Se întoarse speriată. Hank se afla în capul scărilor, gol şi palid, cu mâinile în şolduri.

— Ce faci acolo? întrebă el.

— Am auzit ceva.

— Eu nu am auzit nimic.

— Era April. Cânta la pian.

— Anna…

Anna îşi întoarse privirile de la el şi intră în camera de zi. Pianul era închis. Camera era goală.

Se întoarse repede când simţi mâna lui Hank pe umărul ei.

— Ai speriat-o! Voia să o aud cum cântă la pian.

— Anna, încetează.

— Ai omorât-o şi pe urmă…

Palma veni atât de repede încât nu avu timp să se apere. Nu o lovise tare, dar faptul că venise pe neaşteptate o sperie. S-ar fi prăbuşit dacă Hank nu ar fi prins-o în braţe. Obrajii îi ardeau.

— Eu… Hank… Eu…

— Visai, Anna. Nu se auzea niciun sunet, niciun fel de muzică.

— Îmi pare rău.

— Vino la culcare, Anna.

Nu se putea opune şi se lăsă purtată pe scări. În pat, se aşeză iar pe spate şi începu să privească tavanul. Casa era cufundată în linişte. Alături de ea, Hank nu adormi imediat. Îl putea auzi plângând încet. Umerii îi tremurau. Nu îl atinse.

Gândurile i se amestecau în cap. Era departe de a putea dormi.

Avea senzaţia certitudinii asupra unui lucru care era imposibil.

Nu ştia dacă trebuia să fie fericită sau îngrozită.

April se întorcea la ea.

Capitolul VI

Sâmbătă dimineaţa, John făcu ordine în beci şi scoase orga electronică a lui Kathleen. Cu doi ani înainte se duseseră la o petrecere dată de unul din clienţii lui John şi una din invitate se aşezase la pian şi începu să cânte. Aproape imediat, ceilalţi oaspeţi se strânseră în sufragerie şi ea începu să cânte.

John îşi amintea cum stătea şi se uita în ochii lui Kathleen, care privea degetele femeii, plimbându-se pe clape. Avea o expresie de regret amestecat cu invidie.

„Ştiam şi eu să cânt aşa", spusese, în timp ce conduceau spre casă. „Poate chiar mai bine." Auzise vag că ştia să cânte, dar nu auzise niciodată asta de la ea. A doua zi cumpără orga şi un timp petrecea ore în şir repetând. De fapt, nu cânta rău deloc şi lui John îi făcea plăcere să stea şi să o asculte, dar ea nu avea răbdare. Voia să cânte la fel de bine cum cânta cu zece ani în urmă şi nu mai era în stare. După câteva săptămâni, orga ateriză în dormitor şi nu mai era scoasă decât cu ocazia vreunei petreceri, la care mai cânta câte ceva. Nu prea punea suflet în ceea ce cânta.

Când o aduse sus, ea o atinse delicat, mângâindu-i clapele cu vârful degetelor. În timp ce Kathleen o ştergea de praf, John se afla în baie şi se uita pe geam la Melissa şi Proust care se jucau în curte, apărând şi dispărând din umbra teiului vecinilor. Se împăcaseră, după evenimentul de mai devreme. Căţelul alerga fericit după mingea pe care i-o arunca Melissa.

— Aş putea să o învăţ, zise Kathleen. Îmi amintesc aproape tot.

— Nu ai tu atâta răbdare.

— Nu am cu mine, dar cu ea aş avea.

— Tatăl meu m-a învăţat să conduc. Mare greşeală. Mi-a luat mult timp până să-l iert.

Kathleen băgă orga în priză, apoi îi dădu drumul. Îşi plimbă degetele peste clape. Era într-adevăr un aparat extraordinar. Lui John îi suna ca un pian adevărat, cu avantajul că îi puteai adăuga percuţie, puteai schimba sunetul de la cel al unui pian la cel al unui clarinet, vioară sau ghitară sau… orice. Puteai chiar să înregistrezi ceea ce cântai.

— Cheam-o în casă, zise Kathleen.

John deschise fereastra şi o chemă pe Melissa. Îl ridică pe Proust şi, ţinându-l la piept ca pe o păpuşă, intră în casă. O dâră de transpiraţie îi strălucea pe frunte şi aproape că nu mai avea răsuflare.

— Ce e?

— Avem ceva pentru tine.

Melissa îl puse pe Proust pe podea. Căţelul se luă după ea în timp ce ea se îndrepta spre mama ei.

— Încearcă! zise Kathleen.

Melissa stătea lângă orgă. Întinse o mână şi o atinse. Din micul difuzor se auzi un sunet al unei taste.

— Drăguţ!

Mai apăsă o clapă, după care se aplecă să îl mângâie pe Proust. Câinele ridică capul spre ea, fără niciun semn al antipatiei dintre ei de cu o seară înainte. Părea că nu o interesează orga. Kathleen îl privi pe John cu o încruntătură de nedumerire.

— Nu vrei să cânţi la ea? întrebă John. Mama spunea că ar putea să te înveţe câte ceva.

— Poate altădată, răspunse Melissa.

— Eu trebuie să ies după-amiază, zise Kathleen. Ce-ar fi să exersăm puţin înainte de prânz?

Melissa îl privi pe tatăl ei. Unde era entuziasmul de ieri? Trebuie să fi observat ceva în ochii lui, pentru că se întoarse spre mama ei zâmbind.

— Bine. Desigur.

John se duse în bucătărie, iar Kathleen o duse pe Melissa în sufragerie. Puseră orga pe masă şi

aduseră câteva perne pentru a o putea ridica pe Melissa la înălţimea potrivită. Din când în când, sunetele se mai auzeau până în bucătărie. John stătea sprijinit de pragul uşii şi privea spre spatele Melissei care apăsa nesigură tastele. Nu era aceeaşi pe care o auzise cu o zi în urmă în casa socrilor lui. Proust stătea încolăcit la picioarele ei. Kathleen mai făcea câte un comentariu, dar în general o lăsa să cânte.

După o jumătate de oră, Melissa era capabilă să cânte, cu un minim succes, o gamă simplă în de minor. Notele se auzeau nesigure, pentru că îşi încăleca degetele pe clape.

Când Kathleen apăru în uşa bucătăriei, dădu din cap.

— Cu greu ai putea-o numi expertă, zise încet. Dar cred că o să mai înveţe.

— Îţi jur că era în stare să cânte cu mult mai bine ieri. Şi nu numai o gamă ca asta, ci cu ambele mâini. Zău.

— Poate mama şi tata au un pian magic.

Din sufragerie veneau sunetele unei tentative dezastruoase de a cânta „Ciocănelele”. Kathleen zâmbea.

— Rămân totuşi cea mai bună pianistă din casa asta.

Fără îndoială, Melissa avea fericirea întipărită pe faţă când se sfârşi prima ei lecţie de pian. John rămase în bucătărie şi o privea cum se juca cu Proust. Era clar că nu se gândea câtuşi de puţin să înveţe să cânte la pian.

*

* *

Duminică, fără succes, John încercă să o convingă pe Kathleen că nu mai avea niciun rost să ia masa la părinţii ei. Îi văzuseră pe Ross şi Maggie marţi, de ziua Melissei şi el îi mai văzuse cu două zile în urmă, când o luase pe Melissa de la ei. Era de-ajuns pentru o săptămână. Cu toate acestea, Kathleen nici nu voia să audă. Cina de

duminică la părinţii ei era un punct important în program. Singurele dăţi când nu se duseseră fuseseră din cauză de boală sau când erau în vacanţă.

În drum spre casa socrilor, John avea o dispoziţie proastă. Kathleen îşi dădu seama şi nu spuse un cuvânt. Cunoştea bine animozitatea dintre el şi părinţii ei. John nu-şi amintea o singură dată când se înţelesese cu părinţii ei. Antipatia se născuse încă din ziua în care Kathleen îl adusese la ei în casă, pentru a-i cunoaşte. Din momentul în care Ross dădu mâna cu el îşi dădu seama că acesta nu îl considera potrivit pentru fiica lui.

Faptul că ea continuase să se întâlnească cu el în pofida protestelor părinţilor fusese o dovadă clară de dragoste. Şi fusese dragoste la prima vedere. El îşi făcea stagiul de arhitect la universitatea din Minnesota, iar Kathleen terminase studiile de specialist în administraţie comercială. Se întâlniseră la o oră târzie, la un cinematograf; amândoi erau singuri. Era un festival Fellini, de asta el era sigur, dar nu-şi mai putea aminti filmul. Îşi mai amintea doar că nu o scăpase din ochi, iar ea stătea la câteva rânduri în faţa lui, puţin la dreapta. Părul castaniu, legat la spate, i se păruse ireal de frumos, iar felul în care era legat la spate, lipit de gâtul lung, îi dădea parcă o durere în piept. Când văzu că rămâne pentru a doua reprezentaţie, se aşeză lângă ea şi îi ceru permisiunea de a se aşeza, motivând că văzuse că erau amândoi singuri. Cu un zâmbet care îi făcu inima să bată tare, îi acordă permisiunea. El îi ceru numele şi numărul de telefon şi îşi dădu seama după expresia ei că se gândea că nu avea să sune vreodată. Dar el sună, chiar a doua seară. Şi apoi şi cealaltă. Şi cealaltă. O săptămână mai târziu ştiau că era vorba de dragoste şi la naiba cu cei care spuneau că nu era aşa.

Asta se întâmplase cu cincisprezece ani în urmă. Era greu de crezut că în tot acest timp, Ross nu îi

adresase un singur zâmbet şi că Maggie nu îl sărutase niciodată. Era ca şi cum încă nutreau speranţa că fiica lor avea să se trezească la realitate şi să se despartă de acel netrebnic cu care se măritase. În realitate, era o temere pe care o nutrea John. Kathleen era prea bună pentru el. Acest lucru era cert. Cu toate astea, nu gândise niciodată că, o dată cu trecerea timpului, avea să gândească exact ca şi părinţii ei. Şi-ar fi dat seama. Cel mai rău era faptul că era atât de dureros. Cu greu ar fi crezut vreodată că puteai suferi în asemenea măsură doar pentru că dezamăgeai pe cineva pe care îl iubeai.

Pe bancheta din spate, Melissa îl ţinea strâns pe Proust şi îl mângâia pe cap. Ochii ei mari, în spatele lentilelor ochelarilor, erau pierduţi în gânduri. Îşi amintea de reacţia lui Ross şi Maggie când o văzuseră pe Melissa: „Nu seamănă cu nimeni din familia noastră”, spusese Maggie cu răceală, privind dezgustată, când la Melissa, când la John. Numai furia lui Kathleen, ameninţarea ei că nu aveau să o mai vadă niciodată pe Melissa dacă aveau să mai spună vreodată ceva asemănător, îi puse la punct. Slavă Domnului, Melissa nu avusese cum să reţină acest lucru. Oare Kathleen ar mai fi avut curajul să-şi înfrunte în aşa fel părinţii? Pe undeva, se îndoia.

John îşi privea fiica. Era pierdută în gânduri, aproape tristă, abia mângâindu-l pe Proust cu vârful degetelor. În ultima săptămână păruse foarte tăcută. În orice caz, nu era niciodată exuberantă. Melissa era un copil tăcut, introvertit. Aşa fusese întotdeauna, dar în aceste ultime zile parcă fusese mai tăcută ca niciodată. Se întreba ce oare o supăra. Poate, ca şi el, o întrista faptul că înşelase aşteptările bunicilor şi chiar pe ale lui Kathleen. Cel puţin, nu trebuia să se simtă singura în situaţia asta.

Când ajunseră la locuinţa bunicilor, sări din maşină şi alergă spre intrare, cu Proust în braţe. Părea un băieţel, îmbrăcată cum era, în salopetă şi

tricou, dar o trăda coada lungă, blondă, care îi cădea pe un umăr. Uşa se deschise şi Melissa urcă scările.

— Bunico, uite! L-am adus pe Proust! Voia să vadă unde staţi!

Poate şi pentru Melissa, dezgustul de pe faţa lui Maggie era evident. „Ai grijă, se gândi el, dacă vede figura asta prea des, s-ar putea să fie ea dezgustată de tine sau să creadă că o deteşti, chiar dacă îşi dă seama că totul e îndreptat spre mine". Când ajunse la scări, Maggie îl privea fix în ochi.

— Chiar *trebuia* să aduceţi câinele? Am curăţat carpetele abia acum o lună şi…

— Nu o să se joace pe carpete, Maggie, zise John, cu un rânjet. A vrut doar să-l aducă ca să ţi-l arate.

— O să facem curat după el, nu-i aşa? zise Kathleen, după ce îşi sărută mama.

— Am şi adus aparatul magic cu mine…

Înăuntru, tensiunea începu să crească pe minut ce trecea. Chiar şi Kathleen o simţea şi era mai supărată decât de obicei. La cină, abia dacă se rosti un cuvânt. Melissa rămase tăcută, cu ochii în farfurie. În bucătărie, Proust, împiedicat să intre în salon, scheuna fără încetare.

Când Melissa puse tacâmurile în farfurie şi împinse farfuria de-o parte, Maggie spuse scurt:

— Termină, draga mea, sau nu capeţi desert.

— Dar nu mi-e foame, zise Melissa şi privi spre tatăl ei.

— A mâncat destul, spuse acesta.

— Dacă nu i-e foame, atunci nu vrea nici desert. Aşa e, draga mea?

— Nu vreau desert. Pot să mă retrag?

— Ar trebui să rămâi la masă până când termină toată lumea, replică Ross.

Melissa oftă şi privi spre uşa de la bucătărie. Kathleen zâmbi nervos.

— E în regulă, tată, las-o să plece. Poţi să te duci, Melissa.

John se duse după ea să-i şoptească că dacă voia, aveau să se oprească la *Dairy Queen* în drum spre casă. Ea nu făcu decât să îl ia pe Proust şi să urce pe scări. Ceva nu e în regulă, se gândi din nou.

Ross şi Maggie îl fixau cu privirea. Mâncă în tăcere, încercând din când în când să zâmbească spre Kathleen. Era mai rău ca de obicei. Mai rău decât fusese de mult, foarte mult timp. Se simţea ura în aer. Dacă ar fi putut, l-ar fi omorât, se gândea el.

— Ce e în neregulă cu Melissa? întrebă Maggie.

— Nu are nimic. E doar mai tăcută ca de obicei, răspunse Kathleen.

— Mult mai tăcută, adăugă Ross, privindu-l pe John în faţă. Ceva o supără.

Pe John îl deranja că Ross observase asta şi se enervă.

— Ştie că nu îţi place câinele şi asta o enervează, răspunse el.

Ross nu îşi schimbă expresia feţei.

— Şi de ziua ei era tăcută. Ceva o supără.

— Am văzut o emisiune la televizor, zise Maggie privind-o pe Kathleen, în care se spunea că e foarte important să observi toate schimbările în comportamentul copilului. Pot indica anumite probleme. Asta în orice căsnicie.

— Nu cred că ceva e în neregulă? răspunse Kathleen şi îl privi nervoasă pe John.

— Eu îmi pot da seama când un copil este agresat, chiar agresat sexual, zise Ross.

— Oh, fir-ar al dracului să fie! izbucni John. M-am săturat. Să mergem, Kathleen!

— Tată! îl sfredeli Kathleen pe tatăl său.

— Ei bine, asta este. Şi dacă foloseşti un astfel de limbaj în faţa Melissei, nu se ştie…

Kathleen începu să spună ceva, dar se opri brusc. Îl privea pe John. De sus se auzeau notele clare ale unui pian. Nu mai erau notele sacadate, supărătoare pe care le auziseră acasă, ci o melodie

frumoasă. Şi nu erau game, ci o piesă pe care John o mai auzise undeva, dar nu o putea identifica.

— Dumnezeule! E *Nocturna* de Chopin, spuse Kathleen, ca pentru ea.

— E vreun radio, replică John.

Kathleen părăsi masa şi alergă pe scări. Spre uimirea lui John şi Maggie, John făcu acelaşi lucru. Se aşeză în spatele lui Kathleen, în pragul uşii camerei de muzică. Înăuntru, Melissa era aşezată la pian, cu spatele drept şi cu capul aplecat într-o poziţie care părea stranie. Degetele îi zburau pe clape, iar notele care umpleau încăperea erau perfecte, ale unui virtuoz.

— Dumnezeule! şopti Kathleen.

Ross îşi făcu loc lângă John.

— Are talentul mamei ei.

— Nici eu nu am cântat vreodată aşa, răspunse Kathleen.

Dar pe John îl interesa Proust. Căţelul era lipit de perete, tremurând şi mârâind, cu ochii roşii, ca şi cum ar fi fost lovit tare, de curând.

Muzica nu se mai auzi. Melissa se întoarse. John observă că nu mai purta ochelarii. Şiroaie de lacrimi i se scurgeau pe obraji.

Kathleen se duse la ea şi o luă în braţe.

— Oh, iubito! Totul e bine! A fost extraordinar! Nu mi-am închipuit că poţi cânta aşa de bine.

Melissa înţepeni din nou apoi se ridică şi scăpă din braţele mamei salte: Se duse spre Proust. Câinele mârâi, arătându-şi dinţii.

— Melissa, ce s-a întâmplat? întrebă John.

Melissa se uită la bunicul ei, apoi la Kathleen. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Tremura toată. Kathleen îl privi pe John, disperată.

— Ştiu de unde am apărut, spuse Melissa, privind spre mama ei. El te-a regulat şi am apărut eu.

— Melissa! strigă Kathleen.

— El te-a regulat şi am apărut eu! Te-a regulat şi am apărut eu!

Melissa clipea des şi la un moment dat se prăbuşi pe podea. John se repezi şi o ridică. Pielea i se simţea fierbinte prin haine.

— Arde. Trebuie să o ducem la un doctor.

Ross, care era deja alb la faţă, se îndrepta deja spre telefon. Kathleen stătea cu bărbia în palmă, tăcuta. John se trezi privind-o pe Maggie, enervat de privirea ei plină de ură.

— Cel puţin, ştim de unde a învăţat limbajul ăsta, spuse ea.

Capitolul VII

În timpul drumului spre casă, Melissa rămase tăcută în spate, cu o privire încruntată şi privea pe fereastră. Proust dormea lângă ea. John o privea prin oglinda retrovizoare, sperând să vadă un surâs, dar nu îi prinse privirea. Kathleen îşi frângea mâinile lângă el, fără să scoată un cuvânt. O seară extraordinară, se gândea John, un perfect sfârşit de săptămână.

Ajunşi acasă, Melissa se duse repede în camera ei.

— Pare că se simte bine acum, spuse Kathleen.

— Mă duc să văd. Cheamă-l pe Tom Wright.

— Crezi că e nevoie? Parcă s-a liniştit.

— S-a comportat ciudat toată săptămâna. Ar fi mai bine să o vadă Tom. Nu are ce să-i facă rău.

Urcă la etaj şi bătu la uşa camerei Melissei. Nu primi niciun răspuns, aşa că intră. Stătea cu orga pe pat şi lovea uşor clapele; Proust se făcea comod pe pernă.

— Cum mai e?

— Foarte bine, răspunse cu un zâmbet.

Îi puse o mână pe frunte. Pielea era uscată, dar nu avea febră. Notele care se auzeau din difuzor erau false. Melissa era încruntată în timp ce încerca să se concentreze asupra gamei.

— Nu adormi încă, da? Va veni cineva să te vadă.

— Cine?

— Îl cunoşti. Doctorul Wright, de la biserică. Trebuie să te consulte.

Ea dădu din cap, iar John o mângâie pe păr.

— Nu am vrut să spun lucrurile alea, tată, zise încet, privind fix la orgă.

— Ştiu, draga mea.

Închise uşa dormitorului şi coborî. Kathleen stătea la masa din bucătărie, ştergându-se la ochi cu un şerveţel.

— Ce a spus?

— Că vine imediat.

John îşi luă un pahar şi-şi turnă scotch. Îl dădu peste cap şi se pregătea să-şi mai toarne unul.

— John, nu, te rog.

Dădu nervos din cap şi puse sticla de-o parte, apoi se aşeză lângă ea, la masă şi îi strânse mâna.

— Sunt sigur că e în ordine.

Kathleen nu răspunse.

*

* *

Tom Wright veni. O sărută pe Kathleen pe obraji şi strânse mâna lui John. Era un bărbat slab şi scund, cu o înfăţişare băieţească, dar purta un zâmbet larg şi arăta o anumită fermitate. Era psihiatru la spitalul de pediatrie şi fusese profesorul Melissei la şcoala de duminică cu doi ani în urmă.

— Cum e?

— Acum e în ordine, răspunse John, dar mai devreme…

— Să ne aşezăm. Povesteşte-mi.

— Vrei să bei ceva, Tom?

— Nu, mulţumesc. Poate mai târziu. Melissa ştia că vin?

— I-am spus eu.

— Foarte bine. Ce s-a întâmplat în seara asta?

— A avut o cădere, răspunse John. A spus ceva de genul „Ai regulat-o pe ea şi am ieşit eu”.

— Ţie ţi-a spus asta?

— Nu. Lui Kath.

— În ce context?

— În niciun context. Tocmai asta e curios. Eram la bunicii ei şi ne uitam cum cântă la pian; la un moment dat s-a oprit şi a spus asta. Apoi a leşinat.

Tom Wright stătea aplecat în faţă, cu palmele împreunate între genunchi, concentrat asupra a ceea ce auzea.

— Kathleen spunea la telefon că s-a comportat ciudat toată săptămâna.

— E greu de explicat, zise John, cu un oftat.

— Încearcă-mă.

— De fapt, nu are niciun sens. Mai întâi, a luat nota maximă la matematică, la o lucrare pe care ar fi trebuit să o pice. Ia lecţii de matematică şi Mi, meditatoarea, spunea că nu are nicio şansă să se apropie măcar de concepte. Apoi, din senin, începe să cânte la pian ca… ca o pianistă versată. Ce cânta în seara asta, Kath?

— Chopin, răspunse ea, cu un zâmbet de stinghereală.

— Dar nu a mai cântat niciodată, Tom. Chiar şi acum: o dată stă şi scoate sunete insuportabile şi o dată cântă splendid.

Tom era încruntat, ca şi cum ar fi gândit că i se joacă o farsă.

— Altceva?

— Cu câteva seri în urmă m-a întrebat dacă avea să moară şi unde avea să ajungă, l-am spus că nu avea să moară, dar că, oricum, ar ajunge în rai. Voia să ştie cum avea să fie dacă ajungea în cealaltă parte. M-au trecut fiori pe spate.

— Căţeluşul, adăugă scurt Kathleen.

— Ah, da, Proust. A primit un pui de cocker de ziua ei. Adoră câinii. Se înţelegeau de minune. Apoi, într-o seară, s-au hârjonit. Ea zicea că o muşcase şi l-a lovit cu o riglă. În seara asta, când cânta la pian, câinele era speriat, ca şi cum nu ar fi recunoscut-o.

— Neobişnuit.

— Porcăria e că părinţii lui Kathleen au vorbit de abuz sexual la masă, cum asta ar schimba comportamentul unui copil.

— În legătură cu ce?

— Cu nimic. Doar să mă supere, răspunse John imediat.

— Bun. Mă duc sus să stau un timp de vorbă cu ea. Liniştiţi-vă. Beţi ceva. Amândoi. Sunt sigur că totul e în ordine. Camera ei e…

— La etaj, prima pe dreapta.

Urcă repede scările. Kathleen privea la tavan, parcă i-ar fi făcut o radiografie,

— Vrei să bei ceva?

Ea scutură din cap. John se duse în bucătărie şi-şi mai turnă un scotch. Pe acesta îi aduse în sufragerie şi îl bău încet. Kathleen era la fel de îngrijorată.

— Totul o să fie bine, spuse el.

— Şi dacă e bolnavă, John?

— Nu e bolnavă.

— Dar dacă e?

— Atunci o să o facem bine.

Se lăsă şi el pe spate şi privi în tavan. Se auzeau voci înfundate. Râsete. După un timp, muzică. John îşi termină scotch-ul, dar nu se duse să-şi mai toarne unul. Tom stătu cu Melissa o jumătate de oră.

— Cum e? întrebă repede Kathleen când acesta coborî.

Tom o invită să se aşeze şi îşi luă şi el un scaun. Ea se aşeză şi rămase aplecată în faţă, frământându-şi mâinile.

— E obosită şi foarte stresată.

— Stresată? întrebară Kathleen şi John în acelaşi timp.

— Foarte. În parte din cauza matematicii, dar mai sunt şi alte motive.

— Vrei să spui că asta e totul? întrebă John şi aproape că izbucni în râs de decontractare.

— Da, aşa cred, dar asta nu înseamnă că nu e nimic, John. Stresul poate ucide.

— Dar nu are decât doisprezece ani! exclamă Kathleen.

— Nu e vorba numai de matematică. Melissa e un copil tăcut. A fost sub o tensiune prea mare. Din partea voastră, a bunicilor, a prietenilor. Matematica e numai o părticică. Fetiţa voastră se simte ca într-o oală sub presiune. Mulţi adulţi ar avea probleme mari într-o situaţie ca asta.

— Dar nu am stresat-o cu nimic! protestă Kathleen.

— Poate fără să vă daţi seama, zise Tom, calm. Se forţează prea mult. Chestia cu pianul. Ştie că tu obişnuiai să cânţi, ştie că părinţii tăi insistă ca ea să cânte… încearcă să se ridice la aşteptările voastre.

— Ţi-am spus că ei i-au băgat ideea în cap, spuse John.

— Nu face asta, John, nu are rost să arăţi cu degetul. Nu ajută la nimic. Stresul e un lucru foarte serios. Trebuie să o mai lăsaţi în pace.

— Nici nu ne-am gândit la asta, Tom, zise, Kathleen.

— Acum ştiţi. Chiar e matematica atât de importantă? Deci e materie la care nu se descurcă. Şi ce-i cu asta? Lăsaţi-o să trăiască puţin, lăsaţi-o să aibă câteva eşecuri fără să-şi facă probleme.

— Iar părinţii tăi nenorociţi, izbucni John, dar coborî privirile în podea când Kathleen îl sfredeli cu privirea.

— Dar ce e cu pianul? întrebă Kathleen. Cânta cu adevărat foarte bine, Tom.

— Poate a prins din zbor. Asta nu înseamnă că îi şi place. Dacă vrea să mai cânte la pian, lăsaţi-o, dar nu o forţaţi.

— Săraca Mel, spuse Kathleen.

— Şi mai puteţi face ceva ca să-i faceţi viaţa mai plăcută.

— Ce? întrebă John.

— Scoteţi-i ochelarii ăia. Luaţi-i nişte lentile de contact. Ştiu că e prea mică, dar se poate rezolva. Oricum trebuie să îi schimbaţi pe măsură ce se dezvoltă, de asta nu aveţi cum să scăpaţi. Ochelarii aceia o stigmatizează, în orice caz, ea aşa simte. Anumitor copii le stă bine, dar ei nu.

— Acum se simte mai bine? întrebă John.

— E în regulă. Supărată de propria ei ieşire, dar liniştită. Nu îi mai amintiţi; lăsaţi să treacă. Lăsaţi totul să treacă. Totul o să fie bine.

Refuză încă o dată un pahar. Înainte să plece, spuse:

— Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva, da? Mai spuneţi-mi cum evoluează.

— Te mai gândeşti cu Allison să construieşti anexa aceea la bucătărie?

— Poate la vară.

— Sună-mă când te hotărăşti. Poate facem planurile împreună.

După ce plecă, John şi Kathleen rămaseră privindu-se ochi în ochi, tăcuţi.

— Până la urmă nu suntem nişte părinţi atât de răi, nu-i aşa? întrebă ea într-un sfârşit.

— La dracu', bineînţeles că nu, răspunse el. Haide, să mergem sus şi să o trimitem la culcare.

*

* *

Luni dimineaţa, Anna se duse la cafenea pentru prima dată după moartea lui April. Se trezise devreme şi aşteptase să se lumineze, privind pe fereastră. La ora şase făcu un duş şi se îmbrăcă. Când se întoarse în dormitor, soarele strălucea în spatele draperiilor. Hank sforăia în pat, epuizat. Ea potrivi deşteptătorul pentru el. Cu orele reduse, nu avea nevoie să se trezească înainte de ora opt.

Purta uniforma pe sub haina subţire. Se îndreptă spre staţia de autobuz şi observă că în multe case luminile erau aprinse, dar străzile erau pustii. Îşi imagina că era privită şi bârfită: „Uite, chelneriţa care se duce la muncă". Se simţea ca întotdeauna, neînsemnată şi neşlefuită. Fusese mai uşor de suportat când trăia April. Nu o interesa prea mult propria persoană.

Se simţi mai bine când urcă în autobuz, în mijlocul oamenilor asemenea ei: muncitori în schimburi, funcţionari. Cu ei se simţea în mediul său, putea coborî garda. Se aşeză şi deschise o carte. Era cartea pe care o începuse în ziua în care murise April. Cuvintele i se plimbau prin faţa ochilor. O asaltă amintirea lui April. Când

autobuzul puse o frână bruscă, se trezi din reverie pentru a-şi da seama că două femei din faţa ei o priveau fix. Plânsese; obrajii îi erau plini de lacrimi.

Roşi de furie, îşi şterse faţa, se ridică şi se îndreptă spre coborâre. Trase coarda pentru a opri autobuzul şi coborî. Privind înapoi, îşi dădu seama că cele două o priveau intens, cu feţele lipite de fereastră.

Coborâse cu două staţii mai devreme, dar aerul proaspăt al dimineţii îi limpezi mintea. Se opri doar un moment, pentru a arunca cartea la un coş de gunoi, apoi, cu capul în pământ, se îndreptă repede spre Hennepin.

După o oră de muncă ia cafeneaua A-Plus, nu ştia dacă mai putea continua. Era prima zi de muncă şi celelalte chelneriţe erau conştiente de durerea pe care o resimţea. Nu putea să nu observe mila din ochii lor şi grija pe care o aveau pentru ea, ceea ce o supăra. Chiar şi Bill, care rareori ieşea din bucătărie, veni să-şi arate compasiunea. Le acceptă cu o privire pierdută, dar ar fi vrut să strige: „Nu mă compătimiţi! Purtaţi-vă normal! Nu mă compătimiţi! Îmi face rău!”

Agitaţia de dimineaţă o mai linişti. Afluxul constant de clienţi între orele şapte şi zece o ţinu în activitate, o făcu să nu se mai gândească decât la muncă. Muncea îndârjită, scriind în carnet comenzi de ouă cu şuncă, brioşe, prăjituri, cafele, pâine prăjită, tarte cu scorţişoară; toate le servea cu un zâmbet îngheţat pe buze. Pe la ora zece, deja o dureau picioarele, capul îi pocnea de durere, dar nu se mai gândise la April timp de trei ore.

Când agitaţia încetă, îşi turnă o cafea şi rămase la fereastră, privind strada. Nimeni nu veni lângă ea, cu toate că se simţea privită de toţi, le simţea grija, mila. În celelalte zile se cufunda în lectură, se pierdea în închipuire, se distanţa de rutina muncii. Dar astăzi îşi dorea acea rutină, se voia confruntată cu brutalitatea vieţii.

Pe stradă treceau maşini, pietonii se plimbau leneş. Soarele strălucea. Doar câţiva nori mici se vedeau pe cer.

Vizavi, un copil se opri în uşa unui magazin şi o privi. Anna încremeni cu cana de cafea la gură. Era o fetiţă. O fetiţă de vreo doisprezece ani, îmbrăcată cu o rochie care îi plăcuse lui April, chiar dacă ceilalţi copii purtau jeans şi pantaloni largi. Fetiţa o privea fix.

Inima Annei începu să bată tare. Era sigură că fetiţa semăna perfect cu April. I se părea chiar că îi zâmbea.

Coborî privirile şi închise ochii. Încetează! îşi spunea, încetează!

Când deschise ochii, văzu că fetiţa traversase strada şi se uita prin fereastră exact la ea.

Anna scăpă cana de cafea pe masă; aceasta se răsturnă şi se vărsă. Fata zâmbea. Era *chiar* April!

— April!? spuse ea, cu voce tare.

Fetiţa continuă să zâmbească. Acum aproba din cap.

— Dumnezeule! April!

— Anna, te simţi bine?

Bill venise în spatele ei şi-i pusese o mână pe umăr, dar ea se scutură şi se ridică. Fetiţa de pe trotuar continua să zâmbească. Anna alergă spre uşă şi se ciocni cu o doamnă care tocmai intra. Când ajunse afară, April dispăruse. Se uita la locul în care o văzuse şi începu să tremure. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Nu le putea opri.

Când Bill apăru în spatele ei, se întoarse brusc. Încercă să se scuze, să se explice, dar nu reuşi să facă altceva decât să plângă. El o bătu pe umăr. Avea o expresie de îngrijorare, dar, dincolo de aceasta, putea sesiza neliniştea, chiar mânia.

— Ce-ar fi să-ţi iei liber restul zilei? Mă suni când eşti gata să te întorci la muncă.

Se întoarse în cafenea şi îşi luă haina, încercând să evite privirile celorlalte chelneriţe. Roşise toată de ruşine.

— Mă suni când eşti gata, Anna, repetă Bill, dar ea nu-i răspunse.

Orbită de lacrimi, gândindu-se numai la fiica ei răpusă, mergea prin dimineaţa însorită şi răcoroasă.

Capitolul VIII

— Tu nu ştii să cânţi la pian, îi spuse Janice. Ochii ei, măriţi şi de lentilele ochelarilor, trădau neîncrederea.

— Câteodată… ştiu, replică Melissa nesigură. Vorbea încet, de frică să nu fie auzită. Sala de mese era pe jumătate goală şi neobişnuit de liniştită. Majoritatea copiilor îşi luaseră mâncarea afară pentru a sta pe iarbă şi a urmări antrenamentele de fotbal.

— Atunci cum se face că nu te-am auzit niciodată? Pe de altă parte, trebuie să fii bună ca să poţi ţine un recital.

— Sunt bună. Doar că nu ţi-am spus niciodată.

Neîncrederea din ochii lui Janice se transformă în uimire. Începu să spună ceva, dar se opri şi muşcă din sandviş. În timp ce mesteca, sprâncenele i se apropiară, semn de concentrare maximă. Melissa dădu de-o parte sandvişul ei cu salată şi ou, de care abia se atinsese, fiindcă nervozitatea îi tăiase foamea.

— Vii cu mine?

Janice o studia în timp ce mesteca, apoi dădu din umeri.

— O să te faci de râs, dar, dacă vrei, o să vin.

După ce Janice îşi termină sandvişul, cele două fete se îndreptară spre ieşire. Brian Kelly, un coleg, stătea cu alţi trei băieţi pe care Melissa nu-i cunoştea. Îşi mări ochii cu degetele când trecură pe lângă ei.

— Pun pariu că vezi şi sateliţii lui Jupiter cu ochelarii ăia, râse el.

Ceilalţi băieţi de la masă începură să râdă, iar Janice coborî privirile în pământ, îmbujorată, dar Melissa se opri. Nu-i veni să creadă că o făcuse. De nervi, simţi gheaţă în stomac. Îl privea pe Brian fără să clipească.

— Melissa, hai să mergem! strigă Janice.

Melissa continua să-l privească pe Brian. Acesta, în glumă, se agăţă de prietenii lui, simulând teama:

— Doamne, Dumnezeule! Ochii! Ochii uriaşi!

— Prietena ta are nevoie de ochelari ca ăştia ca să-ţi vadă puţa, spuse ea, calmă.

Uluirea de pe faţa lui Brian aducea în aşa fel a dezgust, încât simţea că i se face rău şi ei.

— Pun pariu că îţi trebuie o pensetă şi o lupă doar ca să faci pipi, adăugă ea.

De unde veniseră cuvintele acestea? Niciodată nu vorbise aşa. Cu toate astea, iată că stătea acolo şi arunca insulte băiatului pe care abia ar fi putut să-l privească în ochi cu o zi în urmă. Unul dintre prietenii lui izbucni în râs, dar Brian îl reduse la tăcere cu o privire tăioasă. Melissa se îndepărtă înainte de a-i da o şansă să-şi revină pentru a replica ceva şi o ajunse din urmă pe Janice, la capul scărilor.

— Ce i-ai spus?

— L-am spus că are o puţă mică, răspunse, încă zguduită de propriul ei curaj.

Janice rămase cu gura căscată.

— Nu se poate!

— Ba da.

— O să ne omoare!

În timp ce urcau scările, se opri, ţinându-se strâns de balustradă. O durea capul, ca şi cum ar fi citit foarte mult, la lumină slabă. Un moment simţi o ameţeală, dar îi trecu repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Janice, privind-o atent.

— Nimic.

— Parcă nu te simţi bine.

— N-am nimic. Haide, nu vreau să pierd nimic.

Melissa o luă înainte şi urcă scările repede până la etajul al doilea, apoi trecu pe lângă sala de sport şi ajunse la sala de muzică. Pe uşă stătea scris de mână: *Repetiţii pentru începători, 12,15 -12,45*. Melissa deschise uşa şi intră.

În încăpere nu mai erau decât câţiva copii, majoritatea din clasa a şaptea, împrăştiaţi pe scaune. Îi recunoscu pe toţi. Nu-i plăcuse niciodată sala aceasta. Era una din puţinele săli fără ferestre. Pereţii erau acoperiţi de portretele compozitorilor celebri, iar rafturile erau pline cu viori, clarinete, trompete şi alte instrumente pe care Melissa nu le recunoscu. La pian se afla Denise Hodgson, care stătea cu spatele drept şi braţele întinse. Încetă să mai cânte în momentul în care Melissa intră în sală. Janice apăru în spatele ei, cu un zâmbet de jenă pe buze.

Doamna Kirk se întoarse încruntată.

— Aici se repetă, spuse enervată.

— Vreau să cânt la pian, spuse Melissa.

Cuvintele îi veniră din acelaşi loc din care veniseră şi cele adresate lui Brian, un cotlon neştiut de ea. Dimineaţă ştiuse că avea să vină aici şi îi era groază de acest fapt. Dar, o altă parte a ei, secretă, ascunsă, o făcea fericită că luase această decizie.

Doamna Kirk o privi mai atent şi în cele din urmă o recunoscu.

— Melissa Woodrow? Tu nu ştii să cânţi la pian.

— Am luat lecţii.

Încruntarea doamnei Kirk se transformă într-un zâmbet condescendent.

— Asta e foarte bine, draga mea. Denise ia lecţii de la şase ani. Avem deja o pianistă pentru recital. Poate încerci anul viitor.

— S-ar putea să nu mai fiu aici anul viitor.

Doamna Kirk trase aer în piept.

— Oricum, sunt mai bună decât ea, adăugă Melissa.

Chiar în spatele ei, Janice pufni. Melissa nu se întoarse spre ea. În schimb, Denise se întoarse şi o privi pe Melissa nelămurită. Pentru a suta oară în acea dimineaţă, Melissa avea dubii. Oare chiar putea cânta la pian? În ultimele câteva zile, notele parcă se scurgeau din degetele ei pe clape, ca şi

când nu s-ar fi oprit niciodată; altădată parcă erau închise undeva în ea şi nu puteau scăpa. Dacă acelaşi lucru avea să se întâmple şi acum?

— Astea sunt vorbe mari, domnişoară Woodrow, spuse doamna Kirk.

— Pot, replică Melissa.

— Atunci, poate ar fi mai bine să intri şi să o asculţi pe Denise. Dacă după aceea chiar vrei să cânţi la recital, am vrea să ne cânţi ceva.

Melissa se îndreptă ţeapănă spre unul din locurile libere. Doamna Kirk, care era o femeie slabă, cu un păr negru lung şi o înfăţişare tristă, o privea atentă. Melissa stătea aplecată şi o privea atentă pe Denise Hodgson. Aceasta ridică bărbia, se întoarse şi începu să cânte. Notele care se auzeau de la pian erau sacadate, amestecate, nesigure. Cu greu recunoscu Melissa melodia, cu toate că nu îşi mai amintea să o fi auzit vreodată. Dură timp de cinci minute, timp în care doamna Kirk rămase cu braţele încrucişate, cu o expresie de mândrie, pe faţă. După ce Denise termină cu o înfloritură de note, doamna Kirk spuse:

— Denise ia lecţii de la mine de aproape un an. Cine este profesorul tău de pian, Melissa?

Melissa începu să spună ceva, dar se opri. Deodată, mintea i se goli.

— Poate că pianul ne va spune mai multe, zise doamna Kirk.

Denise coborî de pe bancă şi o privea pe Melissa cu o expresie condescendentă. Melissa se ridică şi se îndreptă spre pian. Se aşeză, cu spatele drept şi mâinile întinse, degetele pe clape. Îşi privea mâinile, degetele. Parcă notele stăteau undeva ascunse în ea. Nu le putea găsi.

— Melissa? interveni doamna Kirk.

„Te rog, te rog”, implora Melissa în gând. Mai întâi o gamă, pentru încălzire. Îşi plimbă degetele pe clape, cum o învăţase mama ei. Dar se încurca de fiecare dată şi notele izbucneau fără nicio melodie. Doamna Kirk îşi puse mâinile în sân şi

strânse din buze. Melissa ridică spre ea o privire îngrozită.

— Eu…

Furia dispăru de pe faţa doamnei Kirk.

— Poate, după ore, vii să discutăm despre nişte lecţii adevărate de muzică.

— Dar eu…

Nu mai putu rosti nimic şi undeva, în sinea ei, simţea izbucnind fântâna muzicii. Notele i se scurgeau prin braţe, spre degete. Era un sentiment sublim, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia minute în şir şi acum putea trage aer în piept. Degetele atinseră clapele şi începură să danseze, pe toată lungimea claviaturii.

Doamna Kirk făcu un pas înapoi, redusă la tăcere. Muzica se scurgea din instrument şi umplea camera. Notele dansau în jurul Melissei, învăluind-o, protejând-o. „Ia-mă cu tine, se gândea, ia-mă cu tine”.

Când se opri, nu-şi dădea seama cât timp cântase şi se simţea golită. Se întoarse spre doamna Kirk. Profesoara de muzică o privea cu gura căscată. Denise era palidă. Ceilalţi elevi păreau înfricoşaţi.

— Melissa, reuşi să rostească doamna Kirk. A fost…

— Pot să cânt în recital?

— *Eu* sunt pianista pentru recital, protestă Denise.

Durerea din glasul celeilalte fete era inconfundabilă. Doamna Kirk se dezmetici şi spuse:

— Cânţi frumos, Melissa, dar, dar avem deja o interpretă. Îmi pare rău că nu ai dat o probă mai din timp.

Melissa se ridică de pe taburet. Poate exista o replică, dar ea nu o găsea. Se îndreptă spre ieşire. Doamna Kirk spuse ceva în spatele ei, dar Melissa nu o băgă în seamă. Făcuse lucrul pe care voia să-l facă. Notele nu se mai găseau în ea. Dorinţa

dispăruse. Se îndoia că acum ar mai fi putut să cânte o singură notă.

Janice îi deschise uşa; avea o expresie de uluire pe faţă.

— Deci chiar ştii să cânţi la pian.

— Nu. Nu mă lasă.

Înainte de a ieşi, întoarse privirea şi o văzu pe Denise care stătea la pian, cu privirea întoarsă spre pian. Melissa nu mai fusese niciodată privită cu o asemenea ură nedisimulată. Acea expresie o îngheţă.

Janice o trase de mânecă.

— Haide.

Melissa ieşi pe hol, dând din cap.

*

* *

Când sună telefonul, John purta o discuţie cu Bill Muirden despre proiectul Skyway. Ridică telefonul şi zise:

— Kristin, am spus să nu fiu deranjat.

— Îmi pare rău, domnule Woodrow. E soţia dumneavoastră. E o urgenţă.

Acoperi receptorul şi imaginea Melissei i se ivi în minte; se adresă lui Bill:

— Putem continua mai târziu?

Muirden se ridică cu un oftat şi ieşi din birou. John luă mâna de pe receptor şi spuse încet:

— E în ordine, fă-mi legătura.

Când se auzi vocea lui Kathleen, el o întrerupse imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Au sunat de la şcoală. Se pare că a avut loc un incident. Vor să ne ducem să o luăm.

— I s-a întâmplat ceva?

— Altei fete, dar Melissa… Nu am prea înţeles, John. Spuneau că e şi ea implicată. Poţi veni să mă iei? Am putea merge amândoi.

Furia de mai înainte şi teama care îi urmase dispărură acum. Melissa era bine.

— Dumnezeule, Kathleen, m-ai speriat de moarte.

Tonul îi părea mai furios decât era cu adevărat.

— Şi eu ce crezi că am simţit?

— Într-un sfert de oră sunt la tine. E în ordine?

Când ieşea din birou, Kristin îl întrebă:

— Melissa e bine?

— Aşa. Cred, răspunse, privind spre biroul lui Bill Muirden. Uşa era închisă. Spune-i că vom continua discuţia mâine.

Dădu ochii peste cap şi aprobă din cap. John luă ascensorul până la subsol. Cobora prea încet şi se opri de trei ori. Dădea nervos din picioare în timp ce ceilalţi coborau sau urcau la diferite etaje. Traficul până la Nicollet nu era încărcat. Ora de vârf era încă departe. Ea îl aştepta pe trotuar şi se îndreptă spre maşină chiar înainte să oprească.

— Cine te-a sunat? întrebă el repede, după ce ea urcă.

— O secretară.

— Ce fel de incident a avut loc?

— Nu mi-a spus. Doar că o fată a fost lovită şi că Melissa a fost implicată. Părea foarte supărată.

Traficul pe autostradă nu se aglomerase după prânz, dar nu plouase. O linie neagră, de nori plutea la orizont, spre apus. Kathleen era neliniştită. Cu şase luni în urmă i-ar fi strâns mâna, dar acum nici nu o băga în seamă.

Când ajunseră la şcoală, copiii ieşeau. Unii mergeau liniştiţi pe alei, alţii se plimbau ca nişte kamikadze pe biciclete. Îmbrăcămintea lor îi aminti că trăiau în altă lume decât cea de pe când fusese el la şcoală. Mama lui nu l-ar fi lăsat să iasă din casă îmbrăcat astfel. Dar vremurile erau altele. Se întreba dacă nu cumva el şi Kathleen îi cereau Melissei prea mult.

Opri în parcarea profesorilor şi o conduse pe Kathleen spre intrare, cu un braţ pe după talie. O dată intrat, simţi acelaşi dezgust pe care îl simţea de fiecare dată când intra într-o şcoală. Ura aceste

instituţii. Îl făceau să se simtă neimportant şi vinovat. Elevii treceau repede pe lângă el, privindu-l cu dezinteres şi unii chiar duşmănos.

Ajunşi la secretariat, nimeni nu se îndoi de identitatea lor. Secretara se ridică imediat şi spuse:

— Domnul Woodrow?

Îi conduse într-o sală, în care Melissa se găsea singură, cu mâinile în poală şi cu capul coborât. Ridică privirea când auzi uşa şi se aruncă spre tatăl ei.

— Tăticule!

— Ce s-a întâmplat?

Secretara scutură din cap.

— Doar un moment. Îl voi chema pe domnul Richardson şi pe doamna Kirk.

După ce aceasta ieşi, o întoarse pe Melissa spre el şi o privi în ochii roşii de plâns.

— Ne-au spus că a avut loc un accident.

Nu îl privi, ci se trase din strânsoarea lui şi se aruncă în braţele mamei sale. Kathleen o strânse la piept şi îl privi pe John dezorientată. Secretara se întoarse cu două persoane. O femeie cu o privire severă şi păr lung, negru, şi un bărbat înalt, care afişa un zâmbet rece. Acesta îi strânse mâna lui John şi spuse:

— Sunt Richardson, directorul. V-a spus Hazel ce s-a întâmplat?

— Nu încă.

— Fiica dumneavoastră a atacat o colegă şi a rănit-o destul de serios.

— Melissa?

— A prins mâna unei alte fete în pragul uşii şi a trântit uşa de mai multe ori. Încă nu ştim cât de grav este, dar este cert că fata e… rănită.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Am văzut cum s-a întâmplat, domnule Woodrow, spuse femeia. Eu sunt doamna Kirk, profesoara de muzică a Melissei. Melissa voia să cânte în recitalul de muzică de luna viitoare, dar i-am spus că avem deja o pianistă. Părea foarte

supărată. Ceva mai târziu am văzut-o pe Melissa îmbrâncindu-se cu Denise pe coridor. Am văzut totul. A făcut-o intenţionat. Dacă nu interveneam…

Dar John nu mai asculta. Se aplecă spre Melissa şi o luă de la pieptul lui Kathleen.

— Melissa, ai făcut tu ce am auzit acum?

Melissa se străduia să respire sacadat, printre scâncete.

— Îmi pare rău, tată. Nu am vrut să-i fac rău. Eu… Cuvintele i se opriră în gât şi începu să tremure toată.

O trase spre el. Tremura mai tare decât tremurase Proust când îl ţinuse prima oară în braţe.

— Înţeleg de ce era supărată, interveni doamna Kirk. E o pianistă excepţională. Dacă dădea o probă mai din timp, sunt sigură că am fi găsit un loc pentru ea. Totul e că Denise exersează deja de mult timp. Nu-i puteam spune pur şi simplu că am înlocuit-o.

— Această… Denise. În ce stare e?

— Cum v-am spus, răspunse domnul Richardson, a fost rănită la mână. Acum se află la radiografii. Nu am vrut să o trimit pe Melissa singură acasă. Părea foarte supărată.

— Desigur, desigur, spuse John. Vă rog să le spuneţi părinţilor Denisei cât de rău ne pare. Vom acoperi toate cheltuielile medicale.

— Sunt sigur că vor fi de acord. Vorbea de parcă asemenea incidente se întâmplau în fiecare zi. Dar eu sunt îngrijorat de Melissa. Niciodată nu a mai făcut aşa ceva.

— Niciodată, spuse repede John. În ultimul timp a fost puţin obosită. E de la stress. A fost foarte îngrijorată de rezultatele de la matematică, dar se pare că a recuperat.

— Sunt sigur că nu trebuie să fiţi îngrijoraţi. Dacă vrea să rămână mâine acasă, vom înţelege cu toţii.

John îşi dădu seama că nu de asta era vorba, ci de faptul ca nu mai voiau să o aibă pe Melissa prin preajmă pentru câteva zile. Fata încă plângea, tremurând la pieptul lui Kathleen.

— E cu adevărat o pianistă excepţională, spuse doamna Kirk, zâmbindu-i lui John. De când ia lecţii?

— Nu cântă la pian, răspunse el. Nu a luat niciodată lecţii.

— Dar a cântat foarte frumos, zise doamna Kirk, cu o privire neîncrezătoare.

John începu să spună altceva, dar Kathleen îl întrerupse.

— Mai cântă din când în când la bunici, spuse.

— E minunat să ai bunici cărora le place muzica, continuă doamna Kirk. Păcat că, în asemenea circumstanţe, chiar dacă Denise nu poate cânta la recital, Melissa nu o poate înlocui. Nu ar fi corect.

— Bineînţeles, spuse John, scurt. Nu o să mai cânte la pian nicăieri.

Plecând de la şcoală, Melissa stătea lipită ca o umbră de mama ei. În maşină, John o privi prin oglinda retrovizoare. Faţa îi era trasă de plâns, iar ochii păreau nişte umflături roşiatice în spatele ochelarilor groşi.

— Îmi pare rău, tăticule, spuse cu o voce slabă, înecată de lacrimi.

— Ar fi şi cazul, spuse John încet, ignorând privirea plină de reproş a lui Kathleen.

Puse viteza întâi şi pomi.

Capitolul IX

Hank Kostanuik se trezi, ca în fiecare dimineaţă de la moartea lui April, plin de sudoare rece şi neliniştit de sentimentul că uitase să facă ceva foarte important. Nu ştia despre ce era vorba. Avea impresia că era ceva în legătură cu April. Noaptea îi era plină de vise cu ea, chiar dacă nu-şi putea aminti vreunul. Cu toate acestea, dimineaţa, când stătea ca acum, cu privirea în tavan, era sigur că fusese cu ea. Avea impresia chiar că îi păstrase mirosul în nări. Miros de fată. Mirosul lui April. Aer proaspăt, flori, săpun. Căpşuni. April.

Se ridică brusc din pat, tremurând de emoţie, sigur de un singur lucru: ultimul lucru pe care fata lui îl auzise de la el fusese hotărârea oarbă de a-i lua singurul lucru pe care îl preţuia mai mult decât orice. Oare la ce se gândea când pedala, depărtându-se de casă? Ce gânduri îi populau mintea în timp ce acel camion o zdrobea?

Cum făcea în fiecare dimineaţă de la moartea lui April, se chirci cu capul între genunchi şi începu să plângă, cu mâna la gură, pentru a nu o trezi pe Anna. Ea continua să doarmă, surdă la disperarea lui. După ce încetă, se aplecă şi o atinse pe Anna pe umăr.

— Anna, azi te duci la muncă?

Ea gemu şi se scutură de atingerea lui.

— Anna.

Ea trase pătura peste cap, ferindu-se de el. Numai în somn avea o fizionomie care nu îi trăda durerea sau speranţa. Durerea o putea înţelege, dar speranţa era cea care îl neliniştea, îl speria mai mult decât îl speriase ceva în viaţă. Ieri, când se întorsese de la muncă, o găsise la pian şi îi spusese, simplu:

„Am văzut-o pe April astăzi”.

Nu ştiuse ce să spună. Parcă nu mai avea nimic în minte. Se uitase la ea ca şi cum ar fi fost o

străină care vorbea o limbă străină.

„A venit la mine la slujbă, continuase Anna, atingând clapele fără să cânte. Apoi a fugit.”

Era ca şi cum ar fi trăit într-un vis. Nu spusese nimic; pur şi simplu se întoarse şi ieşi din încăpere. Ea nu mai spuse nimic după asta, decât seara, când îl anunţă că Bill îi spusese că putea să-şi ia câteva zile libere. Mai spusese asta, dar el încă mai spera să se răzgândească. Ceea ce aveau nevoie acum, amândoi, era să continue o viaţă normală. Să… Dumnezeu să îi ierte, să o uite pe April.

Dar pacea care se citea pe faţa ei era atât de adâncă, încât nu o mai trezi. Făcu un duş şi se îmbrăcă în linişte, apoi se aplecă pe pat şi o sărută pe frunte.

— Ne vedem mai târziu, spuse.

Coborî şi îşi făcu o ceaşcă de cafea şi nişte pâine prăjită. Era groaznic să stea singur în bucătărie. Auzea mişcarea limbilor ceasului de pe perete. Zgomotul frigiderului i se părea insuportabil. Propria-i respiraţie şi zgomotul mestecatului erau insuportabile. Nu observase aceste lucruri înainte. Înainte, la masă se aflau Anna şi April, care vorbeau, râdeau, îndepărtând toate grijile. Acum April nu mai era. Oriunde ar fi plecat, luase cu ea o părticică din Anna.

Cu toate că era prea devreme, îşi împachetă mâncarea şi se pregăti să plece. Nu mai suporta să stea singur măcar un singur minut. În timp ce se îndrepta spre ieşire, pianul din sufragerie îi atrase atenţia. De suportul pentru portativ era sprijinită o foaie de hârtie. Se duse la pian şi o luă. Cu mâini tremurânde, despături foaia de hârtie. Ceea ce era scris pe ea, cu scrisul mare al Annei, îl făcu să înţepenească.

Anna, ne pare rău. Te rugăm să te întorci la noi.

Mototoli foaia de hârtie şi o îndesă în buzunarul hainei, înghiţind în sec, pentru a nu izbucni în plâns.

— Oh, Anna! spuse încet.

Plecă în grabă, dar rămase un timp în maşină, pentru a-şi reveni. Viaţa le era dezbinată. Tot ceea ce îi ţinuse legaţi până atunci nu mai era. Lângă Anna se simţea… singur. April fusese singura fiinţă care îi ţinuse legaţi. April fusese punctul spre care îşi focalizaseră dragostea. Ochii i se umplură de lacrimi, gândindu-se la fiica lor. Li se dăduse o comoară pentru a o păzi, iar ei o pierduseră. Era singura comoară pe care o avuseseră vreodată. Niciodată nu li se va încredinţa o alta.

Se şterse la ochi şi porni în marşarier. Nu era încă ora opt, dar pe stradă se aflau copii. Dimineaţa era însorită şi aerul curat. April ar fi adorat o dimineaţă ca asta. Conducea încet. Câţiva vecini, care se îndreptau spre maşini, îl priviră un moment, apoi întoarseră privirile în altă parte. Nu aveau chef de el, nu avuseseră niciodată. Tragedia prin care trecuse îl îndepărtase mai mult ca niciodată de ei. Anna şi el nu-şi vor mai găsi vreodată locul aici. Nu ar fi trebuit să se mute aici, nici măcar de dragul lui April. Nu era drept. Dacă el se simţea aşa, oare cum se simţea April? Îşi amintea cu amar de mama lui care încerca să îl integreze în mediul copiilor de imigranţi mai bogaţi. Se simţea ca un paria şi niciodată nu reuşise să se integreze. Şi acelaşi lucru i-l făcuse lui April. Dumnezeu să îl ierte.

Cursa spre oraş era înceată, dar nu îi era mintea la ea. Aproape se sperie când văzu construcţia mare a Metrodomului pe dreapta. Când ajunse la şantierul de pe Washington, nu fu surprins să vadă că era primul lucrător care ajunsese acolo. În birou, îşi turnă cafeaua şi se duse să vadă stadiul construcţiei. Excavaţia era aproape gata. Curând aveau să toarne stâlpii de susţinere pentru fundaţie. Dar înainte de asta, aveau să vină cei în costume pentru a inspecta lucrul, pentru a-şi termina supravegherea. Toate erau ca de obicei. Toate mergeau conform planului.

Când începură să vină ceilalţi, îl găsiră la muncă, ca întotdeauna. Era singurul lucru care îl făcea să uite de suferinţă. Dacă muncea, nu avea timp să se gândească la altceva. Cei mai în vârstă, cei cu care muncea de ani de zile, dădeau din cap a salut când îl vedeau. Ştiau cu toţii de moartea lui April. Spuneau *bună dimineaţa, Kosta* cu o solemnitate neobişnuită. Spera ca acest lucru să fie trecător şi să se termine curând. Îl făcea să-şi aducă aminte. Era mai bine cu cei mai tineri, care îl salutau respectuos, cu privirile în pământ: *bună dimineaţa, domnule Kostanuik.* Unii dintre ei ştiau de moartea lui April, majoritatea nu ştiau, dar niciunul nu îl cunoştea de atâta timp încât să sesizeze durerea pe care o resimţea. Prefera aşa. Îi făcea bine.

Dimineaţa trecu repede. Soarele era la chindie şi încălzea acum oraşul. Hank se plimba fără întrerupere prin şantier, supraveghind excavaţiile. Din când în când se întâlnea cu domnul Watkins şi discutau despre lucrări, dar în general era lăsat în pace. Îşi cunoştea munca şi era priceput. În toate problemele care apăreau i se adresau lui. Zgomotul oraşului străbătea prin panourile de lemn din jurul şantierului. Zgomot de maşini, zgomot făcut de oamenii care îşi vedeau de treburile lor. Unii probabil că citiseră despre moartea lui April în ziar, poate că văzuseră la televizor… Pentru ei nu era decât un copil ucis într-un accident rutier, încă o cifră adăugată la statistici. Vieţile lor mergeau înainte, fără să simtă nicio durere. Aşa şi trebuia să fie. Într-o zi, el şi Anna vor reuşi să ducă aceeaşi viaţă.

La prânz, rămase singur în biroul lui, la câţiva metri de excavaţie, mestecând sandvişul şi bându-şi cafeaua. Ceilalţi mâncau în cealaltă parte a şantierului, unii chiar îl părăseau, pentru a se duce la agăţat secretarele care ieşeau în pauza de masă. Nici când fusese tânăr nu fusese atât de frivol. Acum studia planurile şantierului, încercând să nu

se gândească la April, deşi asta era imposibil. Amintirea ei i se părea ca locul liber lăsat de un dinte scos, neputând să nu te gândeşti la durerea pe care a provocat-o extracţia.

După-amiaza trecu mai greu decât dimineaţa. Mintea îi era neclară şi se gândea când la Anna, când la April. Se întreba ce făcea Anna singură, acasă. Ce avea să găsească când avea să se întoarcă, peste câteva ore? Dacă, din nou, avea să audă: *Am văzut-o pe April astăzi, Hank?* Dacă avea să se întâmple din nou… trebuia să facă ceva.

Abia spre sfârşitul schimbului, când soarele dispărea în spatele clădirii IDS şi şantierul intra în umbră, Watkins ieşi din birou şi se apropie de el.

— Eşti căutat la telefon, Hank.

Hank privea mirat la tânărul care îi era şef, uşor încruntat. Ştia că telefoanele personale erau formal interzise; dacă ţi se nota vreun mesaj, trebuia să fii fericit. Era numai pierderea recentă a lui Hank cea care îl înmuiase pe Watkins.

— Vreun mesaj?

— Du-te şi vorbeşte, Hank. Stau eu aici. Du-te.

Se gândi că era Anna. Se întâmplase ceva.

Dădu scurt din cap şi se duse pe aleea dinspre sudul şantierului, unde se afla biroul şefului de schimb. Cele două secretare ridicară privirile spre el când intră. Se şterse de transpiraţia de pe frunte şi se aplecă spre cea mai tânără.

— Domnul Watkins spunea că e un telefon pentru mine.

— Desigur, Hank. Poţi vorbi din biroul dânsului. A spus că e în regulă. E pe linia 1.

Se gândea că trebuie să fie o urgenţă. Se întâmplase ceva cu Anna. Aprobă din cap şi traversă baraca îngustă spre cămăruţa care îi servea lui Watkins de birou. Pereţii erau acoperiţi cu planurile şantierului. Pe masă era o scrumieră care mai avea puţin şi dădea în afară. Camera era plină de fum de ţigară, altfel, biroul era curat. Se

aşează în fotoliul lui Watkins şi ridică receptorul. Apăsă butonul liniei 1.

— Alo?

La celălalt capăt se auzeau doar paraziţi.

— Alo? Anna?

Se auzeau doar paraziţii, apoi o voce foarte slabă, care de-abia se auzea.

— Anna? spuse din nou, dar îl trecu un fior, pentru că vocea, aşa slabă cum era, nu era a Annei. Era o voce de copil.

Voi să pună receptorul în furcă, să îl trântească de birou, dar rămase nemişcat. Privirea îi era lipită de calendarul de pe perete, înfăţişa o tânără pe jumătate dezbrăcată, sprijinită într-un picamer şi cu o cască de protecţie pe o ureche. Se gândea că în zece ani, April ar fi arătat ca tânăra aceea.

În acel moment se auzi din nou vocea aceea.

— Tata?

Lui Hank i se opri respiraţia. Camera se învârtea cu el, lăsându-l parcă pe o insulă, cu receptorul lipit de ureche.

— April? spuse, fără să vrea.

— Nu eşti tatăl meu, se auzi vocea, care se auzea când mai slab, când mai tare, din cauza paraziţilor. Nu eşti tatăl meu. Te urăsc.

Pocnetul ascuţit al receptorului îl făcu să tresară şi aproape ţipă. Apăsa receptorul de ureche cu o asemenea forţă, încât urechea îl durea cumplit. Se folosi de ambele mâini pentru a-l îndepărta şi a-l pune în furcă. Când închise, butonul liniei 1 încă mai pâlpâia, ca şi cum nu răspunsese deloc. Tremurând din ce în ce mai tare, întinse mâna şi ridică receptorul. O judecase în atâta măsură pe Anna şi acum avea şi el aceleaşi halucinaţii. Apăsă butonul liniei 1.

Aproape nu-şi recunoscu propria voce când răspunse:

— Alo?

Era Anna.

— Le-am spus să-ţi lase un mesaj, dar mi-au spus că oricum voiai să-mi vorbeşti, Ia nişte carne în drum spre casă, da? Pentru diseară.

— Da, răspunse el.

— Hank, te simţi bine?

— Da, dar tu?

— Mă simt foarte bine.

Când închise încă mai tremura. Deschise uşa biroului şi observă că cele două secretare îl priveau într-un fel curios.

Ele dădură din cap, apoi se priviră între ele. Hank îşi dădea seama că avea faţa plină de sudoare şi că era palid. Se simţea de parcă i se scursese tot sângele din trup, aproape să leşine.

— Trebuie să merg acasă, spuse. Trebuie să merg acasă.

Nu îi răspunseră, iar el ieşi din baracă. Afară, Watkins se uita la el, dar el îi evită privirea. Nu se putea explica. Nu putea scoate o vorbă. Avea să încerce a doua zi. Ieşi din şantier, în stradă. Aerul după-amiezii părea mai răcoros decât fusese cu o jumătate de oră în urmă.

April murise urându-l.

*

* *

Kathleen se afla în faţa magazinului când John veni să o ia.

— Credeam că ţi-au reparat maşina, spuse el.

— Mâine.

— Nu ai putea să mă laşi pe mine acasă şi să te duci tu singură acolo?

— Nu face asta, John. Am mai adăuga o oră. Dacă mergem împreună câştigăm timp.

Ea avea dreptate şi, oricum, propunerea lui fusese făcută cu inima îndoită. Cum Melissa nu se dusese la şcoală, nu avuseseră de ales şi trebuiră să îi lase pe părinţii lui Kathleen să vadă de ea. Conducea în tăcere, cufundat în gânduri pe care nu ar fi vrut să le aibă. Melissa fusese foarte supărată cu o seară înainte şi îşi petrecuse toată seara

singură, în camera ei, împreună cu Proust. Nici el nici Kathleen nu voiseră să discute despre eveniment. Păruse ceva incredibil. Melissa nu reacţionase niciodată aşa; ea însăşi părea şocată de ceea ce făcuse. Dar cu toate că nu discutaseră despre ceea ce se întâmplase, John simţea cum întrebările plutesc în aer. Ce se întâmpla cu ea? Niciunul dintre ei nu avea un răspuns.

În acea dimineaţă, Melissa fusese veselă, ca şi cum nu se întâmplase nimic. De-abia aştepta să ajungă la bunici. La micul dejun, John avusese la un moment dat strania senzaţie că se afla lângă un copil pe care nu îl cunoştea. Posibilitatea unei noi întâlniri cu Tom Wright se profila ameninţător la orizont.

În timp ce se apropiau de Maple Grove, Kathleen îi puse o mână pe genunchi.

— Te rog, nu te certa cu ei.

— Nu eu sunt cel care se ceartă.

— Măcar în seara asta. Lasă să treacă totul. Pentru mine, John. Nu mai suport încă o ceartă.

El dădu scurt din cap.

Intrară pe strada pe care locuiau Ross şi Maggie şi văzură că Melissa se juca în curte. Alergă spre maşină şi se aruncă în braţele tatălui său, după ce acesta coborî.

— Tată!

John se întoarse spre Kathleen.

— Nu am putea să plecăm pur şi simplu? Le telefonăm de acasă şi le spunem că am luat-o.

— John!

— Am impresia că nu putem.

Oricum, Maggie deschisese uşa de la intrare. Fuga era imposibilă. Simţindu-se ca şi cum s-ar fi întors la muncă după cel mai scurt weekend posibil, le urmă pe Melissa şi pe Kathleen în casă.

Kathleen se întoarse spre el cu un zâmbet trist şi îi spuse:

— Mama şi tata ne invită la cină. Totul e pregătit. Nu e nemaipomenit?

— N-aş pierde aşa ceva pentru nimic în lume, răspunse John cu acelaşi gen de zâmbet.

— Te rog… spuse Kathleen pentru sine.

El dădu tăcut din cap şi o urmă.

Nu prea credea că avea să treacă prin supliciul mesei fără cea mai mică altercaţie cu Ross sau cu Maggie. Conversaţia era de circumstanţă, iar privirile nu prea se întâlneau. Chiar şi Kathleen zâmbea. Dar deja când se ajunse la îngheţată, John simţi că norocul îl lăsase.

— Melissa spunea că există o şansă să cânte în recitalul de pian de la şcoală, spuse Maggie, uitându-se atentă la John.

John îngheţă în timp ce se pregătea să o servească pe Kathleen cu îngheţată.

— Nici să nu se gândească, replică el.

— Dar Melissa mi-a spus că fata care trebuia să cânte iniţial s-a lovit la mână şi că profesoara de muzică crede că ea cântă mai bine.

— Credeam că le-ai spus, zise John spre Kathleen cu-o privire uluită.

Mamă, ţi-am spus care este situaţia.

— Cu siguranţă nu este atât de grav. Aşa spune Melissa; nu-i aşa Mel?

Melissa zâmbi ştrengăreşte la John. Pentru a doua oara în acea zi, avea strania senzaţie că nu o cunoştea deloc.

— Melissa a agresat-o pe fata care trebuia să cânte în recital, spuse el.

— A, dar cu siguranţă…, începu Maggie, dar John o întrerupse.

— A agresat-o pe Denise Hodgson pentru că voia să cânte în locul ei în recital, l-a trântit uşa peste degete. Am vorbit azi cu tatăl ei. Nu i-a rupt degetele, dar asta numai pentru că a fost norocoasă.

— Melissa spune că nu a vrut să o facă, zise Maggie, cu bărbia ridicată şi privind-o fix pe Kathleen.

— A făcut-o intenţionat, răspunse John. I-a intrat în cap ideea că o să cânte în recital şi apoi a lovit-o intenţionat pe fata aceea care îi stătea în cale. Nu există nicio şansă să cânte în recital. Nu vreau eu. Nici nu mai vreau să o văd că mai cântă la pianul acela blestemat.

Maggie era de acum lividă. Kathleen privea de la mama sa la John. Ross avea să intre în luptă şi John ştia că era în minoritate.

— Totdeauna ai fost aşa, spuse Maggie, privindu-l rece. Stai în drumul oamenilor. Aşa ai făcut cu Kathleen şi acum faci acelaşi lucru cu Melissa. Amândouă au avut oportunităţi în faţă, pe care le-au pierdut din cauza ta.

Trase aer în piept, dar nu găsi cuvintele pentru a replica.

— Mamă!

— Mai întâi, nu ştiu de ce s-a măritat cu tine. Nu eşti decât o greutate agăţată de gâtul ei şi eşti un tată îngrozitor. Chiar şi fiica ta îşi dă seama de asta.

John vru să spună ceva, dar iarăşi nu îşi găsi cuvintele. Era atât de mânios, încât abia mai respira. Cu coada ochiului o vedea pe Melissa care privea în farfurie.

— M-am săturat, spuse, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

— Dacă nu eşti în stare nici măcar să stai şi să discuţi, nu o să ajungi nicăieri în viaţă, zise Ross.

Aproape ieşise pe uşă când o auzi pe Kathleen ridicând vocea la părinţii ei. Câteva momente mai târziu se afla lângă el.

— John.

— Dacă ai de gând să continui ce au început ei, poţi…

— Ştii că nu asta vreau. Nu eşti în stare să-i asculţi.

— Dumnezeule!

— Ia maşina şi mergi acasă.

— Şi să te las pe tine şi pe Mel în ghearele lor. Asta e exact ceea ce vor. Asta vrei şi tu?

— John, te rog.

— Cum doreşti.

— O să venim cu un taxi. Vreau să le spun câte ceva şi nu vreau să auzi şi tu. Ştiu că ei nu vor să auzi şi tu. Nici ei nu ar vrea să audă aşa ceva, dar ei sunt de vină. Te rog.

— Poate găsiţi un mod de a mă transforma în creatura pe care o doriţi.

Ea începu să spună ceva, dar el se întoarse şi plecă spre maşină.

Capitolul X

Kathleen închise uşa masivă de stejar de la intrare şi rămase câteva momente sprijinită de ea, cu ochii închişi. Nervii îi erau întinşi precum coarda unui arc. Tâmplele îi ardeau. Buzele o dureau de dorinţa de a-l săruta, de a-i şopti cuvinte de îmbărbătare. Ştia că nu avea să uite niciodată scena în care se urcase în maşină şi plecase. Desigur, fusese mânios, dar dincolo de mânie se afla altceva: suferinţă. O suferinţă profundă, chinuitoare. Rareori o arăta şi când o făcea era neintenţionat. Dintotdeauna purtase o mască de curaj faţă de părinţii ei, dar ştia de mult timp că înţepăturile şi atacurile lor îl dureau mult mai mult decât ar fi putut recunoaşte vreodată.

În ultimul timp păruse mult mai vulnerabil la atacurile lor; uneori se purta ca şi cum o suspecta şi pe ea de aceleaşi sentimente faţă de el. Făcuse totul pentru a-i demonstra că nu era aşa, dar el tot mai părea că are dubii. Oare chiar avea impresia că îl dispreţuia? Trebuie să fi ştiut că îl iubea din tot sufletul, că pentru ea era bărbatul ideal exact aşa cum era. *Trebuia* să îşi dea seama de asta!

Melissa apăru în sufragerie; Kathleen afişă un zâmbet şi se îndreptă de spate.

— Unde e tata?

— Tata a plecat acasă.

— Fără noi?

— Vom pleca şi noi în curând. Vreau să discut ceva cu bunica şi cu bunicul.

— Tata s-a supărat pe noi?

— Nu pe noi, iubito.

Melissa îşi muşca buza încercând să înţeleagă. Kathleen observase expresia de pe faţa lui John când o urmărea pe Melissa, în ultimele zile şi simţise şi ea schimbările prin care trecuse fiica lor. Dar acum, Melisa stătea şi încerca să înţeleagă plecarea intempestivă a tatălui ei şi toate

frământările lui Kathleen dispărură. Întinse braţele şi o strânse la piept.

— E în regulă, iubito. Oamenii se mai ceartă din când în când, mai ales cu rudele.

— Tata îi urăşte?

— Nu, răspunse Kathleen după o scurtă ezitare. Doar că nu îi înţelege. Şi nici ei nu îl înţeleg câteodată. Vrei să faci ceva pentru mine?

Melissa se depărtă de ea şi o privea din nou cu o expresie de calm. Aprobă din cap.

— Vrei să te duci în camera ta şi să aştepţi până vin eu să te iau?

— O să strigi la bunica şi bunicul?

— Nu vreau decât să discut cu ei. Încearcă să nu asculţi.

— Bine.

Vru să plece, apoi se întoarse şi se aruncă Ia gâtul mamei sale. O strânse tare.

— Te iubesc, mamă.

Kathleen râse de efuziunea aceasta. Ca şi tatăl ei, Melissa nu putea ţine sentimentele ascunse. O strânse tare la rândul ei.

— Şi eu te iubesc, scumpo.

Aşteptă până când Melissa dispăru la etaj înainte de a trage adânc aer în piept pentru a-şi face curaj. De mult se aştepta la momentele acestea. Dacă avea să fie mai dureros decât se aşteptase, nu era decât vina ei, pentru că lăsase lucrurile să degenereze atâta timp. Era ca un dinte stricat. Cu cât îl scoţi mai repede, cu atât suferi mai puţin. Din nefericire nu se gândise că această extracţie era absolut necesară.

Când intră în sufragerie, părinţii ei se aflau tot la masă, aşteptând-o. Tatăl ei se uita în farfurie, dar mama ei ridică bărbia, semeaţă.

— Nu ştiam că e atât de laş, începu Maggie.

Kathleen se aşeză la locul ei. Privea când la unul, când la altul.

— Nu am făcut decât să spunem ceea ce credem, zise şi Ross. Nu e nimic rău în asta, nu-i

aşa? Mai ales la noi în casă.

— Desigur că nu, completă Maggie.

Kathleen puse mâinile pe masă şi o sfredeli cu privirea pe mama ei. După câteva secunde, chiar şi armura impenetrabilă a lui Maggie cedă şi coborî privirea.

— Ceea ce i-aţi spus lui John este de neiertat, spuse Kathleen cu voce joasă, aproape în şoaptă, dar prin care era sesizabilă furia.

Maggie oftă şi scutură din cap. Era un gest pe care Kathleen îl cunoştea bine. Însemna că era sigură că avea dreptate şi că nimic nu o putea face să-şi schimbe părerea. Niciodată nu o enervase pe Kathleen atitudinea aceasta mai mult decât acum.

— Nu am făcut decât să spun adevărul, zise Maggie. Câteodată, adevărul doare. Ţii minte că eu şi tatăl tău te-am prevenit să nu te încurci cu el. Nimic din ceea ce s-a întâmplat de atunci nu a putut să mă facă să-mi schimb părerea. Nu-i aşa, Ross?

Tatăl ei ridică din umeri, fără să ridice privirea din farfurie.

— Dacă ar fi avut măcar mintea să mă asculte, ar fi înţeles că nu avea niciun motiv să se simtă ofensat. Pur şi simplu i-am spus ceea ce gândesc. Dacă…

— Taci din gură, mamă!

Ochii lui Maggie se măriră până când irişii păreau nişte insuliţe într-un ocean alb.

— Kathleen!

— Taci din gură! Şi tu tată! Nu vreau să mai aud un singur cuvânt de la voi. Acum voi vorbi eu şi voi mă veţi asculta.

Maggie rămase ţeapănă şi apoi vru să plece.

— În casa mea nu sunt obligată să ascult ceea ce nu mă interesează.

— Dacă pleci de la masă, mamă, nu mă vei mai vedea niciodată. Şi nici pe Melissa. Îţi promit din tot sufletul.

Maggie păli; armura ei mai primise o lovitură. Aruncă o privire spre Ross, căutând ajutor, dar el continua să privească în farfurie. Se aşeză din nou şi se întoarse spre Kathleen cu o privire care exprima jignirea şi furia.

— John e soţul meu, începu Kathleen calm. E bărbatul pe care l-am ales şi lângă care vreau să trăiesc. Bărbatul acesta este tatăl fiicei mele. Este cel pe care îl iubesc mai mult decât pe oricine de pe pământ.

De data aceasta, tatăl ei ridică privirea din farfurie şi se vedea că şi ochii lui erau mari. Expresia de durere de pe faţa lui Maggie se accentuă şi pentru prima dată, Kathleen observă că armura ei era distrusă. Parcă se făcuse mai mică.

— Kathleen…

— Lasă-mă să termin. Trebuie să vă spun asta. Trebuia să v-o spun de mult, de foarte mult timp. Il iubesc pe John şi nimic din ceea ce spuneţi sau aţi putea spune nu va schimba acest fapt. De fiecare dată când îl atacaţi pe ei, mă atacaţi pe mine. De fiecare dată când spuneţi ceva care îl doare, mă doare şi pe mine, în aceeaşi măsură. Şi de fiecare dată când faceţi aceste lucruri, mai puneţi o cărămidă pe zidul pe care-l clădiţi între mine şi voi.

Amândoi o priveau acum, palizi. Pentru un moment avu impresia că mama ei avea să izbucnească în plâns şi dacă acest lucru avea să se întâmple… Continuă înainte de a se putea gândi la consecinţe.

— Când luăm o decizie în privinţa Melissei, decizia aceea e definitivă. Nu se mai discută deloc. Intervenţia voastră nu e bine venită. Niciodată.

— E nepoata noastră, rosti Maggie, fără vlagă.

— Da, dar în primul rând e fiica noastră. E copilul nostru. Creşterea ei e răspunderea noastră. Nu aveţi decât să vă comportaţi ca bunicii ei. Răsfăţaţi-o. Dar niciodată să nu mai interveniţi între mine şi John când e vorba de Melissa.

— Nu a vrut decât să cânte la pian, zise Ross.

— Nu poate să cânte la pian. Nu a luat niciodată lecţii! Nu pot înţelege de unde…

De sus se auziră notele frumos înlănţuite ale pianului, note care lui Kathleen i se păreau cunoscute. La auzul muzicii, glasul îi scăzu şi o trecu un fior. Mama ei nu îşi luă ochii de pe ea.

— Dacă îi mai faceţi aşa ceva lui John, dacă îl mai insultaţi, vă elimin din viaţa mea.

Sus, muzica încetă cu un zgomot. Kathleen privi spre tavan. Simţea că o podideau lacrimile. Mânia îi trecuse.

— Kathleen, suntem părinţii tăi, zise Ross. Sângele…

— Apă nu se face, completă Kathleen. Dar ceea ce este între mine şi John este mai puternic decât sângele.

Kathleen se ridică de la masă, cu mâinile pe tăblie.

— E soţul meu. Sunt alături de el în toate privinţele. Trebuie să înţelegeţi lucrul ăsta. Dacă se mai întâmplă ceva de felul ăsta, nu mă veţi mai vedea niciodată. Şi nici pe Melissa. Vă promit.

Maggie privea în spatele ei, la uşă. Kathleen se întoarse şi o văzu pe Melissa. Era palidă, cu ochii apropiaţi de furie.

— Nu mă poţi opri să nu îi mai văd, zise ea.

— Melissa, aşteaptă-mă la uşă.

— Dacă vreau, o să-i mai văd.

— Melissa!

Fata fugi la Maggie şi se aruncă în braţele ei. Maggie nu o strânse la piept, ci o privea cu teamă pe Kathleen.

— Melissa, spuse Kathleen din nou.

Melissa se despărţi de Maggie şi ocoli masa spre uşă. Mai aruncă o privire mamei sale, apoi ieşi pe coridor. Tremurândă, Kathleen se uita la părinţii ei. Nu mai avea ce să mai adauge. Amândoi păreau distruşi. Kathleen se întoarse şi ieşi. Melissa o

aştepta la uşa de la intrare, cu haina pe umeri. O privea pe Kathleen cu răceală.

— Voi comanda un taxi. Îl aşteptăm afară.

Melissa nu spuse nimic. Deschise uşa şi ieşi. Kathleen ridică receptorul şi comandă taxiul. După ce închise se sprijini de uşă cu ochii închişi. Se forţă din răsputeri să nu izbucnească în plâns. După ce îşi reveni, deschise uşa şi ieşi.

*

* *

Anna nu mai era sigură dacă dormise. Stătuse în pat şi citise; probabil că aţipise. Tavanul îi părea cerul acoperit de nori. Lângă ea, Hank respira rar, tremurând, cuprins de un vis urât.

Hank se comportase ciudat în acea seară. După ce se întoarse acasă de la slujbă fusese tăcut, preocupat. La masă abia dacă îi adresase două vorbe şi apoi plecă singur la o plimbare îndelungată. Se întorsese după ora opt, îi spuse că era obosit şi se duse la culcare. Nimic nu mai mergea între ei; ea nu ştia dacă vreodată vor reveni la normal.

Privi deşteptătorul. Nu era încă zece şi ea se afla în pat, dorind să poată adormi.

Veioza lumina slab dormitorul. Putea vedea toaleta, sticlele şi tuburile de parfum şi cremă care, de la distanţă, păreau un orăşel, oglinda, un orizont nesfârşit. Cu toate că uşa camerei era deschisă, întunericul era impenetrabil.

Anna se ridică, puse cartea pe noptieră şi coborî din pat. Hank gemu slab, dar nu se trezi. Spatele-i mare şi alb se mişca sacadat. Închise veioza şi rămase nemişcată în întuneric, respirând adânc.

Fără April, casa se schimbase. Avea ceva rece, ceva care lipsea. Avea impresia că ea şi cu Hank erau ultimii oameni rămaşi în viaţă, după un mare cataclism şi că aleseseră casa aceasta în care să locuiască. Afară, nimic. Înăuntru, numai ei doi. O durea inima de trista singurătate pe care o simţea.

Ieşi din dormitor. Pe palier, cu ochii obişnuiţi deja cu întunericul, stătea luminată de o pată murdară a lunii. De jos se auzea zgomotul frigiderului. Încercă să respire mai rar. Casa scârţâia ca şi cum se mişca în somn.

Pe Anna o trecu un fior.

De ce făcea asta? De ce îşi forţa imaginaţia?

Îşi imagina că de jos putea auzi venind sunet de pian, aşa cum auzise noaptea trecută. Îşi forţă auzul. De jos nu venea decât zgomotul frigiderului. După un timp, chiar şi acesta se opri scurt, iar casa se cufundă într-o linişte totală.

Anna îşi puse braţele în jurul pieptului.

Casa era rece şi goală.

Simţea lacrimile cum i se scurgeau pe obraji. Se uita la uşa dormitorului fiicei lor, închisă ca şi cum April ar fi dormit înăuntru.

„Du-te înapoi la culcare” îşi spuse. „Du-te în pat”.

De jos se auziră zgomote de paşi. Anna îşi ţinu răsuflarea şi duse o mână la gât. Nu auzise nimic. Nimic. Simţea inima cum îi bătea tare în piept.

Apoi se auzi un râs copilăresc. Anna duse mâinile la urechi şi le apăsă tare. „Nu, te rog, Doamne! Nu mă face să fac asta!” Când lăsă mâinile jos, auzi muzica. Foarte încet, dar fără îndoială venea de la parter.

— April, rosti Anna.

Coborî ţeapănă scările, învăluită în cămaşa de noapte. Nu mai ezită ca noaptea trecută, ci intră repede în sufragerie. Camera era plină de umbre, cu pereţii de culoare portocalie, de la un felinar de pe stradă. Fotografia de familie de pe pian avea o nuanţă bizară şi faţa lui April ieşea în evidentă.

— April, te rog, întoarce-te, şopti.

Auzi paşi în bucătărie. Traversă repede camera şi deschise uşa. Aici, pereţii aveau culoarea verde, de la ceasul cuptorului cu microunde. Nimic. Linişte.

Se întoarse să plece, când auzi ceva în spatele ei. Inima îi stătu în loc. Frigiderul făcu un zgomot surd şi începu să zumzăie iar. Anna se sprijini de uşă şi respiră puternic. Râse încet, dar curând râsul se transformă în plâns. După un timp se întoarse în sufragerie şi se aşeză pe canapea. Casa era goală.

Se lăsă pe spate şi se uită la pian. Figura lui April din fotografie era ca o stea pe cer. Era strălucitoare şi făcea ca restul camerei să pară întunecat.

— April, şopti din nou. Întoarce-te! Te vom aştepta întotdeauna.

Frigiderul se opri din nou. Liniştea se strecura în ea. Închise ochii şi coborî capul.

— Te rog, April. Ştiu că mă auzi. Întoarce-te la mine. Spune-mi ce vrei. Te simt aproape.

Liniştea înghiţi spusele. Deodată, îşi aminti clar ziua în care cumpăraseră pianul şi cum stătuseră amândouă în faţa lui. Oh, câte luni de economii şi privaţiuni pentru a strânge banii! Dar expresia de fericire fără margini de pe faţa lui April când atinsese pentru prima dată clapele le spusese că totul meritase.

„Oh, mamă", exclamase, râzând spre ea, gata să izbucnească în plâns.

Nu era chiar o credincioasă. Nutrise mult timp o credinţă obscură într-o putere vagă, dar nu avea nimic din credinţa statornică, catolică, a lui Hank. Cât priveşte viaţa de dincolo de moarte, nu crezuse niciodată în aşa ceva. Nu avusese decât o dată, demult, când murise bunica ei, credinţa că se vor întâlni cândva. O credinţă de fetiţă prostuţă. Acum, tezele acestea îi veneau în minte cu putere. Cunoscuse sufletul lui April, îl cunoscuse bine, aşa cum numai o mamă îşi putea cunoaşte fiica. Era imposibil ca un asemenea suflet, atât de iubit, atât de curat, să înceteze pur şi simplu să mai existe.

Dacă exista un Dumnezeu, un Dumnezeu cu adevărat bun, nu ar fi permis aşa ceva. Nu era posibil.

În timp ce se năştea speranţa, se întreba dacă nu cumva nu era pe cale să înnebunească. Fără îndoială că acestea erau primele semne. Sunete ciudate, râsete, paşi. Un copil mort care se întorcea la ea.

— Voi fi întotdeauna aici, April. Ştii şi tu asta. Vei fi totdeauna binevenită.

Lumina umplu camera şi o orbi. Anna se apără cu braţele, speriată.

— Anna?

Ea clipea des. Hank, îmbrăcat în pantalonii de pijama, stătea în pragul uşii şi se uita la ea. Îşi frecă ochii.

— Anna, ce faci aici?

— Am auzit-o pe April.

Faţa îi era palidă, iar buzele păreau o linie subţire. Nu-şi ieşea din fire decât rareori, dar acum putea vedea furia care mocnea în el. Şi mai era şi altceva. Acelaşi lucru pe care îl observase când se întorsese de la muncă şi la masa de seară. Acum îşi dădea seama despre ce era vorba. Era frica.

— Şi tu ai auzit-o, Hank!

— Nu am auzit nimic. April a murit.

— Eu am auzit-o râzând.

— A murit, spuse el sec.

Anna avea impresia că visează. De fapt, April se afla sus, în pat, dormind dusă şi Hank încerca s-o convingă, dintr-un motiv obscur, că era moartă. Se ridică şi se îndreptă spre ea, simţind din nou că îl urăşte din toată inima.

— I-am spus că o voi aştepta aici totdeauna. Tu o ţii departe de mine, Hank. Tu!

O mai plesnise cu câteva nopţi în urmă şi se temea că avea să o facă din nou, acum. Dar el nu se mişcă. Părea împietrit, privind-o cu ochi mari, plini de groază.

— A murit, repetă el. Nu se mai întoarce niciodată. Niciodată.

Ea ar fi vrut să-i spună că greşea, că April se afla cu ei acolo, asculta fiecare vorbă, îl ura pentru

ceea ce spunea. Dar nu spuse nimic. Putea citi pe faţa lui că aceste cuvinte l-ar fi distrus şi nu dorea asta.

Fu uimită să vadă lacrimi care se rostogoleau pe obrajii soţului său. Întinse o mână şi atinse o lacrimă. Ţinu perla tremurândă pe vârful degetului.

— April ştie, Hank. Ne vede. Vorbeşte frumos despre ea!

El începu să plângă. Anna stinse lumina şi îl luă de mână.

— Fata noastră se află cu noi, Hank. Nu o simţi? Eu o simt. O aud cum se joacă, cum râde. Oh, Hank! Ea încearcă să se întoarcă la noi.

Îl conduse spre scări. Cu toate că el continua să plângă, nu opuse rezistenţă.

Capitolul XI

— Parcă îi e mai bine acum.

— Îţi spun că se uita cu ură la mine, John. M-a speriat. Nu am mai văzut-o niciodată aşa. Să ţină partea mamei şi lui tata împotriva mea… M-a uluit.

— Acum îţi dai seama cum mă simt eu.

— Nu e drept.

— Vrei să vorbesc eu cu ea?

— N-ar ajuta la nimic. Nu crezi?

— Poate că nu, dar dacă te face să te simţi mai bine…

John îşi dădea seama că soţia lui era încă înfricoşată. Stătea la masa din bucătărie şi părea stresată, preocupată. Degetele-i lungi nu aveau odihnă: bătea cu ele în masă, le strângea pumn. John deschise frigiderul şi îşi umplu un pahar mare cu lapte. Se sprijini de masă şi începu să-i bea încet. Ştia că numai purtarea Melissei o preocupa pe Kathleen.

— Mai spune-mi ce au spus părinţii tăi.

— Nu am ce să-ţi spun. Le-am spus să ne lase în pace. Asta a fost tot.

— Haide Kathleen. O cunosc pe Maggie. Nu ar lăsa ea lucrurile aşa cum sunt. Cum au reacţionat?

Kathleen trase aer în piept şi-şi lăsă capul pe o parte. Stătea acum cu mâinile întinse pe masă. Părea foarte enervată şi aproape epuizată.

— I-am speriat.

Ridică privirea spre el şi ochii îi erau umezi.

— Oh, John, dacă le-ai fi văzut feţele. Câtă suferinţă. Tata era… M-am tot gândit că sunt doar fiica lui şi iată că vin şi îi spun că s-ar putea să nu mă mai vadă vreodată. A fost îngrozitor.

— Vreau să aflu despre Maggie.

— Nu fi rău. Dacă i-ai fi văzut faţa…

— Aş fi vrut să o văd.

Ea nu îi auzi ultima remarcă şi asta îl bucură. Când îl privi din nou, el îi spuse pe un ton liniştit:

— Mă bucur că ai făcut-o, Kath; îmi pare rău că a trebuit să o faci, dar pe de altă parte, mă bucur. Nu mai suportam.

— Ştiu.

Îşi termină laptele şi puse paharul în chiuvetă. Kathleen stătea cu capul în piept şi respira greu. Se duse în spatele ei şi începu să îi maseze umerii. Simţea muşchii încordaţi sub mâinile lui. Ea gemu la atingerea lui, dar el nu micşoră apăsarea.

— Linişteşte-te.

— Nu pot. Ce o să ne facem cu Melissa?

— O să-l chem din nou pe Tom Wright. Mâine.

— Dar dacă e… Dacă e ceva serios?

Îşi mişca degetele pe umerii ei, obligându-i muşchii să se supună.

— Să nu ne pripim. Sunt o mulţime de motive pentru care un copil îşi poate schimba comportamentul. Hormonii au luat-o razna. Nu-ţi aminteşti cum era când aveai doisprezece ani?

— Niciodată nu am zdrobit degetele vreunei colege.

La aşa ceva nu avea niciun răspuns. Continuă să o maseze până când capul se mişca pe un gât care părea din cauciuc. Stătea cu ochii închişi şi scotea gemete slabe.

— Ţi-e mai bine?

— Mmm…

— Vrei să mergem la culcare?

— Mmm… A cântat iar la pian în seara asta.

Mâinile i se opriră, înţepenite. Kathleen simţi şi se întoarse spre ei.

— O trimisesem în camera ei. Era o melodie complicată. Cred că nici eu nu aş fi putut să o cânt.

El se obligă să continue cu masajul.

— Învaţă foarte repede, spuse, cu toate că era absurd. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

— Vrei să mergem la culcare?

— De ce cred bărbaţii că sexul e rezolvarea tuturor problemelor?

— Nu e?

Ea se întoarse cu un zâmbet cald, aproape lasciv, îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută, din ce în ce mai aprinsă. Când se despărţiră, îi depuse o răsuflare caldă pe gât.

— S-ar putea să fie, zise ea.

— Ce să fie?

— Rezolvarea problemelor.

— Aha!

El începu să o sărute, dar ea îi puse o mână pe piept.

— Sus, în cameră.

Se ridică şi ieşi din bucătărie, aşteptându-l în capul scărilor. El o privea admirativ, uimit de cât de bine putea să arate după atâta timp. Totdeauna fusese o femeie frumoasă, dar cu timpul îi dispăruseră toate defectele. Arăta acum mai bine ca niciodată. Cum făcuse o asemenea femeie să se mărite cu un bărbat ca el?

El închise lumina din bucătărie. O sărută din nou pe scări. Privea peste umăr în oglinda din bucătărie. Iubiţii. Cât urcară, o ţinu de mână. Ar fi vrut ca Ross şi Maggie să fi putut să vadă cumva scena aceasta. Aşa le trebuia! Poftim! Avea să o facă cu fata lor.

Îşi îndepărtă gândurile acestea, pentru a nu-i strica apetitul. Se întâmplase de prea multe ori.

Kathleen se opri la uşa dormitorului Melissei. Se vedea lumină pe sub uşă. John deschise uşa. Melissa stătea în pat acoperită cu pături. Proust dormea la picioarele ei şi sforăia încet. Veioza arunca umbre uşoare în cameră. John se îndreptă spre pat să stingă lumina.

— Mama?

— Sunt aici, scumpo.

Melissa se ridică. Lui John i se păru că fără ochelari era complet schimbată. Era fata pe care o cunoştea. Parcă trecuse foarte mult timp. Simţi un

asemenea sentiment de dragoste pentru ea, încât aproape îi dădură lacrimile. Ea privea încruntată, spre uşă.

— Îmi pare rău, mămico, zise. Pentru tot. Nu am vrut.

Kathleen înghiţi în sec şi se îndreptă spre pat. Se aşeză şi o îmbrăţişă pe Melissa. John văzu că obrajii fetei erau plini de lacrimi.

— E în regulă, iubito. Şi mie îmi pare rău. E doar că nu ne-am înţeles. Să nu se mai întâmple.

— Bine, spuse Melissa, strângând-o în braţe.

John se îndreptă spre uşă. Imediat, Kathleen închise uşa şi i se alătură. Melissa se întinse în pat. Câinele continua să sforăie.

— Noapte bună, tăticule!

— Noapte bună, Melissa!

Închise uşor uşa. Kathleen îl îmbrăţişă şi-l sărută cu foc pe gură, apoi îşi plimbă buzele pe faţa lui, spre gât. Îl dezmierda, iar el gemea de plăcere.

— Îngrijeşte-mă! îi şopti în ureche.

*

* *

John tresări şi se ridică în pat, privind prin întuneric. Kathleen se ridică şi ea.

— Ce este? întrebă ea, adormită.

— Am auzit ceva.

Îşi ţinu răsuflarea şi încercă să pătrundă întunericul. În gură încă mai avea gustul lui Kathleen. În cameră plutea mirosul dragostei lor.

— E un pian, spuse Kathleen.

Timp de câteva secunde nu mai auzi nimic, dar apoi se auzi dar, prin perete. Muzica era clară, delicată, executată de o mână de expert.

— E orga ta, dată încet.

— Cât e ceasul?

— E ora unu. Ce dracului face la ora asta?

În timp ce vorbea, muzica se opri. Îşi ţinu din nou respiraţia, ciulind urechile. Kathleen aprinse veioza, iar umbrele se lungiră pe pereţi.

— Du-te şi verifică!

Ceva îl făcu să se sperie. Nu voia să intre în camera Melissei. Nu voia s-o vadă cântând la pian. Numai acest gând îi dădea fiori.

— S-a oprit. Poate s-a culcat la loc. Hai să…

Ţipătul sfâşie liniştea casei, trecând prin ziduri ca şi cum ar fi fost de carton. John sări din pat înainte ca ţipătul să înceteze, din doi paşi fu la uşa pe care o deschise cu forţă. Kathleen îl urmă. Se afla la jumătatea holului când auzi din nou muzica, de data aceasta cu volumul la maximum, cântând o piesă ritmată, de o intensitate nebunească. Chiar prin uşă, putea să-şi dea seama că micul difuzor abia putea rezista volumului dat la maximum. Simţi o sudoare rece pe spate.

Ajuns la uşa Melissei, o privi pe Kathleen, ea era ca o umbră în spatele lui.

— Deschide-o.

Îi trebui un anumit efort pentru a-şi controla mâinile. Întinse mâna, întoarse clanţa şi deschise uşa. Lumina din tavan era aprinsă. John deschise uşa. În cămaşă de noapte, Melissa stătea în faţa orgii. Degetele-i dansau pe clape. Muzica atinse un anumit crescendo, apoi izbucni într-un zgomot înfiorător de sunete electronice.

Intră şovăitor în cameră, rece din cap în picioare.

— Melissa?

Ea se întoarse spre el cu un zâmbet.

— Bună, tăticule.

Din spate, o auzi pe Kathleen:

— Oh, Doamne!

Melisa se întoarse complet. Avea o expresie de calm bizar pe faţă, care trăda o răutate calculată pe care el nu o mai văzuse niciodată. Ceva era grav, foarte grav, dar nu îşi dădea seama ce.

— E târziu, Melissa. Dacă vrei să cânţi…

— Nu pot cânta la *aşa ceva,* strigă ea.

Calmul îi dispăru de pe faţă şi afişă o expresie fioroasă. Se întoarse scurt spre orgă şi o lovi cu tot braţul. Tastatura se răsturnă şi se prăbuşi pe podea.

— Melissa!

— Nu pot să o sufăr! E o jucărie! Îmi trebuie un pian adevărat. Ca cel de la bunica şi bunicul. Dar ea nu mă lasă să mă mai duc acolo, zise Melissa, privind-o cu ură pe Kathleen.

John se întoarse, vrând să o scoată pe Kathleen din cameră, dar ea deja era lipită de uşă, împietrită de imaginea fiicei ei schimbate, cu ochii mari, gura deschisă, cu pumnii strânşi sub bărbie.

Melissa scoase un ţipăt puternic, de durere, ca şi cum ar fi suferit de ceva insuportabil. John se întoarse şi o văzu prăbuşindu-se pe pat. Abia atunci îl observă pe Proust. Căţelul stătea în apărare la capătul patului, tremurând. Urinase pe covor.

Melissa se îndreptă spre animal, cu ură în priviri, dar John alergă şi o prinse în braţe, trăgând-o spre capătul patului.

— Îl urăsc! Urăsc javra asta!

— Melissa, încetează!

— Lasă-mă în pace! Nu mă atinge!

Ea se zbătea în braţele lui, ca un animal speriat, lovindu-l cu pumnii. Îngrozit, se îndepărtă de ea. Melissa trase genunchii sub ea şi îi cuprinse cu braţele. Îi zâmbi din nou, iar el simţi cum i se făcea pielea de găină. Privea o străină.

Kathleen începu să plângă. John se îndreptă încă o dată spre Melissa. În momentul în care întinse mâna spre ea, faţa i se schimbă din nou. Un moment privea în ochii plini de ură şi furie, un altul vedea o expresie lovită de panică a fiicei ei. Îl privea acum cu gura mare.

— Tată! Ajută-mă, tată!

— Melissa!

Trăsăturile i se schimbară din nou, pe măsură ce încerca să-şi controleze trupul, faţa, vocea. O luă în braţe. Ea se zbătea să scape, dar John ştia că dacă i-ar fi dat drumul, ar fi pierdut-o. Pentru totdeauna. Avea această certitudine.

Apoi încetă să se mai zbată. Cu un strigăt, o aşeză pe pat şi se îndepărtă de ea. Îşi pierduse cunoştinţa, avea ochii închişi. Părea aproape normală, parcă ar fi dormit. Avea iar acea expresie de linişte şi parcă ar fi zâmbit.

— Doamne Dumnezeule, ajută-ne! spuse Kathleen din dreptul uşii.

John se întoarse neajutorat spre ea, apoi din nou spre Melissa. Îşi cunoştea bine fiica, ştia totul despre ea; i-ar fi recunoscut oricând vocea, zâmbetul, pasul. Lucrul acela de pe pat nu era fetiţa lui; era… altceva.

Nu era Melissa.

Capitolul XII

Când Tom Wright intră în cameră, le făcu semn lui John şi Kathleen să se aşeze. Lui John i se păru că Tom Wright era mai înalt în halatul de spital. Trăsăturile lui fine şi statura impunătoare păreau făcute exact pentru acest loc.

— E în ordine, o să îi dăm drumul acasă în scurt timp. Mai întâi să vă spun ce am făcut până acum. Numărul unu, trebuie să ştiţi că a dormit tun toată noaptea. Am monitorizat toate punctele vitale şi e perfect sănătoasă din toate punctele de vedere. Trebuie să vă spun că a fost cam surprinsă să se trezească aici, dar când i-am explicat ce s-a întâmplat astă-noapte, a părut că înţelege. De-abia aşteaptă să vă vadă. Pare perfect normală.

— Pe dracu', Tom, zise John. Nu ai văzut-o azi-noapte.

John se aşeză într-unul din scaunele de lângă canapea şi se aplecă spre Kathleen. Încăperea era aproape la fel de mare ca şi sufrageria lor, dar mult mai anostă. Pereţii erau văruiţi cu o vopsea gălbuie. La un perete se afla o canapea cu două fotolii. Acest aspect confortabil era distorsionat de echipamentul medical de pe celălalt perete: un sfigmomanometru, un monitor EKG, o lampă care semăna cu un animal preistoric, o chiuvetă cu o etajeră deasupra şi o sofa. Aspectul, în general, era liniştitor. Echipamentul medical nu-şi găsea locul acolo, părea un decor inutil.

— Vă spun doar că din ceea ce am constatat până acum, pare perfect normală. Nu am spus că voi nu aţi observat un comportament anormal.

— Comportament anormal?! Tom, nu era Melissa!

Tom afişă un zâmbet rece. Începu să-şi privească mâinile, vădit stânjenit.

— Nu ştiam ce să facem, continuă Kathleen.

— Aţi făcut foarte bine că m-aţi chemat.

— Îmi pare rău că te tot sunăm aşa, spuse John.

— Aşa îmi câştig existenţa, spuse Tom cu un zâmbet. John îl sunase pe Tom la unu şi jumătate noaptea, acasă. Tom preluă imediat controlul, chemă o ambulanţă şi o duse pe Melissa la spitalul de copii. Îi întâlniră pe Kathleen şi pe Melissa acolo şi îi calmă repede.

„Nu e niciun pericol. O să fie bine. Mergeţi acasă şi încercaţi să dormiţi. Vă sun eu dimineaţă".

Dar Kathleen nici nu voise să audă. Îl trimisese pe John acasă şi rămase la spital, în ciuda protestelor din partea lui Tom.

— Azi-noapte îmi spuneaţi că a atacat o fetiţă la şcoală.

— În ziua după ce ai văzut-o tu. Copila era o pianistă la recital şi cred că Melissa voia să cânte în locul ei, răspunse Tom.

— Nu mai fusese niciodată violentă? Nu, bineînţeles că nu. Mai povesteşte-mi despre ziua de ieri.

— Care scenă? Cea de la părinţii lui Kathleen sau cea în care s-a transformat într-un monstru în camera ei?

— Scena din camera ei, spuse Tom, liniştit. Cum arăta? Avea ticuri, era desfigurată?

— Nu. Era furioasă. Nu am mai văzut-o niciodată aşa. Cu toate că nu era numai furie. Avea o expresie de… Nu era Melissa. Nu arăta ca Melissa. Altfel nu ştiu cum să-ţi explic. Se uita la noi ca şi cum nu ne-ar mai fi văzut niciodată.

— Bine, bine, să nu faceţi un caz din asta până nu ştim mai multe. Ce mai faci, Kathleen?

— Obosită, răspunse aceasta, încercând să zâmbească.

— Atunci te duci acasă să te odihneşti.

— Şi Melissa?

— Aş vrea să mai rămână un timp. Vreau să-i fac nişte teste. Nu are rost să ne ocupăm de psihic dacă are cumva probleme cu fizicul.

— Ce fel de teste? întrebă John.

— Nu ştiu încă. Vom face teste de sânge, de urină, tot ce trebuie. Apoi vedem ce e de făcut. În felul ăsta avem şansa de a o observa câteva zile.

— Câteva zile! zise Kathleen, speriată.

— Două zile pentru teste, apoi vom vedea.

— Nu o putem lăsa singură aici, zise Kathleen cu o voce care abia se mai auzea.

— O să rămân eu cu ea, zise John.

— Nu. Veţi merge amândoi acasă. Nu o să faceţi decât să ne încurcaţi. O puteţi vizita, dar lăsaţi-o pe mâinile mele, vă rog.

— Ce poate fi în neregulă cu ea? întrebă Kathleen.

— Nu pot spune acum, Kathe, răspunse Tom, strângând-o de mână. Ştii asta. Lasă-mă să-i fac testele. S-ar putea să nu fie nimic altceva decât începutul pubertăţii.

— Tom, azi-noapte a fost…

— Altcineva. Ştiu, spuse Tom, întrerupându-l pe John. Vrei să spui că e posedată?

Întrebarea îl luă pe John prin surprindere şi un timp nu putu rosti un cuvânt. Kathleen se uita la amândoi cu groază.

— Nu cred, spuse John cu precauţie. Era doar o exteriorizare a unei personalităţi pe care nu o cunoşteam.

— Aş putea scoate ideea dublei personalităţi şi din capul vostru, spuse Tom. Melissa nu are aşa ceva.

— De unde ştii?

— Ştiu pentru că nu am văzut niciun caz de felul acesta în care copilul să nu fi fost maltratat. Asta ar fi principala cauză a anomaliei. Îţi cunosc familia. Nu cred că există o astfel de situaţie. Deci, nu suferă de aşa ceva.

Tom începu să spună ceva, se opri şi începu să chicotească.

— Foarte bine, Tom, o lăsăm pe mâna ta.

Kathleen însă nu părea atât de decisă. John o ţinea de mână şi o simţea umedă şi tremurândă.

Când uşa se deschise din nou, tresări şi faţa i se lumină. O infirmieră tânără împinse un fotoliu pe roţi în încăpere. Melissa stătea în el şi era vizibil supărată de tratamentul care i se aplica. Când îi văzu pe John şi pe Kathleen sări din scaun spre ei, în ciuda interdicţiei infirmierei.

Kathleen deschise braţele spre ea şi Melissa aproape că i se agăţă de gât.

— Mămico!

— Oh, fata mea! Ce faci?

— Vreau să merg acasă.

Se depărtă de mama ei şi îl strânse pe John atât de tare încât acesta gemu de durere.

— Vreau să merg acasă, tăticule!

Tom Wright îi făcu semn surorii să plece. După ce aceasta ieşi, se întoarse spre Melissa.

— Vrei să stăm puţin de vorbă, Melissa?

Melissa se uită la tatăl ei, apoi la Tom. Îmbrăcată în pijamaua de spital, părea foarte scundă. John avea un simţământ ciudat. De prea multe ori o visase pe Melissa în spital, bolnavă de o maladie incurabilă. Scena aceasta era prea aproape de realitate.

— Bine, spuse ea.

— Ştii de ce te afli aici, Melissa?

— Pentru ce am făcut ieri noapte, răspunse, coborând privirea în podea, îmbujorată.

— Îţi mai aduci aminte?

— Nu tot.

Spune-mi ce îţi aminteşti.

— Cântam la pian. Asta îmi amintesc. Eram supărată pe mama şi pe tata.

— De ce erai supărată pe ei?

Melissa îşi privi părinţii încruntată, apoi încruntarea se transformă în mirare.

— Pentru că nu mă lăsau să cânt la pian.

— Oh, Mel! exclamă Kathleen, dar Tom o prinse de mână pentru a o face să tacă.

— Mai ţii minte ce le-ai spus?

— Eram doar supărată. Nu mai ţin minte.

— Acum două seri mi-ai spus că nu ştii să cânţi la pian.

Deodată, Melissa se încruntă din nou.

— Câteodată ştiu.

— Ai luat vreodată lecţii?

— Nu.

— Mama şi tata mi-au spus că azi noapte cântai o piesă frumoasă şi complicată. Îţi aminteşti?

— Da. Azi-noapte ştiam să cânt.

— Melissa, îţi place să cânţi la pian?

Ea trase aer în piept. John o atinse pe ceafă. Pielea îi era caldă, moale.

Negă din cap, apoi aprobă, apoi ridică o privire dezorientată.

— Mă… Mă duce departe, spuse timidă.

— Unde te duce?

— Nu ştiu.

— Mai eşti supărată pe tata şi pe mama?

Melissa scutură din cap cu putere. Îl îmbrăţişă din nou pe tatăl său şi îl strânse cu putere.

— Vrei să fii supărată pe ei?

— Nu.

— Eşti supărată pe ei când cânţi la pian?

Melissa vru să răspundă, apoi îl privi surprinsă. Nu spuse nimic.

— Melissa, am vorbit cu mama şi tata, zise Tom zâmbind, şi ne-am hotărât să te mai ţinem două zile la spital ca să îţi facem nişte teste.

— Dar vreau să merg acasă.

— Ştiu că vrei. Şi tata şi mama vor asta, dar trebuie să-ţi facem nişte analize ca să vedem de ce te enervezi. Şi tu vrei să afli, nu-i aşa? Ca să nu se mai întâmple?

Melissa aprobă timid, privind pe rând la părinţii ei.

— Te vei întoarce curând acasă, iubito.

Kathleen o luă din nou pe Melissa în braţe şi o strânse tare la piept. Tom o chemă pe soră în camera de aşteptare. Melissa se aşeză îmbufnată în scaunul rulant.

— Curând vei fi acasă, spuse John.

Melissa începu să plângă în timp ce sora o scotea din cameră. Întoarse capul şi strigă „Tată…”, dar restul nu se mai auzi, căci se închise uşa. John înghiţi în sec şi se forţă să rămână pe scaun.

— E în mâini bune, zise Tom. Vă voi telefona cât pot de des. Vă rog să mă credeţi că vom afla ce are. Nu vom întreprinde nimic fără să vă cerem acordul, adăugă, punându-le câte o mână pe umeri.

— Şi dacă nu găsiţi nimic? întrebă Tom. Dacă o să continue să se întâmple şi nu aflăm de ce?

— Toată lumea se teme de asta, dar crede-mă că nimeni nu iese de aici nevindecat. Vom afla ce se întâmplă.

După ce Tom plecă, John o strânse pe Kathleen în braţe. Epuizarea o făcea să plângă în continuu. O ajută să se ridice şi o conduse spre ieşire.

— Ai văzut ce faţă avea? Părea atât de tristă. Nici nu am putut să o privesc. Ai văzut?

— Am văzut, răspunse el.

*

* *

Deja la începutul după-amiezii, analizele Melissei Woodrow erau pe terminate. Tom Wright trecu pe la ea de câteva ori în timpul zilei şi se asigură că era bine dispusă. Îl întâmpină cu veselie şi stătu mult timp la taclale. Asistentele care îi monitorizau funcţiile vitale nu aveau de ce să se plângă. Melissa era o dulceaţă.

Pulsul îi era de şaptezeci şi opt, poate puţin mai ridicat, dar explicabil datorită atmosferei din spital; tensiunea era normală şi avea poftă de mâncare. O asistentă spusese chiar: „Aş vrea să fii a mea”.

La ora trei se întâlni cu Kline în secţia de neurologie. Kline îi arătă rezultatele tomografiei computerizate. Kline era un bărbat solid, cu păr grizonat şi ochi mari, albaştri. Deseori glumea că

avea să urmeze o a doua carieră, ca luptător. Tom se simţea ca un copilandru lângă el.

— Nu e nicio neregulă, zise el. Totul e bine. Oricare ar fi anormalităţile comportamentale, ele sunt de natură psihologică şi nu fizică. Cum e sângele?

— Curat.

— Atunci…

— Părinţii insistă spunând că a prezentat o personalitate necunoscută, cu contorsionări faciale.

— Nu se poate. Fata asta nu poate face aşa ceva. Când s-a întâmplat?

— În timp ce cânta la pian.

— Ai încercat? în camera asistentelor e un sintetizator. Rechiziţionează-l.

— Crezi că m-ar lăsa?

— Ce se poate întâmpla?

— Grevă generală.

Îşi petrecu restul după-amiezii gândindu-se la ceea ce îi spusese Kline. Îl sună pe John Woodrow la ora cinci.

— Din punct de vedere fizic e perfect sănătoasă. Toate analizele sunt bune. Asta e bine. Foarte bine.

— Crezi? întrebă Kathleen de la celălalt telefon.

— Da, Kathleen. Asta înseamnă că nu există nicio bază clinică pentru ceea ce i se întâmplă şi că ne putem ocupa de alte teste.

— Dar ce se întâmplă cu ea?

— Mâine vom şti mai multe. Va sta sub supraveghere noaptea asta. Asistentele mi-au spus că ai trecut azi să o vezi. Cum era?

— Bine. Foarte bine. Vrea să vină acasă.

— Mâine. Îţi promit. Nu o mai vizita, te rog.

Cu greu fură de acord. La ora cinci şi jumătate intră în camera asistentelor şi sub privirile atente ale lor, scoase sintetizatorul din priză, zâmbind ca şi cum nu făcea nimic rău şi ieşi din încăpere cu el sub braţ. În urma lui nu se auzi niciun protest. Poate că şi ele îl furaseră de undeva.

Când intră în salonul Melissei, aceasta lua masa. Pe tavă zăcea abandonată o jumătate de sandvici, dar îngheţata şi fructele dispăruseră. Îi zâmbi şi se aşeză pe pat. Un cablu electric îi ieşea de sub cămaşa de noapte şi era conectat în perete. Pe peretele din faţa patului se afla o oglindă, în spatele căreia se găsea o cameră de luat vederi care înregistra încontinuu. Privi mai întâi la oglindă, apoi la Melissa.

— Ce mai faci?

— Foarte bine, domnule Wright, răspunse ea, cu un zâmbet.

— Ai terminat?

Ea dădu din cap cu o privire vinovată.

— Dacă terminam sandviciul, nu mai era loc pentru desert.

— Te-ai gândit bine.

Zâmbea. Părea aceeaşi fetiţă pe care o ştia de la biserică. Dintotdeauna îi plăcuse de ea şi relaţiile dintre ei erau cordiale. Câteodată îi spunea „doctore”.

— Ţi-am adus ceva. Vrei să cânţi?

Ea privi scurt la orgă, apoi întoarse privirea scuturând din cap.

— Nu, spuse.

— Aş vrea să te ascult. Poate aflăm de ce eşti schimbată câteodată.

— Nu ştiu să cânt.

— Spuneai că ştii câteodată.

— Câteodată, recunoscu ea.

— Acum?

Ea scutură din cap. Tom luă la o parte tava şi, zâmbind, băgă sintetizatorul în priză. Melissa privea în gol.

— Vrei să cânţi ceva pentru mine? Orice, Melissa.

Melissa trase aer în piept, îl privi cu tristeţe şi ridică din umeri.

— Bine, dar nu mă pricep. Zău. E ca matematica. Câteodată ştiu, câteodată nu.

— Am şi eu zile din astea.

Îi aruncă o privire ciudată, ca şi cum i-ar fi spus că nu ştia ce vorbeşte, apoi atinse orga. El ridică puţin volumul. Degetele începură să se mişte pe clape. Era o încercare de gamă, dar falsă, cu poticneli. Pierdu câteva note şi roşi. În cele din urmă, îşi retrase mâinile şi îl privi enervată.

— Vedeţi?

— Mai cântă. Numai pentru mine. Te rog!

Ea oftă, dădu ochii peste cap exasperată şi începu să cânte o altă gamă, la fel de nesigură ca şi prima.

— Cum te simţi?

— Ridicolă, răspunse ea.

El râse şi privi spre oglindă. Melissa încetă să mai cânte şi îşi privea mâinile.

— Cred că ajunge, spuse el, întinzând mâna după orgă.

— Nu pot cânta la aşa ceva, zise brusc Melissa.

Ceva din tonul ei îl puse în gardă şi îşi retrase mâna. Melissa întoarse încet capul spre el. Nu mai avea acea privire de exasperare. Ochii îi erau apropiaţi şi pe faţa ei se citea o expresie calculată. El rămase uimit. Pentru un moment, avu impresia că se uita la altcineva. Aruncă o privire spre oglindă, sperând ca afurisita de cameră să funcţioneze.

Melissa începu să cânte, iar el se depărtă repede de pat. Degetele îi zburau pe clape, apăsând butoanele de colo-colo. Muzica era complexă şi ar fi necesitat o tastatură completă, nu ca a acestei jucării. Melissa se străduia să ţină pasul cu notele, apăsând pe toate butoanele care schimbau tonalitatea, fără încetare. El nu o scăpă din ochi până la sfârşit.

— Îmi trebuie un pian adevărat, zise.

— Melissa, a fost extraordinar.

Ea întoarse încet capul spre el şi buzele i se strâmbară într-o grimasă. Încă o dată fu speriat de

cruzimea care se citea pe faţa ei. Nu mai era faţa unui copil.

— Eu nu sunt Melissa, spuse, apăsând pe fiecare silabă.

El o privea atent, cu vorbele oprite în gât. Înainte de a mai apuca să spună ceva, ea începu să plângă, cu faţa ascunsă în palme, zguduind patul. Împinse orga la o parte.

— Ia-o de aici! la-o de aici!

Tom luă aparatul şi-l puse pe podea. Când se ridică, ea nu mai plângea, ci stătea cu ochii închişi şi părea că doarme adânc. Ieşi şi intră în camera de observaţie. Două asistente se uitau fix prin oglindă şi, lângă ele, dr. Kline studia electrocardiograma.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tom.

Una dintre asistente, pe nume Clarice, întoarse spre el o faţă palidă.

— Pulsul a scăzut la şaizeci, imediat ce a început să cânte cu adevărat. Respiraţia a crescut la patruzeci. Pulsul a crescut la loc acum, respiraţia a scăzut. Totul a revenit la normal.

— S-a înregistrat?

— Da, domnule doctor.

— Ai văzut? îl întrebă pe Kline.

— Am văzut, spuse el precaut.

— Şi?

— Cred că trebuie să-i facem alte analize mâine. Mai uită-te o dată la tomografie. Ce o să le spui părinţilor?

— Nu ştiu. Ce ar trebui să le spun?

— Că ar fi cazul să fie îngrijoraţi, răspunse Kline, fără niciun zâmbet şi ieşi din încăpere.

Capitolul XIII

Rugămintea lui Tom de a nu o vizita pe Melissa fusese cea mai chinuitoare încercare pentru John. Una era să ştii că fiica ta era sănătoasă şi alta să o ştii închisă într-un spital, fără posibilitatea de-a o vedea. Se gândea la tot ce putea fi mai rău. Fata lui, copilul lui, era bolnav, iar el nu-l putea vedea, nu-l putea ajuta cu nimic, nu putea să-i vorbească. Nu putea face nimic.

Îşi imagina criminali care umblau prin spital, măcelărind toţi copiii care le ieşeau în cale, după ritualuri necunoscute. Îşi închipuia că Melissa era dusă la chirurgie şi i se făceau operaţii de care nu avea nevoie. Se gândea la supradoze de medicamente, la aer injectat în vene, la asistente care îi maltratau fata, la doctori psihopaţi.

Starea lui nu o ajuta cu nimic pe Kathleen. Era distrusă, epuizată, nervoasă şi îngrijorată. El se dusese la serviciu, dar, cu toate că ea rămase acasă, nu închise un ochi. Stătu toată ziua în sufragerie, privind pe fereastră, frângându-şi mâinile.

El se întreba dacă îl învinovăţea cu ceva. Oare îl învinovăţea de o anomalie psihică, tipică familiei lui? Ross şi Maggie nu ar fi ezitat să se gândească la asta. Suspiciunile acestea erau copilăroase, dar nu putea să scape de ele. La dracu'! N-ar fi blamat-o dacă s-ar fi gândit la aşa ceva.

Când sună telefonul, la şase şi jumătate, Kathleen îi aruncă o privire speriată şi se repezi să răspundă, înaintea lui. Era Tom Wright. Kathleen înţelese cine era şi alergă la celălalt telefon, cu toate că John îi făcu semn să rămână pe loc.

— Nu e cazul să vă neliniştiţi, zise Tom. Vreau doar să vă ţin la curent. Am asistat la una din schimbările comportamentale.

— E bine acum? întrebă Kathleen.

— E perfect. A adormit imediat după aceea. Voiam doar să vă anunţ. Încă n-am găsit nimic în

neregulă în urma testelor, iar dr. Kline e de acord cu mine…

— Cine e dr. Kline? întrebă John.

— E neurologul spitalului. Un tip de treabă. S-a uitat şi el la tomografia Melissei şi nu a observat nimic neobişnuit. A asistat şi el la incident şi e de acord că trebuie să-i facem şi alte teste.

John o auzi pe Kathleen oftând în celălalt telefon şi întrebă repede:

— Ce fel de teste?

— Vom încerca nişte analize de rezonanţă magnetică mâine şi vom vedea despre ce este vorba. Vom arăta şi altor medici rezultatele. Între timp, vreau să aduc un specialist în personalităţi multiple care să discute cu Melissa.

— Spuneai că nu poate fi vorba de asta.

Câteva secunde nu se mai auzi nimic la capătul firului.

— Aşa am crezut, John, dar nu sunt specialist. Nu cred că Melissa a fost maltratată. Nu are niciun simptom. Cu toate acestea e clar că a prezentat… sau se pare că a prezentat o personalitate secundară.

— Ce s-a întâmplat exact?

— Cânta la pian, răspunse Tom. La un moment dat s-a schimbat. Înţeleg de ce eraţi atât de speriaţi. Timp de zece secunde părea că nu mai era ea însăşi. Vreau să clarific ceva. Spuneai că nu a învăţat niciodată să cânte la pian.

— Nu a atins niciodată un pian până săptămâna trecută, din câte ştiu eu. În orice caz, nu a luat niciodată lecţii. Am auzit-o o dată şi cânta îngrozitor.

— Extraordinar. Cânta extraordinar.

— A spus ceva? întrebă Kathleen.

— A zis că nu-i place să cânte la sintetizator.

— Ce altceva?

— Nu cred că are vreo importanţă în faza asta.

— Ce altceva a mai spus? insistă Kathleen.

— A spus „Nu sunt Melissa”, răspunse Tom, cu voce nesigură.

— Doamne Dumnezeule! mormăi John.

Kathleen începu să plângă şi închise telefonul.

— Îmi pare rău, John, nu ar fi trebuit să vă spun nimic. S-ar putea să nu fie nimic grav.

— Tu aşa crezi?

Tom nu răspunse şi John continuă:

— Oricum, mulţumim că ne ţii la curent. Când o putem vedea?

— Încă mai cred că ar trebui să mai aşteptaţi până mâine. E în mâini bune.

— Da…

Închise şi se duse la bucătărie. Kathleen stătea sprijinită de chiuvetă; cu braţele încrucişate. John îi evită privirea şi îşi turnă scotch cu sifon. Bău jumătate repede.

— Zicea că probabil nu avem de ce să ne îngrijorăm.

Kathleen privea în gol, muşcându-şi buzele.

— Mâine mergem s-o vedem.

Kathleen se uită la el fără să clipească, ceea ce îl făcu să se simtă încolțit.

— Şi dacă ai avut dreptate?

— În ce privinţă?

— Dacă nu e vorba doar de… Ştii tu… ceva medical. Cum spuneai tu… Dacă e posedată, sau ceva de genul ăsta?

El o privi şocat.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Kathleen!

— Tu ai spus asta! La spital! exclamă ea, aproape să izbucnească în plâns.

— Nu eu am spus asta, Tom a spus-o şi nu vorbea serios. Încerca doar să găsească o explicaţie.

— Dar ai văzut-o! Nu era Melissa! Melissa nu ştie să cânte la pian! Ştii asta, John! Şi nici la matematică nu se pricepe! Nu e normal să se priceapă deodată la toate astea.

John îşi termină paharul.

— Parcă ai fi vorbit cu mama ta.

Buzele începură să-i tremure şi el îşi dădu seama că o jignise.

— Vorbesc serios, zise ea, pe un ton mai calm.

— Vorbim despre Melissa, Kathleen. Nu despre cine ştie ce puşti în cine ştie ce film, Melissa.

— Poate ar trebui să vorbim cu Matthew.

John trase adânc aer în piept şi îl dădu afară încet. Parcă visa. Orice ar fi făcut să schimbe vorba, ajungeau la acest subiect. Matthew era pastorul de la biserica St. Andrew.

— În primul rând, Matthew e presbiterian, ca şi noi. Noi nu credem în demoni, diavoli, posedaţi sau lucruri de genul ăsta. În al doilea rând, s-o iau pe Melissa de la spital şi s-o dau pe mâna unui… ar fi ultimul lucru pe care l-aş face.

Kathleen începu să plângă. Coborî bărbia în piept şi începu să tresară de suspine. Pe John, asta îl luă prin surprindere. Era pregătit de fapt pentru o ceartă. Lăsă paharul jos, privi aparte ruşinat, apoi apucă iar paharul. Kathleen îşi reveni repede, respiră adânc şi-şi împreună braţele.

— Totul o să fie bine, zise John.

— Sunt îngrijorată.

— E în mâini bune, Kath. Tom ştie ce face. O să fie bine.

— Dar părea atât de tristă când am plecat.

Ei făcu atunci ceea ce ştia că trebuia să facă mai devreme. O luă în braţe. Ea încercă să scape, dar el o obligă să îl privească.

— Ascultă-mă! O să fie bine. Până acum nu s-a întâmplat nimic. Pentru Dumnezeu, nu a făcut decât să cânte la pian.

Ea îşi suflă nasul şi aprobă din cap.

— Poate că s-a îmbolnăvit de o boală care te face să cânţi frumos la pian şi să devii matematician. Unii ar plăti să se îmbolnăvească de aşa ceva. Poate ar trebui să punem microbul în sticle şi să îl vindem.

Ea chicoti slab. O strângea tare în braţe, privind peste umărul ei, pe fereastră, atât de îngrijorat încât nu mai putea gândi.

*

* *

Hank Kostanuik viră pe strada sa puţin după ora şapte. Parcă în faţa casei şi aruncă o privire ferestrei de la sufragerie. Casa era cufundată în întuneric. Niciun semn de viaţă. Rămase un minut în maşină, privind strada. Unii din vecini stăteau pe treptele de la intrare, urmărind joaca copiilor. Alţii stăteau şi discutau peste garduri. Nimeni nu îl băgă în seamă. Nimeni nu observase că se afla acolo.

Coborî din maşină şi se îndreptă spre casă.

Uşa de la intrare era deschisă. Adulmecă aerul când intră. Mirosea a stătut, ca şi cum casa nu ar fi fost locuită de luni de zile. Se opri la intrare şi privi scările.

— Anna?

— Sunt aici.

Vocea ei, aproape o şoaptă, îl sperie, intră în sufragerie. Ea stătea în semiobscuritate, la pian, cu mâinile prinse de marginea taburetului. Nu îl privi. Privea visătoare la partituri.

— Ce faci?

— Aştept.

Nu avea curajul să o întrebe ce anume aştepta, aşa că se duse în bucătărie şi aprinse lumina. Porni frigiderul şi se sperie. Înjură în barbă. Nimic nu fusese scos din congelator. Nu era nimic de mâncare. Se duse din nou în sufragerie. Anna nu se mişcase. Era ca o statuie, privind în gol. Piatră. Rece.

— Nu ţi-e foame? întrebă el.

— Nu. Dacă vrei, îţi prepar ceva.

El scutură din cap şi oftă. Aprinse lumina şi ea ridică privirile spre el.

— Stinge-o, Hank.

— Nu poţi sta aşa în întuneric.

— Nu s-a întunecat încă. Stinge-o.

Îl privi fix până când stinse lumina, apoi începu iar să se uite la pian.

— Nu poţi sta aşa, Anna. Nu e bine. Nu e sănătos.

— Mi-e foarte bine aşa. Aştept.

El nu găsi nicio replică. Ar fi vrut să o ia şi să o scuture bine, dar îşi dădu seama că i s-ar fi părut neplăcut să o atingă.

— O să stau puţin afară.

Ea nu răspunse. Ieşi şi se aşeză la intrare. Stătea cu braţele între picioare, aplecat. Cândva, nu cu mult timp în urmă, copiii se jucau în faţa casei. Câteodată chiar şi April. Acum evitau zona, se jucau undeva mai în susul străzii. Stătea şi îi urmărea, ascultând cum râd şi strigă.

Curând se întunecă, lămpile de stradă începură să lumineze şi umbrele copacilor mângâiau casele. Toţi vecinii intrară în casă. Era singur. Strada era pustie. În spatele lui, propria lui casă părea un mausoleu. Numai morţii păşeau în ea.

Coborî capul, îşi ascunse faţa în palme şi începu să plângă, gândindu-se la April. Îi era dor să îi audă glasul, să o audă cântând la pian, să o audă râzând. Îi era dor să o mângâie pe cap, să îi simtă mâna, să o poarte în braţe la culcare după ce adormea pe canapea. Amintirea acestor scene era atât de dureroasă, de sfâşietoare, încât i se tăie răsuflarea.

Deschise ochii şi privi strada întunecată. Câteva lămpi, cele din faţa casei aveau becurile arse. Privea lichidul vâscos al întunericului. Periculos. Avea să îi cheme pe cei de la domeniul public a doua zi. Femei şi copii treceau pe aici seara. Aveau nevoie de lumină.

O siluetă trecu pe trotuarul de vizavi. Un copil, îmbrăcat în haine subţiri. Se uită atent la el, încercând să-şi dea seama cine era. Silueta dispăru un moment, trecând prin spatele unui copac şi când apăru din nou se opri.

Hank privea atent. Nu-i vedea faţa. Era luminată prea slab de lumina din josul străzii. I se părea că îi vede părul lung. Era o fată.

Deodată i se făcu frig şi simţi cum îi transpirau mâinile. Silueta se oprise şi se uita la el. Hank nu ştia ce să facă. Oare fata se rătăcise? Se ridică şi coborî pe trotuar. Fata nu se mişcă. Continua să îl privească. Lui Hank i se făcu şi mai frig. Începu să tremure.

În lumina slabă, fata semăna cu April. Oricine ar fi fost, avea aceeaşi înălţime şi probabil aceeaşi vârstă. Numai dacă ar fi putut să-i vadă faţa. Pe stradă nu mai locuia nicio fată care să semene cu April.

Se îndreptă spre ea. Din spate auzi râsete. Era Anna. Se întoarse să privească fereastra sufrageriei. Era tot întunecată. Auzi muzică. Cântată la pian. Îl mai trecu un fior. Privi cu atenţie silueta de vizavi.

Făcu un pas înapoi până când călcâiele i se loviră de prima treaptă de la intrare. Le urcă cu spatele, iar muzica se auzea acum mai clar, apoi se opri deodată. Se întoarse şi se uită la uşă. Auzi vocea Annei, atât de slabă, încât nu înţelegea ce spune. Mai aruncă o privire spre stradă. Fata dispăruse.

Cu greu reuşea să-şi controleze tremuratul. Intră în casă. În sufragerie, Anna ridică brusc capul şi îl privi furioasă. Ochii îi erau mari, iar gura îi era strânsă, ca şi cum se pregătea să îl înjure.

Înainte ca ea să spună ceva, el zise:

— Mă duc afară puţin.

Ea nu răspunse, ci se întoarse spre pian, în aşteptare. Lui Hank i se făcu greaţă şi ieşi. Strada era pustie. Oricine ar fi fost fata aceea, plecase. Ajuns la maşină, mai privi o dată spre locul în care se aflase. Dacă mai apărea o dată, nu ştia ce avea să facă. Poate că ar fi ţipat. Ar fi împietrit. Ar fi murit de atac de cord.

Urcă în maşină, porni şi conduse încet pe stradă. Curând, autostrada îl înghiţi. Un sfert de oră mai târziu, se afla într-un colţ de oraş unde nu mai fusese de mult timp. Parcă în dreptul unui bar şi intră, cu mâinile în buzunar. Reclama la bere din vitrină făcea strada să pară ireală, plină parcă de sânge.

Era o seară de miercuri şi nu era aglomerat. Câteva mese din fund erau ocupate de bărbaţi, aplecaţi peste tăblii, discutând liniştiţi. Un tonomat de lângă uşă cânta un cântec demodat pe care nu îl recunoscu. Volumul era prea scăzut. Se aşeză la bar.

Barmanul, un bărbat înalt şi slab cu o faţă ciupită de vărsat şi ochi mici, albaştri, se îndreptă zâmbitor spre el.

— Hank, nu-i aşa? Kostanuik? Nu te-am văzut de un car de ani. Ce bei? O bere?

— Bourbon. Sec, zise Hank, refuzându-i prietenia, cu privirile în pământ.

În privirile barmanului nu se citea nicio supărare, nicio urmă de jignire. Rămase tăcut şi îl privea atent, umplându-i repede paharul de câte ori acesta îi făcea semn.

Văzuse destui beţivi trişti în viaţa lui şi le cunoştea obiceiurile foarte bine.

Capitolul XIV

— Nu e chiar atât de rău, dacă te obişnuieşti, spuse fata.

O chema Holly, Holly şi încă ceva. Melissa nu îi reţinuse numele de familie. I se păruse ceva între un acces de tuse, un sughiţ şi un cuvânt urât, toate la un loc. Holly se afla în sala de aşteptare când Melissa fusese internată şi se prezentă imediat. Era genul de fată cu care Melissa nu s-ar fi împrietenit niciodată: directă, îngrijită, atrăgătoare. Holly avea o faţă ovală, ochi mari albaştri şi păr şaten, lins.

— Nu voi sta aici atâta timp încât să ajung să mă obişnuiesc, zise Melissa. Astăzi plec acasă.

— Cine ţi-a spus asta?

— Doctorul şi părinţii mei.

— Mint. Îţi tot spun asta ca să te ţină în formă. Şi mie mi-au spus asta de multe ori şi uite că tot aici am rămas. Voi fi aici poate totdeauna.

Melissei i se părea o eventualitate incredibilă. Ce puteai face dacă stăteai aici tot restul vieţii. Ar fi fost ca o închisoare. Deja, de a doua zi, începuse să urască holurile, sălile; toate erau la fel. Voia să plece. Priveliştea de la fereastra salonului ei părea falsă într-un fel, ca şi cum privea la ecranul unui televizor.

— Nu m-au minţit.

Holly, care stătea la una din mesele lungi din mijlocul sălii, desena pe o foaie de hârtie. O privi atentă un timp, apoi dădu din umeri.

— Oricum, pe mine m-au minţit. Vrei să desenezi?

Melissa se îndreptă spre masă şi se aşeză lângă Holly. Desenase un cal pe o pajişte. În colţul foii de hârtie desenase un soare mare. În jurul soarelui pusese nori negri.

Camera se găsea în aripa de sud-vest a spitalului. Unul din pereţi era de fapt o fereastră imensă, spre o curte mică. Pe ceilalţi pereţi erau

agăţate fotografiile mai multor copii. Într-un colţ se găsea un raft plin de tot felul de cărţi, în alt colţ erau cutii mari de plastic pline cu jucării. În partea opusă a camerei erau aşezate câteva stative de perfuzii şi alte echipamente medicale care o înfricoşau pe Melissa. Camera mirosea a dezinfectant, ca şi rezerva ei.

Holly, cu toate că părea să aibă braţele libere, era legată la un tub de perfuzie. Stativul era aşezat lângă ea, ca un paznic. Melissa îl privea cu teamă. Punga de plastic agăţată era plină cu un lichid transparent care se scurgea încet. Roşi când îşi dădu seama că Holly o priveşte cu atenţie.

— Tu ce ai? o întrebă ea.

— Poftim?

— Eu am o tumoare. La spate. E atât de aproape de şira spinării că nu o pot opera. Oricum, nu încă. Tu ce ai?

Melissa luă un creion albastru şi o foaie de hârtie din teancul de lângă cotul lui Holly. Puse vârful creionului pe hârtie, dar nu trase nicio linie.

— Eu nu am nimic.

— Trebuie să ai ceva dacă te găseşti aici.

— Nu am nimic.

— A, eşti una din sărite! zise ea făcând ochii mari.

— Nu e adevărat!

— Vreau să spun, de la psihiatrie, zise Holly, mai prietenoasă. Şi eu am fost aşa. Pentru că eram prea tristă.

— Eu nu sunt, replică Melissa nervoasă. Sunt aici doar pentru analize.

— Pentru ce?

— Nu ştiu.

Holly nu mai spuse nimic şi se întoarse spre foaia ei de hârtie. Melissa, stingherită, trase o linie dreaptă, apoi o alta, apoi schimbă culorile. Nu ştia ce voia să deseneze, voia doar să pară preocupată de ceva. Holly o enervase.

Rămaseră un timp tăcute. Asistentele aduseră alţi copii în cameră, unii în scaune rulante, alţii chiar cu pat cu tot. Începură să umple locurile goale de lângă fereastră. Erau şi băieţi şi fete. Unii foarte mici, alţii mai mari decât ea. Holly aşteptă să intre toţi, apoi începu să comenteze cu vocea scăzută.

— Are ceva cu rinichii; s-ar putea să moară înainte de Crăciun. Ea are o tumoare la cap ca aceea de la spatele meu şi nici pe ea nu o pot opera. Băiatul acela bandajat s-a ars într-un foc pe care l-a aprins chiar el. Aşa îi trebuie.

Melissa se uita atentă la ceilalţi copii, fascinată de bolile şi rănile lor. Era atât de obişnuită cu copiii sănătoşi încât i se părea incredibil să se afle între ei aici. Şi mai ireal i se părea ca ea să facă parte din această categorie. Fu atrasă de o fată care stătea lângă raftul de cărţi, într-un scaun rulant. Fata aceea era probabil cea mai mare din cameră, avea şaisprezece sau şaptesprezece ani şi era foarte frumoasă. Avea o faţă prelungă, păr negru cârlionţat, ochi mari, căprui. Stătea aproape nemişcată, cu un surâs pe buze, privind atentă cărţile, fără să aleagă vreuna. Părea mulţumită şi în acelaşi timp parcă îi era frică să se mişte, să schiţeze vreun gest.

— Ea de ce suferă? îi şopti Melissa lui Holly.

— Într-o zi a încetat să mai vorbească. Nimeni nu ştie de ce. Nu o să plece de aici, decât dacă poate o trimit la vreun balamuc. Probabil acolo o să sfârşeşti şi tu.

Melissa o sfredeli ca privirea pe Holly, care îi zâmbi răutăcios, apoi îşi întoarse atenţia spre hârtia care deja era plină de o menajerie creionată. Melissa se ridică, traversă încăperea şi se apropie de fata în scaunul rulant. Cămaşa de noapte îi flutura. Se opri lângă raftul de cărţi şi începu să citească titlurile de pe cotoare, dar o privi pe fată cu coada ochiului. Fata continua să zâmbească în

tăcere, de parcă ar fi ascultat o muzică pe care numai ea o putea auzi.

— Bună, o salută Melissa.

Fata îşi păstră zâmbetul ciudat pe buze de parcă nu auzise nimic.

— Pe mine mă cheamă Melissa. Vrei o carte? Pot să-ţi citesc eu, dacă vrei.

— Nu vorbeşte. Îţi baţi gura de pomană.

Melissa se întoarse şi o văzu pe Holly care stătea lângă ea.

— Nu vreau să-mi vorbească. Îi vorbesc eu. Pleacă.

Holly începu să privească cărţile, iar Melissa se întoarse spre fata din scaun. Îi citi numele de pe plăcuţa de identitate prinsă pe mână.

— Mi se pare că Jennifer e un nume frumos, zise.

Nu ştiu de ce o făcu, dar îi ridică mâna la buze şi o sărută.

— Îmi pare rău că te afli aici. Aş fi vrut să te afli afară, la soare.

Pentru prima oară, Jennifer reacţionă. Clipi şi îşi întoarse privirea spre Melissa. Oare zâmbetul nu îi dispăruse? Era greu de spus.

— Pa, îi spuse Melissa.

Apoi, cu acelaşi zâmbet bizar, Jennifer îi spuse:

— Eşti moartă.

Melissa făcu un pas înapoi, dând peste Holly. Aceasta se întoarse şi începu să o privească atentă pe Jennifer.

— A spus ceva?

Melissa scutură din cap. Jennifer se uita din nou la cărţi, cu zâmbetul pe buze.

— Nu, răspunse ea.

Se întoarse la masă şi trase spre ea câteva foi de hârtie din teancul lui Holly. Holly apăru şi ea şi exclamă:

— Hei! Sunt ale mele!

Melissa se uită la ea. Holly deschise gura să adauge ceva, dar o închise repede. Se uita la

Melissa ca şi când o vedea pentru prima oară. Melissa coborî privirea, luă un creion şi îl puse pe hârtie. Nu ştia ce voia să deseneze. Privi pe fereastră. Era o zi însorită. Cerul părea alb, imaculat şi parcă inunda camera. Auzi voci. Pe cea a lui Holly. Apoi pe cea a doctorului Wright. O strigau. Privi spre lumină, cu lacrimi în ochi, orbită de strălucirea din jurul ei, care o umplea de fericire, ca muzica aceea, o purta pe alt tărâm.

— Melissa?

Glasul părea că venea de foarte departe.

— Melissa?

Deschise ochii şi clipi des din cauza luminii. Văzu feţe aplecate asupra ei, feţe încruntate, îngrijorate. Îl recunoscu pe doctorul Wright şi pe una din asistente. Mai auzi un glas şi o recunoscu pe Holly.

— Melissa, spuse doctorul Wright, cum te simţi?

— Foarte bine, răspunse ea şi atunci îşi dădu seama că era întinsă pe spate, pe podea, privind spre tavan.

— Ştii unde te afli?

— În camera de zi.

— Ce zi e azi?

— Miercuri.

— Cine sunt eu?

— Dr. Wright.

— Poţi să te ridici?

Dădu din cap şi fu ajutată de două braţe puternice să stea în şezut. Aceeaşi pereche de braţe o ajutară să se ridice în picioare şi să se aşeze într-un scaun rulant. Privi în jur, ameţită. Ceilalţi copii se uitau la ea. Holly, de cealaltă parte a mesei, o privea cu ochii mari. Se întâmplase ceva, dar nu ştia ce. Probabil că leşinase. Altfel nu avea cum să ajungă întinsă pe podea.

Dr. Wright frunzărea teancul de hârtii de pe masă. Se întoarse spre Melissa, încruntat.

— Tu ai desenat asta, Melissa?

Melissa scutură din cap.

— Ea a desenat. Am văzut-o eu.

— Toate?

— Cea cu calul, nu. Dar toate celelalte, da.

— Îţi aminteşti să le fi desenat, Melissa?

Îşi apropie faţa plină de bunătate şi îngrijorare de a ei. Ea scutură cu putere din cap.

— Nu-mi amintesc.

Îşi amintea doar când luase creioanele, privise spre fereastră, văzuse lumina puternică invadând camera, voci.

Dr. Wright îi arătă unul din desene. Liniile trasate erau groase, întunecate, dar imaginea era inconfundabilă. Era o faţă de bărbat. O figură cunoscută, cu ochi mici şi sprâncene groase. Avea impresia că îi fusese foarte familiară cândva şi în acelaşi timp total necunoscută. O faţă care o îngrozea.

— E în ordine, Melissa. Ştii cine este?

Ea scutură din cap.

— Dar aici?

Ridicase un alt desen. Acesta era mai greu de distins. Erau nişte linii intersectate şi în spatele lor se putea vedea o altă figură omenească. Clipi des şi deodată figura se distinse clar. Era o maşină, cu parbrizul spart, iar în spatele lui se afla un om care plângea. Teama provocată de primul desen păli pe lângă groaza de care o umplu acesta.

— Nu!

Dr. Wright lăsă desenele jos şi o apucă de umeri.

— E în regulă, Melissa. Le vom privi mai târziu. Mama şi tatăl tău vor sosi în curând. Nu-i aşa că vrei să-i vezi?

Ea aprobă din cap, cu lacrimi în ochi. Părea complet dezorientată, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis absurd. Scaunul se mişcă brusc şi pentru un moment plonjă în întuneric.

— Cu grijă! se auzi o voce şi după asta simţi cum se învârteşte totul cu ea.

Deodată apăru Holly lângă ea, scuturând-o.

— Te-au minţit. Nu o să mai pleci niciodată de aici.

După aceea nu mai văzu decât uşa care se apropia cu viteză de ea, coridorul care o înghiţea. Nu se putea abţine să nu plângă. Nu putea rosti decât „Vreau la mama şi la tata”. Repeta cuvintele acestea la nesfârşit.

*

* *

În jurul prânzului, Annei i se părea că nu mai suportă. Stresul muncii la restaurant i se păruse greu de suportat, dar stresul cauzat de singurătate era sfâşietor. Casa era goală, i se părea agresivă. Petrecu aproape toată dimineaţa în bucătărie, ascultând zgomotele casei. I se părea chiar că avea viaţă.

Nu mai suporta să mai stea în sufragerie. Era de ajuns să vadă pianul, cu fotografia lui April pe el, ca să trezească razele unei speranţe bizare, pe care nu o mai putea întreţine. Viaţa i se scurgea fără sens.

Hank se întorsese acasă după ora trei dimineaţa. Se prăbuşise în pat, mirosind puternic a whisky. De atât de mult timp nu mai mirosise aşa, încât îi dădură lacrimile. Trecuse mult timp de atunci. April nu se născuse, nici măcar nu fusese concepută. Sărmanul Hank! Ea îl împinsese să facă asta. Era vina ei.

Ştia că nu avea să suporte să petreacă după-amiaza singură în casă. Avea impresia că dacă avea să se plimbe dintr-o cameră în alta, s-ar putea să se ciocnească cu propria ei persoană, sau cu cine ştie ce creatură care semăna cu ea şi dacă aşa ceva avea să se întâmple… Chiar şi gândul la aşa ceva o făcea să sufere. Era mai bine să iasă. Oriunde. Să facă orice.

Luă autobuzul spre centru. Era o zi noroasă, dar călduroasă. Norii ameninţau cu ploaia care părea să întârzie. Aerul primăvăratec era curat şi înmiresmat. Parcă o mângâia cu mâinile unui iubit.

Se plimbă pe străzile din centru fără niciun scop. Merse un timp până la Hennepin, traversă Nicollet Mall, intră la Crystal Court, trecu pe coridoare pe care nu le mai traversase niciodată. La ora două i se făcu foame. Se gândi să intre la A-Plus, dar îşi dădu seama că asta l-ar fi enervat pe Bill. Preferă să mănânce într-o cafenea de pe strada principală, urmărind intrarea în magazinul Daytons.

Sandviciul nu avea niciun gust, iar cafeaua era prea tare. Îl mâncă oricum, hotărâtă să bage ceva în stomac. După ce termină, mai comandă o cafea şi rămase să privească strada. Ieşise soarele. Strada părea călduroasă, îmbietoare. Şi-l imagina pe Hank la muncă, cu spatele lui lat, cu mâinile lui puternice. Era un bărbat bun, vânjos. Inima i se mai îmbună.

Sărmanul Hank! Trecuse prin atâtea! Îşi pierduse fiica şi acum soţia lui era… Cum era? Îşi pierduse minţile? Scutură din cap.

Fusese o idee bună să iasă din casă. Pentru prima dată de la moartea lui April, avea mintea limpede. Amintirea clipelor în care aştepta lângă pian ca April să vină şi să îi cânte o făcu să roşească de ruşine. Făcuse cu adevărat asta? Era o nebunie.

„Iartă-mă, Doamne. Dă-mi putere”, se ruga în gând.

April nu mai era. Viaţa ei scurtă, frumoasă, luase sfârşit. Se afla în grădina lui Dumnezeu, acum. Era timpul ca ea să meargă înainte, să aducă viaţa ei şi a lui Hank pe făgaşul normal. Trebuia să facă asta. Pentru ea însăşi, pentru Hank.

Sorbi din cafea şi simţi cum tăria îi umplea trupul. Avea să mai întârzie prin oraş o oră sau două, apoi avea să se îndrepte spre şantierul Miller Cartwright, ca să îl vadă pe Hank. Avea să-l sărute pe obraz, să-l strângă la piept şi să îl roage să o ducă acasă. Gândul acesta îi dădea o senzaţie stranie de speranţă amestecată cu tristeţe. Însemna

că îşi lua adio de la April, dar îşi întâmpina propria viaţă.

Dădu din cap de una singură, plină de fermitate. Da.

Auzi o voce la ureche şi ştia că i se păruse, dar rămase nemişcată.

— Mămico!

Anna lăsă cana de cafea pe masă. Îşi simţea pielea rece. Începu să o doară capul. Se apucă de colţul mesei, ca să nu cadă.

— Mămico!

Anna se întoarse. Fata stătea la un pas de ea. Era April. Purta o rochie subţire, galbenă. Anna i-o croise vara trecută. Îi luase mult timp să coasă materialul pepit şi bretelele cu dantelă. April o privea cu nişte ochi mari, înfricoşaţi. April.

— April? şopti Anna.

Dar April dispăruse. Anna privea fix la două femei care rămăseseră cu paharele în mână şi o priveau uluite. Se ridică repede şi dădu peste cana care se vărsă, se rostogoli şi se sparse pe podea.

Anna privi în jur. April dispăruse. În aer rămăsese doar glasul ei, care îi chinuia auzul.

— Mămico!

Anna se prăbuşi pe podea.

Capitolul XV

— Era în camera de zi când s-a întâmplat. Unul din ceilalţi copii internaţi a văzut-o. Din nefericire, nu era monitorizată atunci, aşa că nu ştim cât a durat şi care au fost simptomele.

— Spuneai că nu e nimic serios, spuse John, care de-abia îşi putea controla nervii.

Tom Wright nu se simţi ofensat de reproşul evident din tonul lui John. Nu făcu decât să ridice din umeri. Biroul său era o cameră mică, la etajul trei, în aripa de vest a spitalului, slab luminată; nu era mobilat decât cu o masă mică, rafturi de cărţi şi o canapea uzată într-un colţ. Nu avea nicio fereastră. Nu îi lipsea decât un schelet într-un colţ şi câteva borcane cu organe conservate în formol. În niciun caz nu era o cameră de primit vizitatori. Era doar o încăpere de studiu şi odihnă.

— Ne-ai spus că organismul e perfect, zise Kathleen. Stătea cu braţele încrucişate, neliniştită şi dezorientată.

Tom aprobă din cap, aplecându-se peste colţul biroului.

— Până acum, nu am descoperit nimic în neregulă.

— Dacă fizicul e în ordine, atunci are ceva psihic, zise John.

— Din moment ce nu există nicio cauză fizică, da, aprobă Tom. Îşi lipi palmele ca într-o rugăciune şi îl fixă pe John cu privirea. Aş vrea să o mai ţin aici.

— E un afurisit de caz interesant, nu-i aşa?

— Nu pentru mine. E fiica voastră şi voi îmi sunteţi prieteni.

John îşi dădu seama că furia lui nu îşi avea rostul şi trase adânc aer în piept, pentru a se calma.

— Scuză-mă, Tom.

— Înţeleg prin ce treceţi.

— Nu o putem abandona aici, spuse Kathleen.

— Cu cât o ţinem mai mult sub observaţie, cu atât strângem mai multe date despre aceste crize, când apar, în ce context şi astfel avem şansa de a afla exact ce e în neregulă. Nu e în pericol. A leşinat azi dimineaţă, dar poate şi pentru că nu mâncase la micul dejun.

— Unde sunt desenele de care vorbeai?

— Sunt la dr. Kline. Aş vrea să staţi de vorbă şi cu el.

— O putem vedea pe Mel?

— Desigur, Kathleen. Mergem chiar acum la neurologie. Vă rog, mai gândiţi-vă la ce v-am spus. O putem ajuta aici.

Coborâră două etaje şi urmară un coridor larg, cu linii colorate trasate pe podea. John bănuia că urmau una din linii. O sprijinea pe Kathleen. Atmosfera spitalului o afecta serios. Îşi strângea poşeta la piept, ca şi cum ar fi fost o trusă de prim ajutor. Pe faţă avea o expresie de groază.

John nu era departe nici el de această stare. Peste tot, prin uşile deschise, puteau vedea copii care stăteau tăcuţi în scaune rulante, lângă tot felul de maşini ciudate, legaţi de ele cu tuburi şi fire. Era atâta tinereţe aici şi atâta durere, suferinţă, încât se simţea vinovat de vârsta lui şi de faptul că era atât de sănătos. Oare câţi dintre ei nu vor mai ajunge la vârsta lui? Câţi ajunseseră deja la sfârşitul vieţii?

Cel mai chinuitor era gândul că Melissa se afla şi ea aici. Fata lui se afla într-una din acele încăperi, înconjurată de atâta boală şi suferinţă.

Gândul că aici avea să rămână era de nesuportat.

În cele din urmă ajunseră la o uşă de la capătul coridorului. Tom o deschise şi îi conduse înăuntru. Încăperea era mai mare decât biroul lui Tom, dar nu cu mult. În loc de cărţi, pereţii erau plini de monitoare de computer, de aparate şi de câteva ecrane de televiziune. Pe unul din pereţi era o fereastră care dădea în camera de alături. Kathleen tresări şi John se apropie şi el de fereastră. În

camera de alături, Melissa stătea în pat şi citea o carte. Părea că nu îşi dădea seama că e privită, pentru că, absorbită de lectură, se scobea în nas. John roşi pentru ea.

În faţa unui computer se afla un bărbat solid, cu o faţă rotundă şi ochi albaştri.

— John, Kathleen, dânsul e dr. Kline.

Kline nu se ridică, ci se mulţumi să-i întindă o mână lui John. Acesta o strânse cu putere. Kathleen îl trase de braţ.

— Pare sănătoasă… zise ea.

— Chiar este, spuse Kline. Fata dumneavoastră e sănătoasă ca un cal.

Tom îşi drese glasul.

— Vrea să spună că…

— Ştiu ce vrea să spună, îl întrerupse John.

— V-a spus Tom că am vrea să o mai ţinem?

— Ne-a spus ceva.

— Ah, nu sunteţi convins. Doamnă Woodrow, luaţi loc. Păreţi obosită.

Cu un zâmbet de mulţumire, Kathleen se prăbuşi în scaunul arătat, continuând să îl ţină pe John de mână.

— Acestea sunt nişte desene făcute de Melissa dimineaţă, zise Kline. Vă rog să le priviţi şi să îmi spuneţi ce credeţi.

Împinse spre John un teanc de hârtii. Pe prima foaie era desenată o figură umană, care avea ceva masiv, o faţă de străin. Ochii erau şocanţi, fiindcă păreau vii. Privirea exprima furie, ură.

— Melissa a desenat asta?

— Da. Nu ştie cine e personajul. Totuşi, e bine desenat, nu-i aşa?

— Nu ştie să deseneze.

— Nici să cânte la pian. Nici matematică nu ştie. Cu toate astea, câteodată se pare că se pricepe la toate trei.

John puse primul desen de-o parte. Al doilea nu îi spuse la început mare lucru. Era o faţă umană, dar mâzgălită cu linii frânte.

— E un bărbat în spatele unui geam crăpat.

— Oh!

— Vă spune ceva?

— Nimic. Kath?

Kathleen scutură din cap.

— Aceasta este ordinea în care au fost desenate, zise Tom Wright. O fată a văzut când au fost făcute. Cealaltă…

John mai întoarse o foaie. Următorul desen înfăţişa un sicriu pe un piedestal. O aură gălbuie plutea deasupra sicriului. Nişte umbre greu de distins se vedeau în jurul sicriului.

— Doamne! murmură John.

— Probabil, zise Kline, amuzat.

Kathleen scoase un sunet şi duse o mână la buze. În camera alăturată, Melissa continua să citească. John privi următorul desen. Acesta era clar, contururile erau trase cu o mână sigură. Erau două fete care se ţineau de mână. Una purta ochelari, cealaltă nu. La rândul lor, fetele ţineau de mână câte o persoană matură.

— Am vorbit cu Melissa despre desene. Nu-şi aminteşte să le fi desenat şi nici nu ştie ce reprezintă, spuse Kline. Devine nervoasă când o întrebăm, de parcă ar ascunde ceva.

— Ce dracului au desenele astea cu ea? izbucni Kathleen.

— Indică ceea ce se petrece în mintea ei, răspunse Kline, ridicând din sprâncene.

Tom o atinse pe Kathleen pe umăr. Ea îl privi ruşinată şi îi strânse mâna.

— Am reuşit să sesizăm manifestarea celei de-a doua personalităţi, continuă Kline. Se pare că sintetizatorul este cel care o trezeşte. Însă încă nu ştim ce a cauzat manifestarea de azi dimineaţă.

— Nu e un cobai, spuse Kathleen încet, fără să îl privească pe Kline.

— Oricum, e senzaţională. Priviţi! zise Kline, întinzându-i lui John o hârtie împăturită. Este o encefalogramă. În cea mai mare parte puteţi vedea

o activitate cerebrală normală. Liniile marcate cu albastru indică o discuţie normală cu dr. Wright. Dar aici, unde liniile sunt roşii, începe manifestarea bizară. Electrocardiograma indică o scădere a pulsului şi a ritmului respiraţiei. Dar encefalograma indică altceva. Vedeţi cum se modifică. Asta se traduce printr-o puternică anomalie psihică.

— Şi ce înseamnă asta?

— Habar nu am. În orice caz, face să cadă presupunerea că joacă teatru.

— S-a pus vreodată problema?

— Bineînţeles.

— Trebuie să studiem toate posibilităţile, spuse Tom repede.

— Rareori se observă o asemenea variaţie între alfa şi beta, chiar în cazurile grave de multi-personalitate. Ritmurile acestea nu se pot modifica aşa. Este clar că sunt ritmurile a două persoane diferite. Două persoane *complet* diferite.

— Nu înţeleg.

— Nici noi, de aceea vrem să o mai ţinem un timp.

— Vreau să o văd, zise Kathleen, ridicându-se brusc.

— De aceea vă aflaţi aici. Mai e ceva. Aveţi idee ce ar putea însemna astea?

Arătă spre colţul din dreapta jos al fiecărui desen. Cu litere caligrafiate, fusese scris „A.K.”. John scutură din cap.

— Care e al doilea nume al ei?

— Rachel.

Kline se frecă la nas.

— Mă rog… Încercaţi să nu o supăraţi, îmi stricaţi aparatura.

Tom Wright îi conduse în camera de alături, dar înainte de a deschide uşa, puse o mână pe umărul lui Kathleen.

— Să nu vă supere felul de a fi al lui Abe. Îşi ştie foarte bine meseria şi e foarte interesat de

cazul Melissei.

— Vrea să-şi facă o carieră pe seama ei, bombăni John.

— Nu e drept ce spui.

— E un monstru, spuse Kathleen.

— În acelaşi timp e cel mai bun specialist pe care îl avem, zise Tom, după ce trase adânc aer în piept.

Deschise uşa şi le făcu loc să intre, dar nu îi urmă. Melissa zâmbi larg şi lăsă cartea din mână.

Kathleen o strânse tare la piept. Melissa se desprinse şi îl strânse în braţe pe tatăl ei. John simţi că îi dau lacrimile. Îşi întoarse brusc privirile de la oglinda aparentă. Avusese impresia că îl văzuse pe Kline în spatele ei, notând ceva pe o foaie de hârtie.

Kathleen se aşeză pe marginea patului şi o strânse pe Melissa de mână.

— Cum te simţi, iubito?

— Foarte bine. Pot să merg acasă?

— Ai speriat pe toată lumea aici, spuse John. Nu ştiu ce să mai creadă despre tine.

— Ei cred că sunt nebună.

Kathleen reacţionă cu un tresărit.

— Nu-i adevărat. Ce te face să spui asta?

— Toate întrebările pe care mi le pun. Mi-au arătat desenele acelea. Nu le-am desenat eu. Nu eu!

John se aşeză lângă Kathleen şi o mângâie pe Melissa pe creştetul capului. Ea îl privi cu ochii mari.

— Nu eu, tată.

— Ştiu, scumpo.

— Vreau să merg acasă.

— Dr. Wright mai vrea să-ţi facă nişte teste.

— Vreau să merg acasă. Nu-mi place aici. Nu s-ar putea să mă întorc aici peste câteva zile? Te rog.

Kathleen se uita dezarmată la John. Melissa se juca cu sufletele lor ca o expertă. Se aruncă la

pieptul lui şi începu să plângă. Îi simţea lacrimile prin cămaşă, fierbinţi.

— Te rog, tăticule! Ia-mă acasă. Te rog. Te rog.

El o mângâie pe cap şi oftă. Kathleen aprobă din cap. John aruncă o privire spre oglindă, imaginându-şi-l pe Kline care se freca nervos la nas.

— Te rog, tăticule.

— Bine, iubito. Bine.

*

* *

Melissa adormi pe canapea, în braţele tatălui ei. Proust stătea încolăcit la picioarele sale şi dormea cu botul pe gleznele ei. Fusese fericit să o vadă din nou şi ea îi arătase aceeaşi dragoste.

Se jucaseră ore în şir în curte. Era o fericire să o audă din nou pe Melissa râzând. Lui John îi venea să creadă că toată tevatura de la spital, tot ceea ce îi spuseseră Kline şi Tom fusese o farsă.

— A adormit, îi spuse încet lui Kathleen.

— Pare atât de… normală.

— *Este* normală.

— Ştii ce vreau să spun. Câteodată mă întreb dacă cu adevărat am văzut şi am auzit toate acestea. Nu pare posibil, nu-i aşa?

El o mângâie pe Melissa şi îi scoase ochelarii.

— Ai văzut şi tu ce ne-a arătat Kline. S-a întâmplat cu adevărat. Au dovada pe hârtie.

Kathleen oftă şi se frecă la ochi. Puse jos revista pe care o citea.

— Habar nu au ce e în neregulă cu ea.

— Vor şti, după ce îi vor mai face nişte teste.

— Şi dacă nu vor afla?

— Kathleen, să nu începem din nou.

— Ai auzit ce a spus. O persoană complet diferită, nici măcar o dublă personalitate.

— Ştii ce ar face Kline dacă te-ar auzi vorbind aşa? Ar interna toată familia, poate chiar şi pe Proust.

— Ştiinţa are şi ea nişte limite, chiar şi medicina.

— Da, dar nu le-am atins încă.

— Desenele acelea…

— Nu te mai gândi la asta.

— Nu ar fi bine să discutăm cu Matthew Forrest?

— O să ne excomunice, chicoti John.

— Presbiterienii nu pot fi excomunicaţi.

— Atunci ne dublează moliftele, sau dracu' ştie ce ne poate face.

— De ce te temi?

— Mă tem să o aducem pe Melissa pe un teren necunoscut, Kathleen, îi răspunse înţepat.

— Doar să discutăm. E pasiunea lui. Am vorbit cu Sharon Connoly după ce i-a făcut o vizită şi mi-a spus că are o mulţime de cărţi despre… asta.

— Ceea ce înseamnă că e cel mai ciudat preot presbiterian de pe pământ. Nu se poate să i se ia sutana sau ceva?

— Presbiterienii nu pot fi…

— Sau să-i facă ceva…

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu mai multă furie decât intenţionase, dar efectul fusese cel dorit. Kathleen coborî privirile şi îşi dădu seama că avea să înceapă să plângă, dar nu avea niciun chef să o consoleze.

— Mă duc să o culc.

Se ridică. Ca de obicei, faptul că o ţinea în braţe îi dădea un sentiment ciudat. Îi venea greu să creadă că pruncul pe care îl ţinuse cu o mână cândva i se părea acum greu, trebuia să depună efort pentru a-l ridica. Capul îi alunecă pe umărul lui şi îi simţi pielea caldă. O duse cu grijă în dormitor şi aici, în întuneric, o depuse pe patul de pe care păturile fuseseră trase deja. O înveli, apoi se aplecă şi o sărută dulce pe frunte.

— Noapte bună, iubito. Te iubesc.

Se îndreptă spre uşă.

— Tată!

Se întoarse spre pat şi se aşeză pe marginea lui. Îi putea vedea faţa de la lumina care venea din hol. Ea îl privea cu atenţie. Îşi dădu seama că nu îl putea vedea prea bine fără ochelari, aşa că se apropie.

— Sunt aici, scumpo.

Ea întinse o mână şi îl mângâie pe faţă, apoi zâmbi.

— Să ştii că nu sunt bolnavă.

— Ştiu.

— Nu sunt nebună.

El râse, se aplecă şi o sărută din nou.

— Oricum, nu eşti mai nebună decât mine.

— Ştiu cine e ea.

— Cine? întrebă el, speriat.

— Cea din mine. Ştiu cine e.

— Cine e?

Melissa zâmbi pe jumătate adormită.

— A murit, asta e tot. Acum vrea să se întoarcă.

Închise ochii şi se rostogoli pe o parte. Respiraţia îi era liniştită. Se ridică cu genunchii tremurând şi se duse spre uşă. Ajuns pe coridor, se sprijini de perete, închise ochii şi respiră adânc. Îi trebui aproape un minut până să-şi revină.

Coborî şi o văzu pe Kathleen cu picioarele trase sub ea, obosită şi îngrijorată. Se aşeză pe canapea şi nu se uită la ea. Luă telecomanda şi dădu drumul la televizor. Începu să treacă peste canale, repede. În cele din urmă se opri la postul ESPN. Fazele în reluare de rugby treceau prin faţa ochilor lui, dar el nu le vedea. Nici măcar nu auzea comentariul.

— Mâine vom vorbi cu Matthew, spuse la un moment dat.

Capitolul XVI

Matthew Forrest îi aştepta în holul clădirii Midiands. Ieşi în ploaie pentru a-i întâmpina şi îi întinse o mână lui Kathleen. Faptul că îl vedea pe reverend în afara bisericii îl şocă pe John. Forrest era un bărbat atletic, cu o faţă pătrată şi un zâmbet larg, dezarmant.

— Ce face Melissa?

Niciun fel de „Nu v-am mai văzut la biserică de luni de zile”. Nicio urmă de reproş în spatele zâmbetului sincer.

— Bine, spuse John repede, dând răspunsul standard. Apoi adăugă, roşind puţin: e la bunicii ei.

Cu puţin timp în urmă îşi dorise un confident, cineva căruia să îi vorbească de situaţia lor şi abia acum îşi dădea seama că Matthew Forrest era cel mai potrivit. Dar acceptul calm, la telefon, după ce Kathleen îi povestise totul, păruse ciudat. Ce fel de om ar fi crezut asemenea peripeţii, mai ales relatate în acest fel? Era greu de crezut că se întâmpla ceva ieşit din comun chiar după ce ei înşişi fuseseră martori. Nu se simţea la locul lui alături de Forrest, cu atât mai mult cu cât nu era îmbrăcat în sutană, ci în blugi şi o haină subţire. Lui John îi dădea impresia de camuflaj.

Forrest le deschise uşa şi îi urmă în hol. Udaţi de ploaie, intraţi în atmosfera rece a acestei clădiri, scopul venirii lor aici li se părea o copilărie. John evita să se uite la avocaţii bine îmbrăcaţi care traversau holul.

— Trebuie că eşti nervos, spuse Forrest. Nu trebuie. Bryce e obişnuit cu astfel de lucruri.

— Eu nu, răspunse John sec, şi îi păru rău.

Dar Matthew Forrest nu se simţi jignit. Dădu din cap şi puse o mână pe umărul lui John.

— Aş putea să-ţi spun că sunt alături de tine în încercarea asta, dar nu o voi face. Pot însă să îţi

promit că voi face orice pentru a-ţi uşura durerea şi te voi ajuta cum voi putea.

Pe faţa reverendului nu se putea citi decât compasiune şi îngrijorare. Pentru prima dată, John înţelegea de ce toţi enoriaşii erau atraşi de el. Forrest era un stâlp care putea susţine multe. Era foarte simplu să-l urmăreşti, aşa cum el şi Kathleen o făceau acum. În ascensor, John îşi dădu seama că era studiat cu atenţie de Forrest, dar o făcea fără să pară să îl judece în vreun fel.

— Nu ştiam că reverenzii presbiterieni cred în chestii de genul ăsta, zise John, simţind nevoia să spună ceva.

— Ce chestii?

— Fantome, posedaţi. Parcă ăsta era domeniul catolicilor, nu?

— Eu cred totuşi într-o fantomă, spuse Forrest, zâmbind.

— În care?

— În duhul divin, răspunse Kathleen în locul lui, apucându-l pe John de mână.

— A!

Forrest continua să zâmbească, apoi deveni deodată serios.

— Eu pot să cred totul. Dacă sunt în stare să cred într-o creaţie a întregului univers cu tot ceea ce cuprinde el: timp, spaţiu, specie umană, fără îndoială că pot crede şi în miracole mai mici. Este tot ce pot face.

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, spuse John.

— De fapt, nici eu. Kathleen cred că v-a povestit despre pasiunea pe care o am pentru fenomene neexplicate. Cred că provine de la mama mea, cu tot scepticismul pe care l-a avut tatăl meu. Nu pot spune dacă e ceva real sau nu. Las lucrul ăsta pe seama lui Bryce. În cazuri de genul ăsta mi se pare la fel de fascinant ca şi fenomenul credinţei.

John strânse din buze.

— Cred că am cam exagerat aici, nu-i aşa? continuă Forrest, zâmbind încurcat. Nu voiam să spun că această credinţă e falsă. Vă voi povesti câte ceva din experienţa mea. Eu am fost foarte apropiat de tatăl meu. Când a murit am simţit un gol imens. Devastator. Aproape m-a distrus, adăugă cu acelaşi zâmbet dezarmant. Când a început să îmi apară în vis am crezut că era ceva în subconştient. Dar curând visele au început să fie mai… reale… cred că ăsta e cuvântul. Mă trezeam convins că petrecusem o oră în compania tatălui meu. Discutam despre orice: baseball, filme, maşini. Nimic intelectual. Cel mai logic era să crezi că era doar subconştientul. Dar după un timp am început să îi simt mirosul. Ştiu că pare o prostie, dar dimineaţa îi simţeam mirosul loţiunii după ras, al transpiraţiei lui. Un miros inconfundabil. El era; se ţinea de mine.

John nu spuse nimic. Nu vedea nicio expresie pe faţa lui Forrest. Era greu să nu îl crezi.

— Câţiva ani mai târziu am discutat cu fratele meu, Luke, şi el mi-a povestit acelaşi lucru. Şi el îl visa pe tata. Discutau despre acelaşi lucru. Acum mi-am dat seama că nu era vorba doar de mine. Era el. Ne ajuta.

— Şi a încetat?

— Am vorbit cu el azi-noapte, răspunse Mathew Forrest cu un zâmbet. Aţi citit ultima carte a lui Tom Clancy? Nici eu. Tata mi-a spus că e foarte bună. Probabil primesc exemplare semnal.

Ascensorul se opri şi uşile se deschiseră. Forrest ieşi primul şi John se întoarse spre Kathleen cu o expresie de „ce-i cu omul ăsta?” pe faţă. Ea ridică din umeri.

Intrară într-o anticameră mare. Avea lambriuri lăcuite şi o mochetă moale, cărămizie. Două scaune îmbrăcate în piele şi o canapea încadrau o măsuţă de sticlă. Biroul secretarei se afla în dreptul a două uşi de sticlă pe care scria *Turner, Kelly &*

March - Avocaţi. Secretara era o blondă subţire, de vreo patruzeci de ani, care afişa o expresie expertă.

— Bună dimineaţa, domnule reverend Forrest.

— Arătţi bine, Lisa. Bryce ne aşteaptă.

— Vă poate primi într-un minut.

Se aşezară pe scaune şi pe canapea. Kathleen îşi ţinea mâinile între genunchi, aplecată în faţă. Lui John i se părea că grijile o îmbătrâniseră cu zece ani.

— Nu ne-aţi spus că e avocat, îi spuse John lui Forrest.

— Are vreo importanţă cum îşi câştigă existenţa? Eşti arhitect şi în acelaşi timp eşti tată şi soţ.

— Mă îngrijorează onorariul.

— Dacă reuşeşte să te ajute, John, nu va exista niciun onorariu, zise Forrest cu un zâmbet tolerant. Bryce face asta doar pentru că e în stare să o facă. E un har al lui.

— Ce vrei să spui cu „dacă reuşeşte”?

— După ce face cunoştinţă cu voi, va stabili dacă poate sau nu să vă ajute.

— Şi dacă nu poate?

— Atunci ne vom gândi la altceva. Vrei să mai ştii câte ceva despre el?

John se uită la Kathleen. Aceasta avea privirea coborâtă în podea. Se întreba dacă auzise ceva din ce spuneau ei doi.

— De fapt, nu cred că vreau.

— Cred că o să vă surprindă plăcut. Cred că o să-l plăceţi.

John aprobă din cap, nesigur. După cinci minute, Lisa se îndreptă spre ei şi le spuse:

— Puteţi intra acum.

Îl urmară pe Forrest de-a lungul unui culoar. La fiecare câţiva metri existau ferestre mari, care dădeau spre Centrul Guvernamental. Strada de dedesupt era întunecată de ploaie, pustie. Îşi spunea că cerul trebuia să fie plin de nori.

Forrest deschise o uşă şi le făcu loc lui John şi lui Kathleen să intre în biroul luxos. Ca şi anticamera, biroul era mochetat în culori naturale şi pe pereţi se aflau aceleaşi lambriuri. În spatele unui birou imens se afla un bărbat care lui John i se păru cunoscut. După un timp îşi dădu seama de unde îl cunoştea pe Bryce March. Îl văzuse de multe ori pe avocat la televizor, dând declaraţii despre cutare sau cutare caz. March era un bărbat mic şi îndesat, cu părul blond. Părea mai mic în realitate decât la televizor şi ceva mai în vârstă. John bănuia că avea în jur de cincizeci de ani.

March se ridică şi ieşi din spatele biroului. Era mult mai scund decât Forrest.

— John şi Kathleen Woodrow, acesta e prietenul meu, Bryce March.

John se trezi studiat cu atenţie de March, mult mai indiscret decât o făcuse Forrest în ascensor. Pe faţa lui nu se citea deloc discreţia stilată pe care o asociase atâta timp cu avocaţii. Bărbatul acesta scund părea apăsat de griji şi obosit.

John întinse mâna. March o strânse încet.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit.

March dădu din cap şi se îndepărtă. Avea un fel de a se purta dezorientant, ceea ce îl enerva pe John. Îl făcea să se simtă ca un criminal în faţa unui poliţist. Avea gesturi bruşte, ca şi cum ar fi fost speriat de ceva. Oare ceva nu era în ordine? Când se întoarse spre Kathleen, observă că era pur şi simplu intimidat.

— Matthew mi-a vorbit despre fiica dumneavoastră. Nu vreţi să luaţi loc?

Kathleen se aşeză şi John ocupă un scaun lângă birou. Matthew Forrest rămase în picioare, plimbându-se pe lângă fereastră.

— Ce crezi, Bryce?

March, aşezat din nou la birou, trase aer în piept. Dădu din cap şi îşi puse palmele pe birou, îl privi pe John şi deja teama dispăruse. Avea o faţă calmă şi ochii ficşi. Schimbarea bruscă nu făcu

decât să sporească neliniştea lui John. March era de nepătruns.

— Vorbiţi-mi despre fiica dumneavoastră, se adresă March lui John.

— În săptămâna care a trecut, Melissa s-a schimbat, zise John.

March se aplecă peste birou, ca şi cum nu îl auzea bine pe John.

— În ce fel?

— E greu de explicat. De fapt nu e mare lucru. Nu a început să vomite, sau lucruri de genul ăsta. Nu ştiu prea bine, adăugă, zâmbind necontrolat spre Kathleen.

— Se pricepe la matematică deodată, spuse Kathleen. Înainte nu ştia. Într-o zi a fost în stare să rezolve ecuaţii complicate. A avut un meditator timp de câteva luni şi nu făcuse nici un progres, apoi, deodată…

— Şi pianul, interveni John. Cam în acelaşi timp. Nu s-a atins niciodată înainte de un pian şi deodată a început să cânte toate melodiile acelea… şi în plus foarte frumos.

March nu făcu decât să dea din cap, ca şi cum cineva îi vorbea despre o partidă de golf. Nu părea deloc interesat. Ce era cu el? Trecuse de la îngrijorare la calm şi apoi la dezinteres.

— Mathew îmi vorbea de nişte desene.

— La spital. Chestiile astea… cu pianul, matematica se întâmplă câteodată. Ca şi cum ar intra într-o criză.

— Sau ca într-o secvenţă muzicală, zise March.

— În timpul unuia din incidentele de la spital a desenat ceva. Era ceva înfricoşător, dar nu am putut înţelege ceva din ele. De altfel, nici nu ştie să deseneze. Asta-i altceva.

March îl privi din nou fix pe John.

— De ce v-aţi dus la Matthew?

John ridică din umeri şi Kathleen interveni, fără să-şi desprindă privirea din podea.

— Povesteşte-i ce ne-a spus.

— Aseară mi-a spus că nu e bolnavă. Spunea că o cunoaşte pe persoana din ea. Zicea că nu e nebună, că e cineva în ea care a murit şi care vrea să reînvie.

— Şi aţi crezut-o?

— E ceea ce a spus.

— Trebuie să o fi crezut. Chiar şi dumneavoastră aveţi unele îndoieli.

— Nu ştim ce să credem. La spital nu au putut face nimic. Au vrut să o mai ţină, dar… eu vreau ca cineva să se uite la ea.

— Vorbiţi-mi despre Melissa. Are mulţi prieteni?

— Nu prea, răspunse John cu grijă, ruşinat de timiditatea Melissei. E cam singuratică. Aşa eram şi eu. Aşa încă sunt, cred. Dar nu e nimic rău în asta.

— Nu, desigur. Ce-i place să facă cel mai mult?

— Să citească.

— Se joacă cu placa Ouija?

— Nu avem aşa ceva.

— Se simte singură?

— Nu ştiu. Cred că îi place să fie singură.

Oricum, avea dubii. De nenumărate ori o văzuse pe Melissa stând într-un scaun şi citind, dar cu o expresie care spunea că ar fi vrut să se găsească în alt loc, oriunde.

— Are câţiva prieteni, la şcoală.

— Aţi avut vreun deces în familie în ultimul timp?

— Nu.

— Prieteni, poate?

— Nu.

— V-aţi dat vreodată seama că ar vrea să fie altcineva?

— Nu, nu cred.

— Are vreun prieten imaginar?

— Nici măcar când era mică. Unde vreţi să ajungeţi? Nu e suficient să o vedeţi?

— Şi ce aş rezolva cu asta?

— Nu ştiu. Dumneavoastră sunteţi… Ce-oţi fi. De fapt ce sunteţi?

— John, nu, se repezi Kathleen.

El îi aruncă o privire, ridică din umeri şi oftă.

— Pur şi simplu nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

— Vreau să aflu câte ceva despre ea. Apoi, când am să o văd, voi ştii cu cine am de-a face.

— Chiar vreţi să o vedeţi? întrebă John, îndreptându-se de spate. Ce credeţi, după cele ce v-am spus?

— Cred că vă e frică. Îmi pot da seama că vă aflaţi confruntaţi cu ceva neobişnuit.

— Dar care e părerea dumneavoastră?

— Eu nu am nicio părere. Eu doar simt.

Forrest se apropie de birou şi întrebă:

— Sincer, ce crezi, Bryce?

Avocatul se ridică încet şi se duse la fereastră. Ploaia bătea în geam.

— Vă cred.

— De ce? întrebă Kathleen.

March se îndepărtă de fereastră.

— Pentru că orice ar fi intrat în fiica dumneavoastră, a intrat şi în părinţii ei. Şi o parte din acest ceva l-aţi adus aici, cu dumneavoastră. L-am simţit în momentul în care aţi intrat în birou. Crezi în viaţa de dincolo de moarte, Kathleen?

Kathleen aprobă din cap, îngheţată.

— John?

— Nu ştiu.

— Nici eu nu ştiu. Nu ştiu nici dacă vreau să ştiu. Matthew ştie, sau crede că ştie, nu-i aşa Matt? Eu ştiu doar că pot simţi… anumite lucruri. Habar nu am dacă ele sunt stafii. Unii oameni aşa le numesc. Eu nu le dau niciun nume. Ştiu doar că există. Şi mai ştiu că aţi intrat în contact cu una din ele. Cu una foarte puternică.

John simţi un fior pe şira spinării. Îşi amintea cum Melissa rămăsese agăţată de Ross dimineaţă, când o lăsaseră acolo.

— Ce putem face? Putem scăpa de ea?

— Nu ştiu ce v-a povestit Matthew despre mine, dar nu cu asta mă ocup.

Atunci cu ce?

— Fac numai ceea ce pot. Trebuie să aflăm cât mai multe despre prezenţa din fiica voastră. Trebuie să aflăm ce vrea şi în limitele rezonabilului, îi oferim exact ceea ce vrea.

— Dar Melissa? Se află în pericol?

— După experienţa pe care o am, aceste lucruri sunt mai mult înfricoşătoare decât periculoase. Orice ar fi, Melissa a atras acest lucru. Trebuie să aflăm de ce.

— Dumneavoastră vă e teamă? întrebă Kathleen.

— Mie îmi e întotdeauna teamă, răspunse March, după ce privi atent la birou, apoi spre tavan.

John îşi ţinu răsuflarea.

— Aş vrea să o cunosc, spuse March. În seara asta ar fi perfect. Aş vrea să se întâmple într-un mediu care să îi fie familiar. Se poate la dumneavoastră acasă? La ora şapte?

John fu de acord imediat, apoi o privi pe Kathleen, dar ea stătea aplecată, cu bărbia în pumni şi ochii înlăcrimaţi. John îşi întoarse privirile spre March.

— E în regulă.

— Aş vrea să vin şi eu, spuse Matthew timid. Bineînţeles, dacă sunteţi de acord.

John ridică din umeri. March dădu din cap şi îşi îndreptă atenţia spre fereastră.

Capitolul XVII

În pofida ploii, atmosfera de pe şantier era destinsă, dar Hank era detaşat. Era preocupat de oră şi intra în birou la fiecare sfert de oră, pentru a se uita la ceasul de perete, sub pretextul că se ducea să se usuce. Când se făcu patru şi jumătate se grăbi să plece, renunţând la vechiul obicei de a închide şantierul. Watkins se putea ocupa de asta şi oricum era de datoria lui.

Hank se ducea de obicei cu muncitorii la o bere, poate două, după program, dar în această după-amiază se strecură hoţeşte din şantier. Probabil că nici nu aveau să-i observe lipsa până mai târziu. Cineva avea să spună, fără un motiv anume: „Hei! Unde e Kosta?" Luni avea să găsească o scuză. Cu siguranţă că unii din ei aveau să-l întrebe. Avea trei zile la dispoziţie pentru a inventa ceva.

Conduse un timp pe bulevardul Washington, apoi întoarse spre nord, înspre Park. Ploaia îi invada parbrizul. Ştergătoarele vechiului Chevrolet erau uzate, aproape inutile; era ca şi cum privea printr-un acvariu. Conducea mai încet ca de obicei, nebăgând în seamă claxoanele din spatele lui. Ajunse la St. Anthony, parcă şi privi spre biserică. Părea un munte de granit sub ploaia grea, întunecată, şiroind. Nu mai fusese aici dinainte de Crăciun, iar acum venea doar de nevoie. Îi era ruşine.

Venise să îl vadă pe părintele Peter. Era singurul care putea înţelege, care putea să-l consoleze. Căpătă ceva curaj gândindu-se la figura tânără a preotului. Deschise portiera şi alergă spre intrarea în biserică.

Era goală şi plină de umezeală. Bucuros că nu avea să fie văzut de nimeni, îşi desfăcu haina şi se îndreptă spre altar. Aşteptă cu capul plecat. Părintele Peter avea să apară; venise cu câteva minute mai devreme. Avea timp să se pregătească.

Era o fericire să poată vorbi cu cineva, mai ales cu cineva ca părintele Peter.

— Domnul Kostanuik?

Hank ridică privirile speriat. Părintele Francis îl privea cu un zâmbet de toleranţă pe faţă.

— Îl aştept pe părintele Peter. Trebuia să sosească la ora cinci.

— De asta mă aflu aici. Peter s-a îmbolnăvit de astm, din cauza ploii. Preoţi tineri. Vino cu mine.

Hank se ridică şi îl urmă pe părintele Francis în spatele altarului. Avea cel puţin şaizeci de ani, de două ori mai în vârstă decât părintele Peter şi era un preot de şcoală veche, autoritar. La vestiar, părintele Francis îşi scoase sutana şi o agăţă în cuier, alături de celelalte. Nu mai era atât de solid cum şi-l amintea Hank. Sutana trebuie să fi fost bine vătuită. Cândva jucase fotbal, cel puţin aşa se zvonea. Nu era greu să ţi-l imaginezi fundaş. Îşi mângâie burta, şi-l conduse pe Hank într-un birou. Odată aşezaţi pe scaune, părintele îşi împreună mâinile pe masă şi îl privi atent pe Hank, cu ceva între amuzament şi stinghereală.

— Ştii că… Peter nu ţi-ar fi spus mai multe decât îţi voi spune eu, dacă asta te îngrijorează. Avem aceeaşi sutană, doar că eu am fost cioplit dintr-o bucată mai mare.

Hank zâmbi mecanic la auzul glumei. Se întreba dacă Peter nu ar fi transmis toate informaţiile părintelui Francis. Nu prea credea. Nu îi explicase nimic lui Peter la telefon, de teamă că cineva la slujbă ar fi tras cu urechea.

— Peter spunea că eşti foarte supărat. Cel mai bine e să vorbeşti despre asta. E ceva în legătură cu April?

Hank tresări, se lovi cu piciorul de colţul mesei şi trase repede aer în piept. În fond, părintele Francis nu făcea decât să vorbească direct. Ştia de moartea lui April. Altfel, de ce s-ar fi aflat aici? Deodată, văzu o portiţă de scăpare, îşi dădu seama că putea să plece fără să spună ceea ce voia să

spună. Orice ar fi vorbit despre April, părintele ar fi crezut. Totul era să ofere o mostră de suferinţă insuportabilă. Dar apropierea de preot făcea ca totul să pară ca la o spovedanie şi nu îşi putea permite o astfel de blasfemie.

— În parte, e vorba de April. Pe de altă parte, e vorba de Anna.

— Ştiu că vă este foarte greu. Înţelegem atât de puţin, cu toate că de multe ori avem impresia că ştim totul. Nu e neapărată nevoie să te gândeşti la moarte ca la o plăsmuire a lui Dumnezeu.

— Nu despre asta e vorba. E vorba despre Anna. E… Anna crede că April se va întoarce.

Expresia de pe figura părintelui Francis nu se schimbă deloc, doar că începu să fie mai atent. Hank avea impresia că ochii albaştri ai preotului vedeau până în adâncul sufletului lui.

— Asta nu e bine. Nu e bine deloc. De unde ştii?

— Credeam că îşi revine. Dar totul s-a schimbat atât de brusc. O zi plânge, o zi râde. *April se întoarce,* îmi spunea. Acum nu mai vorbeşte cu mine. Sunt îngrijorat.

Părintele Francis afişă o figură serioasă, de cunoscător. Hank fu redus la tăcere.

— A urmat vreunul din voi această idee?

— Nu înţeleg.

— Aţi luat legătura cu vreun spiritist, aţi făcut vreo şedinţă de acest gen?

— Nu. Pur şi simplu Anna spunea că aude muzică.

Părintele Francis ridică din sprâncene, cu o expresie de calm pe faţă.

— April cânta la pian, explică Hank.

— Ah!

— Dar Anna nu a vorbit cu nimeni, din câte ştiu eu.

— Sunt foarte preocupat, spuse părintele Francis, grav. Ocultismul e o obsesie care consumă

vieţile şi duce la pericole spirituale pe care oamenii nu le pot controla.

Hank nu prea înţelegea ceea ce spunea preotul, dar ceva din solemnitatea vocii lui îl trezi la realitate. Oricum ar fi fost părintele Francis, cel puţin îi împărtăşea temerile.

— E un lucru care ne desparte, spuse Hank. Am încercat să-i spun să o lase pe April să se odihnească în pace, dar nu mă ascultă.

— Fiica voastră nu se va mai întoarce. Cel puţin nu curând. Nu până când toţi suntem pământ. Poate atunci. În istoria omenirii nu au avut loc decât două reveniri. Fiica voastră nu va fi a treia. Vreau să vorbesc cu Anna. Trebuie să înţeleagă că ceea ce face nu este bine. Durerea o transpune. O poţi convinge să vină aici?

— O să vorbesc cu ea, spuse, dar ştia că nu avea să reuşească. Anna îl învinuia de moartea lui April. Nu avea să îl asculte.

— Ţi-a spus că ar fi văzut ceva ieşit din comun?

— A auzit muzică. Atâta tot, cred.

— Ai auzit şi tu?

— Nu ştiu.

Îl asaltară amintirile: noaptea în care stătuse pe treptele de la intrare şi când văzuse silueta pe cealaltă parte a străzii, telefonul primit la slujbă, cu vocea slabă care îl chema.

— Nu te lăsa purtat de asemenea gânduri. Fiica ta se află la sânul adevăratului ei părinte. Nu trebuie să crezi decât asta. Şi trebuie să o aduci pe Anna la mine.

Hank adăugă în sinea sa: „înainte de a fi prea târziu”.

Părintele Francis îl însoţi în tăcere prin altar. Afară ploua mai tare ca înainte. Farurile maşinilor străluceau puternic pe stradă. Cu umerii aduşi, Hank alergă spre maşină. Se afla la jumătatea scării când se opri ploaia. Era ca şi cum liniştea ar fi căzut vreodată peste un stadion plin. Privi înapoi spre biserică, dar părintele Francis intrase deja.

Rămase un timp în maşină cu motorul pornit, cu degivratorul pornit, pentru a dezaburi parbrizul. Sperase ca preotul să-l liniştească, dar ştia că numai părintele Peter ar fi putut face asta. De ce se dusese la biserică? Aici era locul unde teama de cunoscut era înlăturată. Părintele Francis nu reuşise să spună nici măcar vorbele pe care voise să le audă: *Aşa ceva nu poate exista.* În loc, fusese prevenit de pericole.

Hank se îndepărtă de curbă şi intră într-o intersecţie cu trafic aglomerat. Anna ştia că avea să iasă în oraş cu colegii. Nu avea de ce să explice întârzierea. Opri la un semafor şi începu să şteargă geamul din dreptul lui. Rămase împietrit. Lumina se făcu verde. Hank nu se mişcă din loc. O maşină claxonă în spatele lui, dar părea că vine de departe.

Trasat pe condensul de pe geam cu nesiguranţă se afla un cerc şi în interiorul cercului stăteau scrise literele A.K.

Un alt claxon se auzi în spatele lui şi de data asta Hank tresări. Expiră, apoi şterse fereastra cu mâneca. Iniţialele fiicei sale dispărură. Apăsă pedala de acceleraţie şi porni încet.

*

* *

Reverendul Matthew Forrest, înfofolit într-un palton negru din care şiroia apa, sosi la şapte fără cinci minute. Îşi dădu părul pe spate şi zâmbi.

— Sunt primul?

— Nu-i nimic, răspunse John după ce îi luă haina. Cum se spune? „Cei din urmă vor fi cei dintâi”.

— De fapt, eu prefer să fiu undeva la mijloc. În felul ăsta nu e nevoie să-ţi schimbi poziţia.

Trecu pe lângă John şi intră în camera de zi. John agăţă haina în cuier şi îl urmă. Forrest se aşeză lângă Kathleen, pe canapea. Părea foarte preocupată. Proust se strecură printre picioarele lui John şi se îndreptă spre reverend. Forrest se aplecă şi îl luă în braţe.

— El, el cine e?

— Proust, răspunse John.

— Am încercat să-ţi citesc romanele în liceu, drăcuşorule. Dar nu am reuşit să termin niciunul.

Kathleen se strădui să zâmbească. Forrest lăsă câinele jos. Acesta rămase în faţa reverendului, dând din coadă.

— Vă pot oferi ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Ce face Melissa?

— Aşa şi aşa. Dacă asculţi atent, o să înţelegi ce vreau să spun. Cred că eu o să beau ceva. Kath?

Kathleen refuză şi John se duse în bucătărie, unde îşi turnă un scotch cu sifon. Tocmai amesteca băutura când de sus se auzi o muzică lină, timp de câteva secunde, apoi se opri brusc. John luă o gură şi intră în sufragerie. De sus se auzi un zgomot de note discordante, supărătoare.

— De fapt, cred că o să beau şi eu ceva, spuse Forrest, privind spre tavan. Scotch cu sifon, te rog.

John se întoarse în bucătărie. În timp ce pregătea băutura lui Forrest, se auzi soneria de la intrare. Când se întoarse în sufragerie, Bryce March şi încă un bărbat priveau fotografiile de pe şemineu. Forrest îşi luă jenat băutura. Cel care venise cu March era înalt şi slab, îmbrăcat în pantaloni negri şi o jachetă neagră, sport. Avea o faţă neobişnuit de subţire. Păreau ca Stan şi Bran. Necunoscutul îl studie pe John cu atenţie.

Kathleen îl făcu atent pe John.

— Dânsul este domnul Oswald, prietenul domnului March.

— Asistentul şi prietenul meu, completă March întorcându-se spre John.

— E ca dumneavoastră? Adică face acelaşi lucru?

— Deloc. Nu are niciun talent în acest sens.

John încă mai era studiat cu atenţie de Oswald.

— Atunci ce caută aici?

— Mă ajută să înţeleg ceea ce fac, ceea ce aud şi, după aceea el face legătura între toate acestea.

Pentru prima dată, Dennis Oswald zâmbi, înaintă şi îi strânse mâna lui John.

— Sunt detectiv particular, domnule Woodrow. Ceea ce află March, eu leg de lumea reală.

— Aveţi o fată minunată, spuse March, arătând spre una din fotografiile de pe şemineu. Ştie ceva despre ceea ce se va întâmpla în seara aceasta?

— Ştie doar că vine cineva să o vadă. Să o chem aici?

— Aş vrea mai întâi să văd desenele.

— Le aduc eu, spuse Kathleen.

După ce ieşi, în încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare. Numai Matthew Forrest părea detaşat. Stătea nemişcat, de parcă ar fi privit un film de acţiune. Când se întoarse Kathleen, răsuflă uşurat.

March puse desenele pe măsuţă şi începu să le privească atent. Oswald stătea lângă el, cu mâinile în buzunar.

— Spuneai că nu ştie să deseneze, zise March.

— Până ieri, nu, răspunse John.

— Extraordinar.

— Un accident de maşină, remarcă Oswald. Apoi, totul e privit din punctul de vedere al victimei: înmormântarea, ceea ce a urmat.

Bryce îşi privi asociatul în tăcere. Lui John i se părea că era nervos. Frunzărea desenele, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă cu ele. Părea mai nesigur de el decât păruse prima dată, la birou.

— Cred că ar fi timpul să începem, spuse într-un sfârşit, lăsând desenele de-o parte.

— O aduc pe Melissa, spuse Kathleen.

*

* *

În jurul mesei din sufragerie erau cinci persoane, inclusiv Melissa. Numai Oswald stătea în pragul uşii, impasibil, ca şi cum ar fi aşteptat autobuzul. March stătea în faţa Melissei şi se priveau fix în ochi. Erau ca două pisici care se

pregăteau să se bată. Proust dormea la picioarele lui John.

— Nu-ţi e frică, nu-i aşa, Melissa? întrebă March.

— Nu de dumneavoastră.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Nu ţi se va întâmpla nimic. Îţi aduci aminte ce i-ai spus tatălui tău ieri seară, înainte să te culci? Că de fapt nu eşti bolnavă?

Melissa aruncă o privire tatălui ei şi acesta ar fi vrut să o strângă în braţe. Orice ar fi spus, părea înspăimântată. Aprobă din cap.

— Că e moartă şi că vrea să se întoarcă?

— Da, răspunse March şi zâmbi. Nu vrem decât să vorbim cu persoana aceea, care vrea să se întoarcă. Nu ţi-e frică, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Nu o să se întâmple nimic, îţi promit. O să discutăm puţin, asta-i tot.

Melissa se uită din nou la tatăl ei, dar acesta nu schiţă niciun gest. În cele din urmă, Melissa se întoarse înspre March şi dădu din cap. Kathleen îl strânse tare de mână pe John. Matthew Forrest o privea pe Melissa ca şi cum ar fi fost Fecioara Maria.

— Melissa, închide ochii. Gândeşte-te la ceva plăcut. Îţi place să cânţi la pian, nu-i aşa? Atunci gândeşte-te la asta. Stinge lumina, Dennis.

Oswald se execută şi deodată încăperea rămase luminată doar de lămpile de afară. Kathleen îl strângea din ce în ce mai tare pe John de mână.

— Vă rog să nu vorbiţi. Voi vorbi doar eu cu Melissa. Dacă vreţi, vă puteţi ţine de mână, dar nu e absolut necesar.

După discuţia de după-amiază, convingerea că nu făceau ceea ce trebuie i se întărea. Spitalul de pediatrie, ambianţa de acolo în care totul era sub control, Tom Wright şi Abe Kline, toate acestea i se păreau acum de preferat. De fapt, ce ştiau despre Bryce March? Era doar un avocat cu o

pasiune ciudată. Cum aveau să ştie dacă nu era un impostor?

Continuă să se gândească la toate acestea. Oswald se afla în spatele lui şi începu să se întrebe ce făcea. Poate că inspecta casa. John se forţă să nu se întoarcă să vadă.

Se calmă respirând adânc. March ceruse să se facă linişte, dar acum cele mai mici zgomote păreau asurzitoare. Respiraţia uşoară a lui Proust părea pufăitul unei locomotive cu aburi; ploaia care bătea în geam părea zgomotul a o mie de tobe. Lui John i se părea că trecuse foarte mult timp. Simţea transpiraţia rece de pe spate. Rezistă tentaţiei de a se scărpina.

Tresări când March începu să vorbească. Numai strânsoarea lui Kathleen îl împiedica să strige.

— Mă adresez persoanei din Melissa, şopti el. Ştiu că eşti aici, pentru că te pot simţi. Te afli cu noi, aici. Nu e nevoie să te ascunzi. Nu vreau decât să vorbesc cu tine. Te rog să îmi răspunzi.

John scutură din cap. Acum era sigur. Ar fi trebuit să o lase pe Melissa la spital. Ceea ce se întâmpla aici era o nebunie.

— Eşti aici?

După câteva secunde de linişte, March repetă întrebarea.

— Eşti aici?

John ştia că avea nervii întinşi la maximum, pregătit să audă orice.

— Vorbesc cu persoana care se află în Melissa. Te rog să îmi răspunzi.

Tavanul scârţâi deasupra capetelor lor. John încremeni cu privirile în tavan. Poate i se păruse… în spatele lui, îl auzi pe Oswald mişcându-se.

— Eşti aici?

Se mai auzi un zgomot sus. Un pas. Se auzi apoi sintetizatorul, cu volumul dat la minimum. O gamă.

— Dumnezeule, şopti John.

— Linişte! ordonă March. Apoi se adresă Melissei, în şoaptă: Eşti aici?

— Da, se auzi răspunsul; era vocea unui copil.

La etaj, sintetizatorul continua să se audă. Lui John i se făcu pielea de găină. S-ar putea ca sintetizatorul să fie în priză, poate că reproducea una din gamele înregistrate.

— Tu ai făcut desenele? întrebă March.

— Da.

Era o voce care venea de departe, calmă. Nu era a Melissei. John uitase de Kathleen, care îl strângea de mână, dar acum unghiile ei îi intrau dureros în carne.

— Ne spui cum te numeşti?

Muzica se opri. Se auziră paşi deasupra. John nu mai rezistă şi întoarse capul. Oswald era tot în cadrul uşii şi se uita la tavan. Proust, la picioarele lui John, se trezi şi scoase un scâncet de frică.

— Spune-ne cum te numeşti.

De sus se auzi un râset de copil fericit, exact ca al Melissei. John gândi un moment că era Melissa. Se strecurase la etaj. Afară fulgeră şi o fracţiune de secundă, încăperea fu luminată. March avea capul în piept; Forest privea spre tavan, fascinat; Melissa rânjea şi se uita fix la March. Apoi se lăsă un întuneric total.

— Spune-ne numele tău! ordonă March.

De sus se auzi un alt râset, de data asta mai nervos, apoi muzica. Acum era mult mai puternică. Volumul trebuie să fi fost dat la maximum. *Cine dracului umblă pe acolo?* John simţea cum i se ridică părul în cap. Kathleen scoase un sunet abia perceptibil. Proust se ridică şi fugi într-un colţ al camerei, ca şi cum ar fi fost ameninţat de un dulău furios.

— Încetează! ordonă March.

Muzica se opri brusc, iar casa se cufundă într-o tăcere grea, timp de câteva secunde. John parcă auzea cum i se scurge sângele prin vene. Apoi se

auzi o respiraţie grea, ca şi cum casa întreagă ar fi căpătat viaţă.

— Spune-ne cum te numeşti, şopti March.

Deasupra, se auzi un ţipăt de copil. Semăna atât de mult cu al Melissei, încât John de-abia mai putea să stea pe scaun.

— April, se auzi, din partea mesei în care se afla Melissa.

La etaj izbucni o furtună de note false, apoi se auzi o bufnitură. Lui John i se păru zgomotul sintetizatorului care fusese trântit de podea. Apoi, o linişte apăsătoare.

— S-a dus, spuse March cu o voce calmă. Aprinde lumina, Dennis.

John închise ochii, orbit de lumină. Kathleen îi dădu drumul şi îşi duse mâna la gură. Matthew Forrest scoase un fluierat de uimire. Din bucătărie se auzi plânsetul lui Proust.

— Uluitor, spuse Forrest.

John o privi pe Melissa, care stătea la masă, privindu-l pe March ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. March era palid, transpirat, şi aruncă o privire în spatele lui John, la Oswald.

— Ai fost atent?

— Da.

— Bine, zise March, apoi leşină.

*

* *

— Ce face? întrebă March.

— Doarme ca un nou născut.

— Sintetizatorul?

— Aruncat pe podea şi scos din priză.

— Această April e foarte puternică.

— Vă simţiţi bine?

— Da. Se mai întâmplă. Şi ăsta e un motiv pentru care îl iau pe Dennis cu mine. Noapte bună. Mai vorbim peste o zi sau două, după ce aflăm câte ceva.

— Şi cu Melissa ce fac?

— Nu putem face nimic înainte de a afla mai multe. Trebuie să mă credeţi.

Oswald îl conduse pe avocat în stradă. Matthew Forrest puse o mână pe umărul lui John.

— Totul o să fie bine, zise, dar se vedea că rostise cuvintele fără convingere. Un timp, se uită în ochii lui John, apoi se întoarse şi îi urmă pe March şi Oswald. John închise uşa şi se îndreptă spre sufragerie. Se aşează alături de Kathleen, dar ea nu îşi ridică privirile spre el.

— Poţi crede aşa ceva?

— Da, pot, îi răspunse, sfredelindu-l cu privirea.

John oftă şi se lăsă pe spate. Închise ochii. Liniştea din casă părea plină de mister. Proust veni spre el şi încercă să îi sară în poală. John îl luă şi începu să îl mângâie.

— Cred că ar trebui să o ducem înapoi la spital. Cel puţin acolo se află sub control.

— Nu, spuse Kathleen.

— Sau undeva unde poate fi ajutată.

Kathleen se ridică şi se îndepărtă, fără să îl privească.

— E deja ajutată, spuse.

John îi auzi paşii care urcau la etaj, apoi uşa dormitorului închizându-se. Proust i se mişcă în poală şi aţipi.

Era singur şi era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Capitolul XVIII

Un zgomot de jos o trezi pe Anna. Nu adormise, doar aţipise, dar nu mai ştia când. Îşi făcuse un sandwich pe la ora şapte, când îşi dădu seama că Hank avea să întârzie. Era lumină atunci şi acum se întunecase. Se ridică şi aprinse lumina. Deşteptătorul clipea şi arăta ora 12:00, ceea ce însemna că se întrerupsese curentul în timp ce dormise.

Zgomotul venea de jos şi se mai linişti când recunoscu mersul lui Hank. Încerca să nu facă zgomot, dar bineînţeles că nu reuşea.

Anna oftă şi coborî din pat. Cu două săptămâni în urmă, s-ar fi bucurat să-l ştie acasă. Acum nu făcea decât să observe acest fapt. Trebuia să fie atentă la ceea ce făcea, ce spunea. Sărmanul Hank! Gândul că April avea să se întoarcă îl îngrozea. Vedea groaza din privirile lui de fiecare dată când îi vorbea despre asta. Nu îndrăznise să-i spună de leşinul din oraş. Ce i-ar fi putut spune? „Am văzut-o, Hank. Stătea în spatele meu”. Sărmanul Hank!

Merse pe palier şi aprinse lumina. Întreaga casă trebuie să fi fost cufundată în întuneric când sosise. Vedea acum lumina care venea de jos. Frigiderul fu deschis, apoi închis, un scaun fu tras. Se opri în dreptul uşii dormitorului lui April, se aplecă şi sărută lemnul lipsit de viaţă. Simţea cum o linişte cerească i se strecoară în suflet. April avea să se întoarcă în curând.

Hank ieşi din bucătărie în timp ce ea cobora scările. Ţinea un pahar cu lapte într-o mână şi un sandvici simplu, cu brânză, în cealaltă. Buza de sus era albă de lapte.

— Te-am trezit, Anna? Era întuneric când am intrat.

— Te-am auzit intrând; citeam. Trebuie să fi aţipit. Cât e ceasul?

El roşi, se uită la ceas şi îi răspunse cu o expresie de vinovăţie.

— Unsprezece şi jumătate. Ştia că nu fusese vorba de tabietul lui de vineri seara, pentru că trecuse de ora nouă. Nu fusese cu colegii la bere. Se gândea că pur şi simplu nu o mai suporta, nu mai putea sta în preajma ei, nu mai putea trăi cu amintirea lui April. Dar în ochii lui citea altceva acum. Intră în bucătărie şi ea îl urmă.

— Unde ai fost, Hank?

El ridică paharul cu lapte şi îl dădu peste cap, apoi se şterse la gură cu mâna liberă. Îi evită privirea. Era ceva în legătură cu April, ea îşi dădu seama de asta. Hank ştia şi el ceva.

— Hank…

— Am fost la biserică.

Un moment crezu că nu auzise bine. Hank nu prea intra în biserică.

— Am vrut să vorbesc cu părintele Peter, dar nu l-am găsit decât pe părintele Francis.

Anna rămase nemişcată. I se părea că urmăreşte o scenă ireală dintr-o piesă. Hank nici nu părea însufleţit. Părea un simplu manechin.

— De ce ai fost acolo?

— Din cauza ta. L-am povestit ce mi-ai spus. Despre April, care s-ar întoarce. Nu te enerva, Anna. Eram îngrijorat în privinţa ta.

— Şi ce ţi-a spus?

Hank muşcă din sandvici şi mestecă încet, fără să o privească. După ce înghiţi, răspunse:

— Vrea să te vadă.

— De ce?

— Zice că e periculos, chiar şi numai să te gândeşti la asta. Trebuie să te întâlneşti cu el.

— A spus ceva despre April?

Întrebarea avu un efect asupra lui. Făcu ochii mari pentru o secundă, apoi îşi feri privirile. Anna îşi dădu seama că părintele spusese într-adevăr ceva despre April. Sau cel puţin nu îi alungase lui Hank temerile că April s-ar putea întoarce. Hank

se calmă şi se întoarse spre ea cu un zâmbet pe buze.

— Vrea doar să te vadă. Să-ţi vorbească. Şi el e îngrijorat în privinţa ta.

— Nu e niciun motiv de îngrijorare. Nu sunt bolnavă, Hank.

El o privi sceptic. Stătea cu mâinile împreunate pe masă. Nişte mâini enorme. Îşi amintea cât de mult le urâse la început, pentru că erau mari şi osoase, cu o negreală de neîndepărtat sub fiecare unghie. I-au trebuit ani de zile să înveţe să le accepte, să simtă plăcerea mângâierilor lui.

— April a murit, Anna.

— Ştiu că a murit.

El o privi cu nişte ochi goi şi pentru un moment îi fu milă de el, ar fi vrut să îl mângâie, să îi alunge temerile.

— Se află în mâinile adevăratului ei tată, spuse el.

Era evident din modul ezitant în care fuseseră rostite că nu erau cuvintele lui. Asta o făcu să se îndepărteze de el, să îl privească ca pe acel manechin lipsit de viaţă, acel om detestabil care rostise câteva cuvinte, făcând-o pe April să moară. Omul care încerca acum să o îndepărteze pe April de ea.

— Eu ştiu unde se află.

— Vrei să îl vezi pe părintele Francis?

— Dacă vrei tu neapărat…

Nu se aşteptase să accepte atât de uşor şi o privi uimit.

— Dacă vrei poate veni aici.

— Cum crezi tu că e mai bine.

El o privi atent, în tăcere. După câteva secunde, reuşi să rostească:

— Anna, April nu se mai întoarce.

— Bineînţeles că nu.

De sus se auzi o bufnitură. Hank tresări şi îşi aruncă privirea spre tavan. O firimitură de pâine îi

tremura în colţul gurii. Când îşi coborî privirile era palid.

— Se află în mâinile adevăratului ei tată, spuse Anna.

Se auzi încă o bufnitură, urmată de un râset, îşi dădea seama că şi el auzea toate acele lucruri, dar se forţa să nu îşi schimbe expresia de pe faţă. Probabil băuse prea mult.

Sună telefonul şi Hank tresări ca şi cum April i-ar fi apărut în faţă. Anna răspunse. La celălalt capăt era linişte, dar linia nu era moartă. Îi zâmbi lui Hank. Printre paraziţi auzea un pian cântând. Era o gamă.

— Cine e? întrebă Hank.

— Greşeală, răspunse ea.

Auzi apoi în receptor vocea slabă a unui copil.

„Mămico, mă întorc acasă”.

Linia se întrerupse imediat. Tonul de ocupat îi răsuna urechile. Puse receptorul în furcă. Hank o privea încremenit.

— Poate că ar fi mai bine ca părintele Francis să vină aici, spuse ea.

Hank aprobă scurt din cap.

— Mă duc la culcare, spuse ea.

Urcă scările încet. Vocea lui April îi răsuna în minte, ca sloganul obsedant al unui anunţ publicitar. „Mămico, mă întorc acasă”. Urcă în pat şi începu să privească fix spre tavan. Încercă să stea trează, dar adormise de mult când Hank intră sub pătură lângă ea.

*

* *

Părea sănătoasă, perfect sănătoasă.

John aruncă mingea peste Proust, spre Melissa. O prinse în aer şi căţelul sări spre ea, cu un lătrat. Melissa râse fericită şi începu să îl tenteze pe Proust cu mingea.

— Poate să zboare, tată! Poate să zboare!

John îşi dădea seama că nu se întâmpla nimic neobişnuit cu ea. Cum ar fi putut fi ceva în

neregulă cu fata lui? Melissa se aşeză pe iarbă şi căţelul sări în braţele ei, încercând să îi ia mingea de baseball.

John privi spre casă. Kathleen stătea cu braţele încrucişate în pragul uşii de la grădină. În ochi i se citeau grijile săptămânii care trecuse. Îl făcea să se simtă neajutorat. Îl făcea să se simtă exact aşa cum gândeau despre el Maggie şi Ross.

— Haide, îi spuse Melissei.

Ea se ridică şi îi aruncă mingea. Proust o privi cum zboară peste capul ei, dar nu mai sări după ea, ci se lăsă pe labele din spate şi o privea cu adoraţie pe Melissa.

„April", se gândi John. „O cheamă April".

Dumnezeule, de unde scosese March toate chestiile alea? Încă nu era sigur că ceea ce se întâmplase cu o seară înainte fusese adevărat. Zgomotele, muzica. Ceva se întâmplase, dar ce? Totul păruse regizat, fusese gata să accepte orice ar fi spus March. Tom Wright ar fi trebuit să se afle şi el acolo. Scepticismul său i-ar fi fost de folos, l-ar fi împiedicat să se lase purtat de valul acela de misticism.

— Proust nu mai vrea să se joace, spuse Melissa şi se aşeză iar pe iarbă.

Soarele, filtrat de ramurile cireşului din curte, se juca în părul Melissei. Ploaia de aseară lăsase iarba strălucitoare şi răcoroasă. Era o sâmbătă perfectă şi fiica lui arăta… aşa cum trebuia să arate. Un moment îl cuprinse furia, dar nu îşi dădea seama de ce.

Ce simplă fusese viaţa înainte ca Melissa să se nască!

Gândul acesta îi veni dintr-o zonă întunecată a conştiinţei şi îl şocă. Altădată l-ar fi îndepărtat, dar acum îşi lăsă mintea să hoinărească. În primii ani după ce se născuse Melissa se gândea foarte des la lucrul acesta. O iubea mai mult decât orice. Îşi dădea însă seama că investise în ea enorm de multă dragoste. Gândul că i se putea întâmpla ceva

îi cauzase prea multă frământare. Nu era bine să iubeşti o persoană în asemenea măsură. Dragostea era labilă.

O auzi pe Melissa râzând şi se întoarse să o privească, se tăvălea prin iarbă cu Proust. Parcă o auzea pe Maggie certând-o pentru lipsa de maturitate.

— Ai grijă de el, îi spuse. E mult mai mic decât tine.

În casă se auzi telefonul sunând. John simţi cum îl cuprinde neliniştea. Trebuie să fi fost Ross şi Maggie. Voiau să afle totul despre experienţa avută cu o zi în urmă, cu toate că nu fuseseră de acord. Nu găseau nimic în neregulă cu Melissa. Fata transformată din ultimele zile era exact nepoţica pe care şi-o doriseră dintotdeauna.

— John la telefon.

— Cine este?

— E domnul Oswald. Eu nu pot vorbi cu el. Vorbeşte tu, te rog.

O privi uimit. Era foarte îngrijorată. Intră în casă şi trecu pe lângă ea fără să ridice privirea din podea. Luă receptorul şi încercă să-şi impună o voce calmă, dar în momentul în care auzi glasul lui Oswald, abia mai putu rosti un cuvânt.

— Ce face Melissa?

— Foarte bine. De aseară nu s-a mai întâmplat nimic.

— E o fată foarte drăguţă. Trebuie să fiţi foarte mândri de ea.

John nu spuse nimic. Ridică privirile şi o văzu pe Kathleen care stătea la masa de bucătărie cu braţele încrucişate. De afară se auzeau râsetele Melissei.

— Suntem mândri de ea, spuse încet.

— V-am telefonat ca să vă spun ce am aflat până acum. M-am gândit că vă interesează. John se întreba ce ar fi putut afla. Nu îi venea să creadă că cineva ştia mai multe despre Melissa decât el.

— Se simte foarte bine, repetă.

— Vă amintiţi că aseară Melissa a recunoscut spiritul ca fiind al lui April?

Spirit? John scutură din cap la auzul acestui termen. Cum putuse să o supună pe Melissa unei asemenea experienţe?

— Îmi amintesc.

— Am făcut azi dimineaţă câteva investigaţii. Desigur, nu e nimic absolut sigur, dar e ceva la care trebuie să ne gândim. Marţi, 16 mai, a avut loc un accident de maşină pe bulevardul Fullbright. Ştiţi pe unde vine asta? În Hiawatha de sud. Un camion a lovit o fetiţă care se plimba cu bicicleta. A murit pe loc. O chema April Kostanuik şi avea doisprezece ani. Anunţul din ziar nu spune mare lucru, dar am mai găsit un articol mic în numărul de miercuri. Să vă citesc câte ceva din el: „… accident de circulaţie, şoferul nu a fost vinovat” etc, etc, aha! Am găsit: "Elevii şi profesorii de la şcoala Fillmore declară că îi vor duce dorul lui April. April excela atât la matematică cât şi la muzică. Făcea parte din cercul de matematică şi va fi de neînlocuit la cercul de muzică". Fata asta era o matematiciană în devenire şi ştia să cânte la pian.

John închise ochii.

— 16 mai, şopti.

— Vă spune ceva?

— E ziua de naştere a lui April. Cam atunci a…

— Cred că am dat de un fir. Mă gândeam că vă interesează. Desigur, asta nu dovedeşte nimic. S-ar putea ca Melissa să fi citit anunţul şi articolul. E totuşi un punct de plecare. Vă sun mai târziu dacă mai dăm de ceva.

John puse receptorul în furcă. Kathleen aştepta să îi spună ceva.

— Pe 16 mai a fost omorâtă o fată. O chema April Kostanuik. Era foarte bună la matematică şi ştia să cânte la pian.

— Doamne, John, e adevărat!

— Încă nu înseamnă nimic.

Intră în sufragerie. Desenele făcute la spital se aflau pe bufet. Le luă şi le privi. În colţul din dreapta jos al fiecărei pagini stătea scris A.K. April Kostanuik.

— Cristoase!

Îşi ascunse faţa în mâini. 16 mai. Ziua în care terminase proiectul pentru casa de copii. Ziua în care îl adusese pe Proust acasă. Ceva se întâmplase în acea zi.

Deodată, îşi aminti totul. I se păruse că o văzuse pe Melissa la slujbă, aşteptându-l pe coridor. Apoi, întorcându-se acasă de la magazinul lui Frazer văzuse silueta de copil pe cealaltă parte a străzii. Fusese o fată. Atunci nu îi spusese nimic, dar acum totul avea un sens. Şi Melissa îi întrebase acasă dacă avea să ajungă în Rai. Nu fusese ea însăşi.

Atunci începuse totul. Acum era sigur. În acea seară. În acea seară murise April Kostanuik.

— John!

Strigătul speriat al lui Kathleen fu urmat de schelălăitul lui Proust. Puse desenele jos şi alergă în bucătărie. Stătu în dreptul uşii de la grădină, dar nu o deschise. Proust scutura din cap şi schelălăia, semn că fusese lovit. Melissa, era aşezată pe iarbă, cu o mână la gură.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Cred că a muşcat-o câinele, răspunse Kathleen.

Proust se întoarse să se uite la Melissa, începu să dea din coadă, dar curând se îndepărtă.

— Sunt sigur că nu îi plăceau câinii, spuse John.

— Cui?

— Lui April.

Capitolul XIX

John se trezi duminică dimineaţa, orbit de soarele care intra pe fereastra dormitorului. Îşi dădu seama că lângă el patul era gol. Se ridică din pat şi căscă. Nu se simţea odihnit. Prima parte a nopţii îi fusese populată de tot felul de vise neliniştitoare; a doua parte se scufundase într-un somn adânc, care se părea că mai mult îl obosise. Nu simţea când se trezise Kathleen.

O regăsi la masa de bucătărie, împreună cu Melissa. Erau îmbrăcate în hainele de duminică, Melissa cu o rochie albă în dungi şi cu o eşarfă roşie la gât, iar Kathleen cu o fustă neagră, elegantă şi un sacou. Melissa îl privea atentă din spatele ochelarilor.

— E vreo sărbătoare azi?

— Simţeam nevoia să ieşim undeva.

— O iei şi pe Melissa?

Melissa aprobă din cap. John îşi dădea seama că o făcea pentru mama ei. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză. Proust alergă la picioarele lui, dând din coadă. În aer plutea tensiunea. Ştia că avusese loc o discuţie înainte de a se trezi el. Nici nu apucă să soarbă din cafea că Melissa şi Kathleen se ridicară să plece.

— Deseară luăm cina la mama.

— Mulţumesc că mi-ai amintit, răspunse el.

Melissa îl sărută şi îi spuse la revedere.

După ce Kathleen ieşi din bucătărie, se întoarse spre el.

— Nu e o fată rea, tată.

— Cine, întrebă John, având impresia pentru o clipă că vorbea de Kathleen.

— April, răspunse. Doar că e speriată.

Înainte de a mai putea reacţiona, ea se întoarse pe călcâie şi ieşi în urma mamei ei. Auzi motorul maşinii lui Kathleen şi se duse la fereastră. Melissa îi făcea cu mâna, dar el nu îi răspunse. Maşina

dispăru după colţul străzii. Lăsă cafeaua pe masă şi luă cartea de telefon. Se gândise de ieri să facă acest lucru, dar nu avusese curajul. Chiar şi acum îl treceau sudori reci, în timp ce puse cartea groasă în poală şi începu să o răsfoiască. Urmări cu degetele numele, până găsi ceea ce căuta.

Erau doi Kostanuik. Unul locuia pe Lynnlake Drive, celălalt pe strada Dorchester. Avea impresia că Lynnlake era un cartier nou de lângă Maggie şi Ross. Era foarte departe de locul în care se întâmplase accidentul fetiţei. Dar Dorchester era pe lângă Hiawatha. Unde spusese Oswald că se întâmplase accidentul? Pe bulevardul Fullbright. Asta era la ieşirea din Hiawatha, spre cascada Minnehaha.

H. Kostanuik.

De la ce venea oare H? Henry? Harry? Hugh? Howard? în acel moment i se părea cel mai important lucru.

396 Dorchester.

Închise cartea de telefon. Trebuia să o facă. Dacă mai stătea pe gânduri, avea să-şi piardă tot curajul. Înainte de a se răzgândi, încuie casa şi se îndreptă repede spre maşină.

*

* *

În orice cartier exista una, cel puţin aşa spuneau toţi agenţii imobiliari. Cea mai urâtă casă din cartier scădea preţul celorlalte, din jurul ei.

Casa lui Kostanuik de pe Dorchester era exact una din acestea. Era ca un neg mare pe un obraz catifelat. Nu era de loc neîngrijită, dimpotrivă. H. Kostanuik îşi ţinea grădina din faţă îngrijită, iarba era tunsă, iar casa părea cât se putea de curată. Cu toate astea, nu se integra în peisaj. Era de mărime medie, cu panouri de azbest şi o intrare modestă. Pereţii fuseseră vopsiţi de atâtea ori, încât nu-ţi mai dădeai seama din ce erau făcuţi, iar ferestrele pantice. Casele din vecinătate erau moderne, vopsite în alb, cu ferestre mari, duble. În josul

străzii se aflau altele, mult mai mari. În felul ei, casa lui Kostanuik era o relicvă. Era probabil prima casă construită pe acea stradă şi singura care scăpase de demolare.

John rămase în maşină, la trei case depărtare. Aici locuise April Kostanuik. John începu să se gândească la asta. April, „lucrul" care intrase în fiica lui, locuise aici. Crescuse între acei pereţi. Oare cum fusese să trăiască într-o casă atât de diferită de cele din jur? John se gândea că familia aceasta era dispreţuită de vecinii ei. Trebuie că April se simţise singură, izolată, respinsă.

Aşa cum Melissa se simţea izolată din cauza ochelarilor. Gândul acesta era dureros şi îl alungă. Melissa era o singuratică. Câtă asemănare cu această April, care locuise aici!

Spre capătul străzii, unde începeau casele mai mari, un grup de copii se juca. În partea aceasta, doar o fetiţă cu părul roşcat se plimba pe o bicicletă cu roţi ajutătoare, concentrată asupra ghidonului. John se întreba ce ar fi făcut acum April dacă ar fi trăit. Oare ar fi stat singură pe treptele de la intrare, uitându-se la joaca celorlalţi copii? Închipuirea aceasta era atât de familiară, atât de apropiată de imaginea Melissei încât i se uscă gâtul de teamă.

Stătu aproape o oră în maşină, uitându-se la casă, incapabil să facă o mişcare. Nu ştia ce aştepta, dar tresări când văzu uşa casei deschizându-se. Un bărbat cobora treptele. Era un bărbat puternic, înalt, brunet, dar cu pielea foarte albă. Ca şi casa, părea nepotrivit aici. Lui John i se părea vag cunoscut, dar nu-şi putea da seama de unde. Bărbatul privi spre cer, respiră adânc, apoi se îndreptă spre spatele casei.

Deodată, John îşi dădu seama de unde cunoştea acel chip. Era unul din desenele Melissei. Figura aceea desenată nervos, cu trăsături de imigrant. Asta era! Melissa îi desenase o expresie rea, dar în

scurtul timp cât avusese ocazia să îl observe acum, nu detectă aşa ceva.

Oare acesta era H. Kostanuik? Tatăl lui April? La un moment dat îşi imagină situaţia inversă. Melissa moartă şi H. Kostanuik stând în faţa casei lui, la pândă, în timp ce John ar fi ieşit, ar fi privit la un cer pe care ştia că Melissa nu avea să-l mai vadă vreodată.

Ce căuta aici? Era imoral să spioneze o familie în durere, cum făcea el acum.

Porni motorul şi tocmai se pregătea să plece când văzu un Chevrolet albastru venind din spatele casei şi trăgând în faţa casei. La volan se afla H. Kostanuik, cu o expresie împietrită pe faţă. Uşa de la intrare se deschise din nou şi apăru o femeie. De la distanţa aceasta, John nu vedea decât că era o femeie slabă, brunetă, cu o faţă prelungă. Purta un fel de uniformă, un fel de rochie scurtă. Urcă în maşină fără să îi adreseze bărbatului vreun cuvânt.

John închise ochii şi respiră adânc. Întoarse maşina şi îi urmă.

*

* *

Bărbatul din Chevrolet o lăsă pe femeie în faţa unui restaurant din faţa restaurantului Hennepin. O intuiţie ciudată îl făcu pe John să rămână pe loc.

Ieşi din maşină şi traversă strada. Inima îi bătea tare când deschise uşa restaurantului. Pe firmă scria „Cafeneaua A-Plus”, dar „birt” ar fi fost mai potrivit. Spaţiul din mijloc era umplut de câteva mese, iar într-o parte a sălii se afla o tejghea lungă. La capătul ei, doi bărbaţi stăteau aplecaţi peste ceştile de cafea. La una din mesele de lângă vitrină, o femeie grasă mânca dintr-un sandvici şi privea visătoare pe geam. La o altă masă, cu spatele la geam, o tânără fuma şi citea un roman de science fiction.

Femeia care ar fi putut fi H. Kostanuik se afla la tejghea, lângă un bărbat gras. Când intră John, îl privi rece. John se îndreptă spre telefon. Introduse

o fisă şi formă numărul de acasă. Kathleen trebuie că se întorsese de la biserică.

— Sunt la birou, îi spuse, după ce aceasta răspunse. Nu stau mult. Dacă nu ajung acasă până la patru, ne întâlnim la părinţii tăi Ce face Melissa?

— Bine. Să nu întârzii.

Nu voia să îi supere pe părinţii ei. Puse receptorul în furcă, respiră adânc şi se îndreptă hotărât spre tejghea. Odată aşezat, femeia se îndreptă spre el, iar John încercă să zâmbească. Pe o insignă din piept scria Anna. Anna Kostanuik, se gândi. A.K.

— Cafea? întrebă ea cu voce egală.

— Neagră, vă rog, răspunse, de-abia mai putând să rostească un cuvânt.

Îi turnă o ceaşca şi apoi se întoarse lângă grătar. El sorbi din cafeaua amară. Anna îl privea şi el zâmbi, dând aprobator din cap. Nu-i putea ghici vârsta; bănuia că are între treizeci şi patruzeci de ani. I se părea foarte slabă. Şi faţa prelungă îi accentua defectele. Ochii îi erau căprui şi păreau lipsiţi de orice expresie.

Se întreba cum ar fi arătat ochii lui Kathleen la două săptămâni după ce ar muri Melissa.

Îşi aminti de casa de pe Dorchester şi înţelese de ce locuiau acolo. Ai făcut-o pentru April, nu-i aşa? Ai vrut să locuiască într-un cartier select.

Izolarea în acea casă monstruoasă, separarea de restul cartierului i se părea acum tragică. Făcuseră asta pentru fiica, lor.

Anna se întoarse la el cu nota de plată.

— Mai doriţi ceva?

El negă din cap. Puse o hârtie de cinci dolari pe tejghea, dar ea nu o luă. Ceva, pe stradă, îi atrăsese atenţia şi începu să zâmbească. John încremeni cu ceaşca în mână. Zâmbetul acela îi transformase trăsăturile, o întinerise cu zece ani. Pentru un moment, luminată de soarele după-amiezii, faţa i se păru lui John identică cu a Melissei. Asemănarea era atât de mare, încât tresări.

Cafeaua i se prelinse printre degete. Cu un gest necontrolat, puse ceaşca jos, vărsând şi mai mult din conţinut. Coborî privirile spre el, fără nicio urmă de zâmbet, cu buzele strânse.

— Un moment, spuse. O şterg eu.

Se întoarse şi se duse să aducă o cârpă, dar înainte să se întoarcă, John se ridică repede şi ieşi. Se întoarse la un moment dat şi văzu că îl privea încruntată. Inima îi bătea tare şi simţi că i se face rău. Porni maşina şi demară cu scârţâit de roţi. Două sute de metri mai departe opri din nou.

Era ud de transpiraţie şi tremura. Nu fusese doar asemănarea dintre Anna Kostanuik şi Melissa. Era ceva mult mai profund. Îi simţise durerea. O simţise ca şi cum ar fi fost a lui.

Trecu mult timp până când tremuratul i se opri şi putu conduce.

*

* *

Kathleen şi Melissa ajunseseră deja când sosi el. Parcă maşina în spatele celei a lui Kathleen şi rămase în maşină un timp. Era epuizat după o după-amiază de condus şi gândit. Fusese chiar şi la birou, răsfoind fără rost hârtiile. Nimic nu îl putea face să nu se gândească la Anna Kostanuik, la durerea sfâşietoare pe care o simţise.

Acum, perspectiva unei seri petrecute în compania lui Ross şi Maggie era îngrozitoare. Simţea cum îi revin vechile gânduri. *Chiar trebuie să-i vizităm în fiecare afurisită de duminică?*

Când se deschise uşa de la intrare şi Melissa alergă spre el, făcu un efort şi ieşi din maşină. Ea sări treptele şi i se aruncă în braţe.

— Tăticule, bunica spune că data viitoare pot să îl aduc pe Proust!

— E nemaipomenit.

Când intră se simţi ca şi cum cineva i-ar fi pus nişte haltere în spate. O urmă pe Melissa în sufragerie. Kathleen stătea pe o canapea, iar părinţii ei în câte un scaun. Pe podea, în mijlocul

camerei, se aflau piesele disparate ale puzzle-ului. Melissa se afla pe podea şi începu să le sorteze. Kathleen îl privi acuzator.

— Iertaţi-mă, m-am luat cu munca.

Se aştepta la un atac din partea lui Maggie sau Ross, dar acesta întârzia să se producă.

— Toarnă-ţi ceva de băut, John, îi spuse Ross.

Câteva secunde nu putu vorbi, apoi spuse:

— Cred că aşa o să fac.

Ieşi din cameră şi se duse să-şi toarne un scotch. Kathleen apăru în spatele lui.

— *Unde* ai fost?

— Ţi-am spus.

— Am sunat la birou şi am dat de Bill Muirden. Nu erai acolo.

Ridică paharul şi luă o înghiţitură.

— Bine, nu am fost.

— Unde ai fost?

— Am găsit familia Kostanuik în cartea de telefon. Am vrut să văd cine sunt, unde locuiesc. M-am dus până acolo cu maşina.

— Nu se poate, spuse Kathleen, uluită.

— Nu am vorbit cu ei. M-am uitat doar când au ieşit din casă şi au plecat. Asta e tot.

Pentru un motiv pe care nu îl înţelegea, îi ascunse de Anna Kostanuik.

— Oh, John!

— Am vrut doar să văd cine sunt.

Era clar că ea voia să afle detalii, dar îi era greu să formuleze întrebările.

— Sunt oameni ca toţi oamenii, din câte am văzut eu, doar ca e evident că au trecut printr-o tragedie.

— Dar de ce ai făcut asta? Ai vorbit cu Bryce?

— Nu ştiu de ce. A trebuit. Bryce nu ştie nimic.

Oftă, vru să mai soarbă din pahar şi fu surprins să observe că era gol. Roşi şi puse paharul pe masă.

— Ar fi trebuit să îţi spun că aveam de gând să o fac.

Kathleen ridică din umeri.

— Ce e cu ai tăi? Fac tratament cu narcotice?

— I-am făcut să înţeleagă, atâta tot. Ei…

Din sufragerie se auziră voci ridicate, apoi zgomotul paşilor care urcau scările. Ross apăru în cameră, palid.

— Melissa, reuşi să rostească.

De sus se auzi un acord de pian atât de puternic încât părea că fusese făcut cu pumnii, apoi se auzi sunetul delicat al unei game. Kathleen se îndreptă spre scări înainte ca John să se dezmeticească. Într-un târziu apăru şi el în spatele ei, în pragul uşii camerei Melissei.

Melissa stătea la pian cu umerii ţepeni, cu gâtul arcuit, astfel încât privirea îi era îndreptată spre tavan. Degetele i se plimbau pe clape de parcă erau însufleţite, acţionând după bunul lor plac.

— Melissa, striga Kathleen.

Muzica se opri. Se întoarse încet cu faţa spre mama ei. John căscă gura când îi văzu faţa. Afişa un rictus, ca şi cum ar fi fost conectată la o mie de volţi. Părea că o luptă chinuitoare se dădea în sinea ei.

— Nu eşti mama mea, spuse cu un glas aspru.

Kathleen intră în cameră, o luă pe Melissa de umeri şi o scutură cu toată puterea.

— Cine eşti? Las-o în pace!

John credea că avea să o lovească şi numai asta îl făcu să intre în cameră. Se îndreptă spre pian şi se strecură între Kathleen şi Melissa.

— Încetează!

Melissa întoarse spre el aceeaşi expresie chinuită, deschizând gura, ca şi cum ar fi vrut să ţipe.

— Ai văzut-o pe mama mea.

— Încetează, urlă John.

Pentru un moment, atât Kathleen cât şi Melissa îl priveau uimite. Apoi expresia de pe faţa Melissei se mai îndulci şi se prăbuşi în braţele lui, plângând.

— Iartă-mă! Ea m-a făcut să spun asta. Nu am vrut!

Kathleen se ridică, palidă. Tremura puternic şi se uita la John. Melissa plângea în hohote. În pragul uşii, Ross şi Maggie priveau îngroziţi. Un moment, lui John i se păru că soţia lui avea să iasă din cameră, dar Kathleen se aplecă şi o luă pe Melissa în braţe.

John se ridică.

— O să fie bine, zise. Totul o să fie în regulă.

Cuvintele acestea nu însemnau nimic. Nu credea nici el. Nici măcar un singur cuvânt.

Capitolul XX

John privea pe fereastră în momentul în care Kristin le deschise uşa lui Bryce March şi Dennis Oswald. Noaptea trecută, după ce o culcaseră pe Melissa, se odihnise mai puţin decât cu o noapte înainte. Întrevedea tot restul vieţii petrecut astfel, cu nopţi nedormite, o viaţă plină de zile de epuizare, ca aceasta.

— Îţi mulţumim că ne-ai primit, spuse March.

John se întoarse spre ei cu un oftat şi se aşeză la birou. Îşi amintea de biroul elegant al acestui avocat gras şi se întreba ce credea despre cămăruţa aceea dezgustătoare. În orice caz, nu avea să-şi exprime părerea. Îl privea atent pe John.

— Ce i-aţi spus lui Kristin? îl întrebă John.

— Că sunt avocat şi că ne aştepţi. Are vreo importanţă?

John de-abia reuşi să zâmbească.

— S-ar putea să nu aibă pentru voi, dar adevărul ar constitui pentru asociaţii mei dovada clară că mi-am pierdut minţile.

Oswald părea stingherit. Nu îl privise pe John în ochi din momentul în care intrase şi acum stătea tăcut, cu privirile în podea. Îmbrăcat cu hainele acelea închise, părea un cioclu.

— Soţia dumneavoastră părea foarte îngrijorată când ne-a sunat de dimineaţă, spuse March.

— Aşa face întotdeauna.

De fapt era sigur că avea să îi telefoneze lui March.

— Nu ar fi trebuit să vă apropiaţi de cei doi Kostanuik.

— Nu am luat legătura cu ei. Am vrut doar să văd de la distanţă ce fel de oameni sunt.

— A fost o idee nefericită. Dennis v-a spus cam cum am avansat, dar nu a vrut să vă facă să luaţi dumneavoastră iniţiativa.

Oswald ridică privirea cu un zâmbet rece, care parcă voia să spună „Mulţumesc, prietene”.

— Ce importanţă are? Asta e. L-am văzut. Mare brânză. Voiam să aflu ceva despre ei, să înţeleg câte ceva despre April.

— Şi ai aflat?

— Poate, puţin. Cred că semăna foarte mult cu Melissa. O singuratică. Aproape o paria.

— S-ar putea să fie aşa, dar apropierea de ei este foarte periculoasă.

— Care, de pildă? Nu ne-aţi spus de pericole când am discutat prima dată. Sunt acestea pericole noi?

— În primul rând, nu cunoaştem cu certitudine starea în care se află Melissa. Probabil că a aflat de April din ziar şi a simţit o anume apropiere de ea. Cine poate ştii de ce? Dacă află că i-aţi cunoscut pe părinţii lui April poate că îşi va întări obsesia.

— Ce obsesie? Ziceai că e o fantomă. Ce dracului a fost tot ceea ce s-a întâmplat în seara aceea?

— Eu nu sunt infailibil, domnule Woodrow. Nu pot şti totul cu certitudine. Încă nu. Ceea ce s-a întâmplat în casa dumneavoastră a fost cu siguranţă extraordinar. Dacă a fost manifestarea lui April Kostanuik este altceva. Pe de altă parte, cei doi Kostanuik şi-au pierdut fata. Cum s-ar simţi să afle că fiica lor moartă bântuie în casa dumneavoastră?

— Nu am vorbit de loc cu niciunul din ei.

— Încă nu, dar s-ar putea întâmpla şi nu ar fi bine. Situaţia e foarte complicată.

— Fata mea înnebuneşte. Voi face orice ca să o salvez!

March respiră din greu şi-şi coborî privirile.

— Mai există şi posibilitatea ca ipoteza mea de început să fie adevărată. Ca Melissa să fi atras într-un fel sau altul spiritul lui April Kostanuik. În acest caz, contactul cu părinţii ei ar face-o pe April să fie şi mai înverşunată în legătura ei cu Melissa.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce e de făcut?

— Să ne păstrăm calmul şi să încercăm să aflăm cât mai multe date posibil, în cea mai mare linişte. Dennis se pricepe foarte bine la ceea ce face, iar eu, la rândul meu, ştiu foarte bine ce fac. Probabil că vom mai ţine o şedinţă cu fiica ta, foarte curând. O vom scoate într-un fel la capăt.

John întoarse capul exasperat.

— Seara trecută a atacat-o pe Kathleen. I-a spus că nu era mama ei. Devine greu de suportat.

— Te înţeleg. Te rog să ai încredere în mine.

John se întoarse brusc spre el.

— Eu îmi vreau fata înapoi, asta e tot. O vreau înapoi. Normală. Nu te cunosc şi nu am încredere în tine. Nici nu ştiu dacă vreau să mai încerc o şedinţă.

March nu îi răspunse.

— Voi face ceea ce trebuie să fac, spuse John.

March dădu scurt din cap şi se ridică. Oswald îl urmă pe avocat spre uşă, apoi se întoarse şi îl privi pe John. John se întoarse cu spatele şi uşa se închise. În liniştea biroului, liniştea deveni mai pronunţată şi rămase privind pe fereastră şi lăsându-şi gândurile să-i hoinărească. Când auzi interfonul sunând sări şi răspunse repede.

— Domnule Woodrow, vă caută soţia dumneavoastră.

— Fă-mi legătura, Kristin, zise, iar când sună telefonul răspunse repede.

— Bună.

— Au venit să te vadă?

— Chiar acum au plecat.

— Îmi pare rău. Nu ştiam ce să fac. Mi-e frică.

— Ce face Melissa?

— Acum e bine. Ceva mai devreme a avut ceva cu Proust. Zice că vrea să se întoarcă la şcoală.

— Nu încă.

— A sunat şi Tom Wright. Vrea să o mai vadă. Vrea să ştie ce facem. Nu i-am spus nimic.

— Doamne!

Gândul că Tom ar fi aflat de şedinţele lor penibile de spiritism, îl îngrozea.

— Ce e cu cei doi Kostanuik?

— Bryce spune că a fost o idee nefericită.

— Ce ai de gând să faci?

— Mă gândeam că dacă reuşesc să vorbesc cu ei aş înţelege mai bine ce se întâmplă cu Melissa. Aş mai încerca o dată. Poate trec şi ei prin aceeaşi experienţă. Poate ne putem ajuta reciproc. Eu nu înţeleg cum i-aş putea răni. Nu trebuie să-i spunem Melissei.

— Eu nu aş putea. Nu cred că aş putea să dau ochii cu mama fetei aceleia. Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu, Kath. Nu ştiu.

Dar la ora patru avea o idee în minte.

*

* *

Anna stătea în sufragerie, gândindu-se ce avea să-i pregătească lui Hank pentru cină, când o maşină opri în faţa casei şi din ea coborî un bărbat îmbrăcat în pantaloni negri, sacou şi o cravată puţin deschisă. I se părea că îl cunoaşte de undeva, dar nu îşi dădea seama de unde. Intră pe alee şi bătu la uşă.

Îşi netezi rochia înainte de a deschide, apoi întredeschise. Era sigură că nu era un comis-voiajor. Părea nervos, aproape înspăimântat. Sentimentul că îl cunoştea deveni mai pronunţat. Îl văzuse sigur undeva. Recent.

— Da?

— Anna Kostanuik? întrebă cu o voce tremurătoare.

— Ce doriţi?

— Aş vrea să discutăm ceva. Un minut.

Poate chiar era un comis-voiajor. Altceva nu îşi putea imagina ce era.

— Sunt ocupată, devenind deodată enervată de deranj. Îmi pare rău.

Se pregăti să închidă uşa, dar el deschise gura şi păşi înainte.

— Vă rog. E vorba de fiica dumneavoastră.

Anna deschise din nou uşa. Pe faţa lui se putea citi acum din nou groaza, ca şi cum şi el era şocat de ceea ce spusese. Acum îşi dădu seama de unde îl cunoştea. Avea aceeaşi privire ca atunci când vărsase cafeaua, la restaurant.

— Eraţi la restaurant ieri, spuse ea.

Curiozitatea dispăruse deja, lăsând loc unei stări de frică, făcând-o să tremure. Nu ştia de ce venise, dar nu voia să mai audă un singur cuvânt.

— Eu… Eram…

— Nu vreau să discut cu dumneavoastră, zise, încercând să închidă din nou uşa.

— E vorba de April. Vă rog. Lăsaţi-mă să intru un minut.

Anna tresări. Numele lui April pronunţat de el avea ceva înfricoşător, cu toate că nu exista niciun motiv de teamă. Cu toate astea, inima începu să îi bată tare, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui criminal.

— Fiica mea a murit, reuşi să spună. Nu vreau să discut despre ea.

— Şi eu am o fată. O cheamă Melissa. Are doisprezece ani.

— V-am spus că fiica mea a murit.

— Doamnă Kostanuik, vă rog să mă ascultaţi. Nu ştiu cum să vă spun. Ştiu că sună nebuneşte şi dacă aţi veni cu aceeaşi problemă, nici eu nu v-aş lăsa să intraţi.

Întinse o mână, de parcă aştepta ca vorbele potrivite să îi cadă în palme.

— April o vizitează pe Melissa, spuse în cele din urmă, nesigur.

— April a murit.

— Fiica mea nu s-a atins de pian în viaţa ei şi acum ştie să cânte foarte frumos. Îi luasem un profesor de matematică pentru că nu se descurca de loc şi acum a intrat în cercul de matematică. Nu

ştia să deseneze. Acum poate şi semnează cu iniţialele A.K. Nu mai ştim ce să facem. Ştiu că şi dumneavoastră vă e greu. Nu vreau să vă fac să suferiţi. Mă gândeam că poate aţi trecut prin ceva similar. M-am gândit că poate ne-am fi ajutat reciproc. Îmi pare rău să vă deranjez. Nu mai ştiam ce să fac şi nu ştiu ce vă mai pot spune. Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră, dar daca nu vreţi, voi înţelege. Ziua de naştere a Melissei e pe 16 mai. Este data de la care a început să se schimbe.

— April a murit pe 16 mai, spuse Anna, sfârşită.

— Da, ştiu.

— Ar fi mai bine să intraţi, zise, deschizând uşa.

*

* *

Interiorul casei era exact aşa cum şi-l închipuise John.

Era curat, ordonat, dar avea ceva neplăcut. Pereţii trebuiau văruiţi, covoarele înlocuite, iar mobila s-ar fi potrivit mai degrabă într-o căsuţă de ţară. Era casa cuiva care trebuia să se descurce cu foarte puţini bani. Îi amintea de casa fratelui său, David. Era genul de casă în care ar fi locuit şi el dacă nu ar fi avut banii lui Kathleen.

Peste tot se vedeau cărţi, mai ales de dragoste şi câteva de mister. Pe un suport lângă un scaun se aflau ziare recente. John îşi imagină că acela era scaunul soţului. Pe fereastră se puteau vedea casele frumoase şi moderne de pe cealaltă parte a străzii. Reaminteau zilnic ceea ce nu avea această casă. April trebuie să fi trăit cu peisajul acesta în faţa ochilor toată viaţa.

Anna se potrivea perfect în decor. Avea ceva dur şi o francheţe învăţată pe parcursul vieţii grele pe care o dusese. Moartea recentă a fiicei ei o lovise greu. În ochi i se citea durerea chiar şi când zâmbea. Vorbi fără întrerupere timp de câteva minute, arătându-i fotografii de-ale ei, de-ale soţului său, premiile luate de April la muzică şi matematică.

O pianină, veche dar îngrijită, se afla în colţul camerei, lângă fereastră. Deasupra se afla fotografia unei fetiţe. John o luă şi o studie cu atenţie. April Kostanuik fusese o fată frumoasă, cu păr negru, lung şi ochi mari, verzi. Fusese frumoasă, dar în acelaşi timp avea acea duritate manifestată şi de mama ei, o fermitate rar întâlnită. Fata aceasta avea să lupte cu întreaga lume şi avea să învingă. Avea să se bucure în viaţă de tot ceea ce le fusese interzis părinţilor ei.

— E o fată frumoasă, zise John.

Anna îi luă fotografia din mână, o privi un moment şi o puse la loc, pe pianină.

— Dacă doriţi, vă pot face o cafea.

— Nu, mulţumesc, spuse şi se aşeză pe canapeaua uzată. Îmi este foarte greu.

— Spuneţi-mi despre April şi Melissa, spuse Anna Kostanuik.

Cum stătea cu mâinile în poală, aplecată, părea un copil, nerăbdător să afle urmarea unei poveşti.

— Nu e mare lucru de spus. Suntem foarte îngrijoraţi în privinţa Melissei. Nu ştim de ce s-a schimbat. Probabil că a citit în ziar de moartea lui April şi… s-a fixat pe ea. S-a identificat cu ea pentru cine ştie ce motiv.

— Dar spuneaţi că nu ştia să cânte la pian.

— Asta e. Nu înţeleg. Am luat legătura cu un… Cred că li se spune mediumi sau ocultişti. Numele lui e Bryce March. Vă spune ceva?

Anna scutură din cap.

— Am făcut o şedinţă acasă, cred că aşa i se spune. El e cel care a identificat-o pe April.

Anna făcu ochii mari. Nu era vorba de teamă, ci doar de nerăbdarea de a afla ce ştia John.

— A spus April ceva?

— Nu mare lucru. Şi-a spus numele, atât. În alte dăţi, Melissa a spus lucruri pe care nu le-a mai spus niciodată. Adică nu era ea.

— Aveţi vreo fotografie de-a ei?

John scoase portofelul şi îi dădu o fotografie de-a Melissei.

— E de anul trecut, dar acum arată cam la fel.

Anna o luă şi o studie cu atenţie.

— Nu seamănă de loc cu April.

— Nu vă puteţi da seama aşa. Fără ochelari, Melissa arată cu totul altfel.

Anna îi dădu fotografia înapoi şi John se simţi mai liniştit. O puse la loc în portofel.

— Ce vreţi să fac? întrebă ea.

— Nu prea ştiu. Nu m-am gândit la asta. Am vrut doar să discut cu dumneavoastră. Nu mă pricep la lucrurile astea. Credeam că ştiţi câte ceva despre ce se întâmplă.

Anna rămase pe gânduri, cu privirea aţintită spre canapea. Ceva o neliniştea. Cu greu se putea stăpâni.

— S-au întâmplat unele lucruri… începu ea încet.

— Ce fel de lucruri?

— Câteodată am impresia că aud muzică. E greu de explicat, spuse, dând din umeri.

— Aţi vrea să îl întâlniţi pe Bryce March? Nu pot şti ce vă va spune, dar sunt sigur că vă va lămuri.

— Costă mult?

— Nimic.

Anna aprobă din cap şi apoi, cu ochii mari, se ridică brusc. Uşa se deschise şi Hank Kostanuik intră în sufragerie. De aproape, părea mai mare decât i se păruse în maşină. Avea o faţă asudată şi o urmă roşie îi traversa fruntea, în locul unde purtase un fel de pălărie. Începu să îi spună ceva Annei, apoi îl văzu pe John.

— Bună ziua, spuse.

— Bună ziua, răspunse John, ridicându-se.

Anna îl strânse de mână pe Hank, ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să intre în încăpere. Avea pe faţă expresia unui animal încolţit. John îşi dădu seama că intrase într-o situaţie pe care nu o putea

controla. Anna Kostanuik îi ascunsese ceva, dar nu îşi dădea seama ce.

— Dânsul e John Woodrow, spuse Anna repede. A venit să discutăm despre April.

— Da?

Hank trecu de ea, nebăgând în seamă braţul care încerca să îl reţină.

— Ce e cu April?

— E vorba de fiica dânsului, Hank, zise Anna, venind între cei doi. O cheamă Melissa. April a fost la ea.

— April a murit, spuse el apăsat.

— Hank, ascultă-l.

— Ieşiţi afară din casa mea, spuse el cu fermitate, ca şi cum un nor i-ar fi acoperit faţa.

John se îndreptă spre ieşire, evitând braţele întinse ale Annei.

— Aşteptaţi, imploră Anna. Spuneţi-i ce mi-aţi spus mie. Spuneţi-i!

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să vin.

— Ieşi afară, spuse Hank.

John deschise uşa şi ieşi. Se întoarse la un moment dat şi privi în ochii adânci ai celui care îl privea furios, cu ochii apropiaţi.

— Îmi pare rău, repetă, din toată inima

În acel moment, uşa se închise cu putere.

Capitolul XXI

— Cum arăta? îl întrebă Kathleen.

John se uita în farfurie ca şi cum era fascinat. În cele din urmă ridică privirea şi răspunse:

— Mi s-a părut comună.

— Cum era? Tânără, bătrână? Cum?

— Cred că era mai în vârstă decât noi. Vreo patruzeci de ani, răspunse, după ce dădu farfuria la o parte, semn că terminase masa. E greu de ştiut. Tocmai i-a murit fata. Asta te poate schimba mult.

— Mai are şi alţi copii?

Întrebarea îl surprinse. Nu se gândise să întrebe.

— Nu cred. Singura fotografie era a lui April.

— Ca Melissa.

Pentru un moment, crezu că se referă la cum arăta şi se întrebă de unde ştia, dar îşi dădu seama că se referea la faptul că fusese fiică unică.

— Exact, zise, nu se gândise la asta. Între April şi Melissa erau multe similarităţi.

De sus se auzeau lătrături de joacă, apoi un râs de copil. John îşi opri răsuflarea, pregătit să audă un schelălăit. Kathleen ridică privirile spre tavan, apoi şi le întoarse spre John. Aşteptase cu răbdare ca Melissa să termine masa, pentru a-i putea pune câteva întrebări, iar acum acestea veneau în valuri.

Ce a mai spus când i-ai povestit despre Melissa?

— Ţi-am mai spus că nu mare lucru. Kathe, nu am avut decât câteva minute la dispoziţie înainte ca bărbatul ei să se întoarcă de la slujbă. Am intrat într-un conflict, dar nu sunt sigur ce fel. Era cu adevărat furios când a aflat de ce mă aflam acolo, dar mi s-a părut că era speriat, în acelaşi timp. Şi ea era, într-un fel.

— Din moment ce tocmai îi spuseseşi că fata ei a devenit fantomă…

— Nu de asta. A reacţionat ca şi cum ar fi ştiut, într-un fel, asta m-a neliniştit.

— Cum arăta el?

— Mare. Furios. Am plecat destul de repede.

Mi-am închipuit ca aş face eu dacă vreun nenorocit ar suna la uşă după ce a murit Melissa şi mi-ar spune că a văzut-o de curând.

— John!

— Păi cam asta am făcut eu, nu-i aşa? Poate că Bryce avea dreptate. Poate că nu ar fi trebuit să mă duc.

Kathleen îl privi un timp gânditoare, apoi începu să strângă masa. Ca şi el, îşi punea nenumărate întrebări, dar era incapabilă să le exprime în cuvinte. Mai întâi, cum avea să o ajute pe Melissa vizita aceasta? Rămase nemişcat şi îşi termină cafeaua, în timp ce ea dădu drumul la apă, pentru a spăla vasele. Când auzi zgomotele vaselor, se duse să o ajute.

— Şi care e următorul pas? întrebă ea.

El şterse un pahar şi îl puse pe masă.

— Habar n-am. Într-un fel am avut impresia că vizitându-l pe Kostanuik aveam să o ajut pe Melissa. Sau mai degrabă pe April. Cum spune şi Bryce: să aflăm ce vrea şi să îi oferim. Dumnezeule, nu mai ştiu. Parcă am fi înnebunit.

Kathleen continuă să spele vasele, în tăcere.

— Cum a fost Mel astăzi?

— Liniştită.

Ridică din umeri. Perplexitatea devenise cuvântul obişnuit în această casă. Kathleen spăla mai repede decât putea el şterge şi de câteva ori se sprijini de chiuvetă, pentru a-l aştepta să termine. Sună telefonul şi Kathleen se duse să răspundă. Îşi dădu seama că era necunoscut, pentru că se uita la el încurcată.

— E Anna Kostanuik, spuse, în cele din urmă.

John luă imediat receptorul.

— Alo!

— Îmi pare rău de Hank. Era foarte supărat.

— A fost vina mea.

— A ieşit. Nu se întoarce până după miezul nopţii. Nu puteţi veni aici?

— Acum?

— Puteţi? Puteţi să o aduceţi şi pe fetiţă?

— De ce? întrebă şi simţi că i se face frig.

— Nu sunt sigură. M-am gândit că dacă o văd…

— Să vorbesc cu soţia mea. Vă sun imediat.

Kathleen îl privea atentă, cu braţele încrucişate.

— Vrea să ne ducem acolo. Cu Melissa.

Fără să scoată un cuvânt, Kathleen se întoarse şi se duse la chiuvetă. John aşteptă să i se dea o farfurie, pentru a o şterge. Ea stătea cu mâinile în apă, cu privirea fixă.

— De ce vrea să o vadă pe Melissa?

— Poate pentru acelaşi motiv pentru care eu am vrut să o întâlnesc pe ea. Să înţeleagă mai bine ce se întâmplă.

— Doamne, John. Nu ştiu.

— Nu mă duc, dacă nu vrei.

— Dar tu vrei să te duci.

Aprobă tăcut din cap.

— Cred că da. Ai putea să vii cu mine, să vezi cu ochii tăi.

— Nu, răspunse ea imediat.

— Nu văd ce e rău în asta. O poate convinge că nu mint şi apoi poate va discuta cu Bryce. Trebuie să facem ceva.

— Şi soţul ei?

— Nu e acasă. Dar nu ar fi de acord. Sunt sigur de asta.

Se aplecă în faţă, cu mâinile pline de detergent.

— Şi dacă Melissa nu vrea să meargă?

— O să o întreb.

În maşină, Melissa stătea cu fruntea lipită de geam şi privea la străzile triste. Nu era încă ora opt şi nu se întunecase, dar în timpul după amiezii cerul se acoperise de nori. Nu îşi vorbeau. Melissa nu punea nicio întrebare. Părea mulţumită. Sau poate era resemnată. Când o întrebase dacă voia să o cunoască pe Anna, aprobase scurt din cap. Îl durea să îşi amintească faţa lui Kath când plecaseră, cu o mână la gură, ca şi cum era sigură

că nu aveau să se mai întoarcă. Dacă era atât de îngrijorată, ar fi trebuit să vină cu ei.

Opri maşina în faţa casei de pe Dorchester. Lămpile de stradă pâlpâiau şi silueta Annei se vedea în spatele ferestrei de la sufragerie.

— Aici e, îi spuse Melissei.

Melissa ridică privirea spre casă, apoi se uită la tatăl ei. Părea înspăimântată.

— Mel, dacă nu vrei să mergem, ne întoarcem. E în regulă. Nu trebuie să o faci, dacă nu vrei.

— Cred că vine.

— Cine?

— April. O simt.

O strânse de mână.

— Nu ar trebui să facem asta.

— Dar poate că e ceea ce vrea April. Poate va pleca după asta.

— Vrei asta? Să plece?

Melissa se încruntă, gândindu-se, apoi spuse.

— Nu mi-e frică de ea, dar nu îmi place.

Ieşiră din maşină şi se îndreptară spre casă, ţinându-se de mână. Melissa îl strângea tare. Uşa de la intrare se deschise şi Melissa îl privi pe John în ochi. Pe faţa ei se citea ceva foarte aproape de groază. Apoi îşi smulse mâna dintr-a lui şi porni înainte.

Anna Kostanuik îşi pusese o rochie. Părul îi era proaspăt periat şi nu purta machiaj. Nimic din toate acestea nu o făcea să pară mai atrăgătoare, în afară de faptul că făceau să i se accentueze ridurile. John o urmă pe Melissa în cameră. Anna se lăsă pe vine şi o studia cu atenţie pe Melissa, drept în ochi.

— A vrut să vină, dar nu ştiu… începu să spună John.

— April? spuse Anna încet, aproape în şoaptă.

— Mămico! strigă Melissa şi se aruncă în braţele Annei.

Încremenit, John urmărea cum Anna o strângea pe Melissa la piept, plângând, îngropându-şi faţa

ridată în părul ei mătăsos. După un timp se uită la el, cu ochii roşii de plâns, iar Melissa o strângea în continuare, ca şi cum nu ar fi vrut niciodată să îi dea drumul.

— Pot să îi vorbesc? îl întrebă, cu o voce aspră. Singură?

John nu ştia ce să răspundă. Ar fi vrut să o smulgă pe Melissa de la pieptul acestei femei ciudate, să alerge cu ea în braţe la maşină, să se întoarcă acasă, la Kathleen. Dar în loc aprobă din cap.

— Puteţi aştepta în bucătărie, zise ea. E cafea pe aragaz.

John aprobă încă o dată din cap, neputând să vorbească.

— Mulţumesc, spuse Anna, luând-o pe Melissa de mână şi conducând-o sus, pe scări.

*

* *

John îşi turnă o cafea şi rămase în bucătărie. Vocile Annei şi Melissei se auzeau înfundate. Nu putea auzi clar ce îşi spuneau, dar tonul era calm. În schimb el se simţea agitat, plin de dubii. Copilul care se aruncase în braţele Annei nu fusese fiica lui, ci April Kostanuik, duhul ei, venit în vizită. Pe masa din bucătărie, Anna lăsase o cutie de carton, pe care fusese scris cu creionul „April”. Oare o făcuse intenţionat? Oare împărţea informaţii cu ea?

De sus se auzi râsul Melissei. Nu, nu era al Melissei, ci al lui April. Apoi se auzi vocea Annei, despre ce vorbeau? Ce secrete puteau avea? Discutau despre el, despre Melissa? Despre Kathleen?

Deschise cutia de carton şi privi înăuntru. Erau acolo caiete, fotografii de-ale ei, cărţi de felicitare desenate chiar de ea, pentru părinţi. Dacă se gândise că aceste amintiri aveau să îl scoată din starea de încordare în care se afla, se gândise foarte bine. De la schimbarea Melissei, se gândise la acest spirit ca la ceva malefic, ceva oribil. Acum

trebuia să accepte faptul că April Kostanuik fusese o fată care semăna cu fiica lui, care murise într-un accident tragic şi care acum era pierdută şi dezorientată, căutând să ia legătura cu părinţii ei.

Din nou, încercă să inverseze rolurile. Dacă Melissa ar fi fost cea dispărută şi soţii Kostanuik ar fi venit cu fata lor, spunând că Melissa se afla în ea?

Ar fi căzut în genunchi şi ar fi plâns. Ar fi crezut din tot sufletul. Ar fi dat orice pentru câteva minute petrecute cu fiica lui. S-ar fi comportat exact cum se comportase Anna Kostanuik după amiază şi acum. De ce fusese atât de suspicios? Nu era decât o femeie care îşi plângea copilul mort.

La etaj, vocile nu se mai auzeau. După câteva secunde, auzi pianina. Notele căpătau putere şi muzica pluteşte prin casă. De unde se afla, îşi dădea seama că pianul era puţin dezacordat. Cu toate acestea, muzica era minunată.

După câteva minute, se opri. Vocile reîncepură să vorbească, în şoaptă. Se gândi, că nu avea rost să înceapă să tragă cu urechea. Nu era treaba lui.

Când Anna o aduse pe Melissa în bucătărie, John fu surprins să observe că se afla acolo de aproape o oră. Fiica sa fusese posedată de spiritul unei fetiţe moarte timp de o oră. Dar Melissa nu părea obosită după această experienţă. Alergă lângă tatăl său şi-şi îngropă faţa la pieptul lui.

— Tată, vreau acasă.

O mângâie încet pe păr şi o strânse la piept cât putu de tare, fără să o facă să o doară.

— Era April? o întrebă pe Anna.

Ea aprobă tăcută din cap. Plângea în timp ce le deschidea uşa de la intrare. Le mulţumi din nou.

Ajuns pe trotuar, John se întoarse spre ea.

— Vreţi să îl vedeţi pe Bryce March?

— Dacă vreţi, da. O mai pot vedea?

— Nu ştiu, răspunse el. Aproape se întorsese să plece, când îşi aminti ce voia să o întrebe pe Anna. Lui April îi plăceau câinii?

— A fost muşcată de un câine când avea trei ani. Cred că ei nu o plăceau.

John o luă pe Melissa pe după umeri şi o conduse spre maşină. Ajunsă în maşină, rămase ca la venire, cu capul lipit de geam.

— Te simţi bine?

Melissa se întoarse spre el şi îi zâmbi.

— A plecat.

— Să mergem acasă.

Casa era cufundată în tăcere. Aşa fusese de la început.

*

* *

Bryce March puse mâinile pe masă şi zâmbi bonom la companionii săi. Erau cinci cu toţii, la masa din dormitorul întunecat. Bryce, Arthur şi Elaine Simmons, proprietarii casei şi prietenii lor, Charles şi Leslie Whitten.

— Toată lumea e gata? întrebă Bryce.

Elaine Simmons dădu nerăbdătoare din cap. La vârsta de şaptezeci de ani, avea o figură ca o prună uscată, dar simpatică. Zâmbea în continuu.

Se prinseră de mână şi dădură toţi din cap.

În ultimii doi ani, Bryce ţinea o şedinţă lunară în dormitorul din spate al casei lui Simmons. Veniseră la Bryce cu o poveste alambicată, plină de zgomote ciudate, obiecte care se mişcă, lumini, mirosuri şi tot felul de fenomene neobişnuite, dar povestiseră toate acestea fără urmă de teamă.

Cumpăraseră casa, un conac vechi care dădea spre Eagle Lake, în Maple Grove, la puţin timp după ce Arthur ieşise la pensie! Atunci, casa a început să fie bântuită. Şi era cu adevărat bântuită. Bryce era sigur de asta şi începuse să se ocupe de această casă, aşa cum pensionarii se ocupă de golf. Arthur, care fusese avocat la o firmă care avea multe afaceri cu cea a lui Bryce, aflase de pasiunea acestuia şi nu ezitase să-i ceară ajutorul.

În cei doi ani de-atunci, bănuielile le fuseseră confirmate. Casa lor era într-adevăr locuită de trei

spirite. Cu toate acestea, Bryce nu le aflase decât numele: Alice, Robert şi Jean. Cine fuseseră, când muriseră, ce voiau… la aceste întrebări nu căpătaseră răspunsul. Cu toate acestea, familia Simmons voia să afle adevărul. Devenise pasiunea lor, scopul vieţii lor. În multe feluri, aceste lucruri îi făcuseră să renască şi acesta era motivul pentru care Bryce nu rupsese aranjamentul cu ei.

Se gândea că cele trei spirite erau manifestarea unuia singur. Nu păreau să fie malefice, dar ceva nu era în regulă cu ele. În numeroşii ani în care interesul lui în fenomene supranormale crescuse, acesta era cel mai important lucru pe care îl aflase. În viaţă, o persoană poate afişa o faţă de oţel, un temperament coleric, dar după moarte… Fiecare din spirite îşi dezvoltau un anumit simţ al umorului, care era sesizabil celor în viaţă.

Bryce se întoarse spre Oswald, care stătea în pragul uşii, cu braţele încrucişate.

— Eşti gata, Dennis?

Oswald dădu din cap. Bryce îşi îndreptă atenţia asupra mesei, luă mâinile lui Charles şi Arthur. Nu era neapărată nevoie, dar cei doi Simmons voiau să păstreze clişeele învăţate la fiecare şedinţă, iar pe Bryce nu îl deranja. Oricum, în curând nu avea să le mai simtă. Cu toate că nu se întâmpla întotdeauna aşa, în cazul lui Alice, Robert şi Jean, sau oricine ar fi fost cu adevărat, Bryce funcţiona ca mediumul prin intermediul cărora vorbeau aceste spirite.

Coborî capul şi închise ochii. Începu să respire adânc, golindu-şi creierul. Aceasta era partea cea mai grea. Expresia peiorativă pentru starea aceasta era „cap sec”. Cu toate acestea, cerea prea multă concentrare şi inteligenţă.

Simţi cum i se răceau mâinile şi ştia că acesta era începutul. Auzi valuri, apoi nimic, întuneric, neant.

Când golul începu să se umple de zgomote, voci, mirosuri, îşi dădu seama că transa trecuse.

Simţi din nou mâinile care le strângeau pe ale lui. Deschise ochii. Pe partea cealaltă a mesei, Elaine Simmons îl privea cu un surâs ciudat pe buze. Arthur Simmons era încruntat. Bob Charles şi Leslie Whitten păreau speriaţi şi palizi.

— Cât timp? întrebă Bryce. Era prima întrebare pe care o punea, de fiecare dată. În timpul transei pierdea noţiunea timpului.

— Doar un minut sau două, spuse Elaine. Te simţi bine?

— Da. Ce s-a întâmplat? Au spus ceva injurios?

— Nu, de loc, râse Elaine. Doar că…

— Cine e April? întrebă Arthur. E cineva nou? Mai avem un oaspete?

— April? zise Bryce şi tresări involuntar, aruncându-i o privire lui Oswald.

— Ce a spus?

— Nu avea niciun sens, spuse Elaine. A spus „Stai departe de tatăl meu”. Despre cine vorbea?

— Mai facem una? întrebă Arthur.

— Mă tem că nu, spuse Bryce. April este… April nu e de aici.

— E fantoma altcuiva?

— Mă tem că nu vă pot spune mai multe. Îmi pare rău. Nu cred că are rost să mai continuăm. Poate data următoare.

Elaine Simmons părea supărată, dar Charles şi Leslie Whitten arătau uşuraţi.

Bryce nu mai rosti un cuvânt până când nu se găsi cu Oswald, pe stradă, îndreptându-se spre maşină.

— Ce s-a întâmplat, exact?

— Ca de obicei. Ai intrat în transă. Doamna Simmons te-a somat să îţi spui numele. Ai răspuns că te numeşti April. Doamna April te-a întrebat ce doreai. Ai răspuns „Stai departe de tatăl meu”. După asta, te-ai trezit.

— Asta e tot?

— Tot ce am putut auzi. Ea era? April Kostanuik?

— Nu ştiu. Cred că ea trebuie să fie. Dacă e aşa, e mai puternică decât credeam. Şi devine din ce în ce mai puternică.

— Poate că lui John Woodrow i-a intrat în cap să-i viziteze părinţii.

— Sper că nu.

— Ce crezi că înseamnă asta?

— Am impresia supărătoare că April Kostanuik nu va odihni în pace mult timp.

*

* *

— Nu le mai dai voie să o mai vadă, nu-i aşa?

— Ar fi trebuit să îi vezi faţa, Kath. E greu de descris.

— Dar e fiica noastră!

— Ştiu asta. Dar mi-am spus tot timpul că ar fi putut fi invers. Ce ar fi dacă Mel ar fi murit şi noi am fi avut o şansă să vorbim cu ea?

— Nu vorbi aşa!

— Nu am vrea să se întâmple, nu-i aşa? Nu am vrea să facem niciun rău celeilalte fetiţe, dar am vrea să vorbim cu Melissa. Am da orice pentru asta. Oricum, mâine îl chem pe Bryce.

Kathleen se cuibări la pieptul lui. Stăteau pe un colţ al canapelei, în sufrageria întunecată, în casa inundată de linişte. Melissa dormea. Li se părea că trecuse foarte mult timp de când nu mai stătuseră atât de aproape. El o mângâie pe păr şi coborî pe umăr. Ea întoarse capul spre el şi îl sărută. Gura îi era deschisă şi îl mângâia pe gât.

El se mişcă şi gemu încet. Kathleen se lăsă cu toată greutatea peste el şi se întinseră pe canapea. John îi deschise bluza şi îi mângâia sânii, iar ea gemu.

— Încetaţi!

Când auzi vocea Melissei, se ridică brusc, rupându-i aproape bluza lui Kathleen. Se ridică şi ea, lovindu-se cu capul de bărbia lui.

— Melissa! Mergi imediat la culcare!

— Pleacă de lângă ea! Nu e mama mea! Nu e mama mea!

Pe canapea, Kathleen începu să plângă. John îngenunche lângă fată şi o strânse la piept.

Ochii care îl priveau nu erau ai Melissei, ci cei ai unei fete furioase, cum nu mai văzuse până atunci. O luă în braţe şi o duse în camera ei.

Când o puse în pat, ea se feri de el, cuibărită într-un colţ.

— Nu trebuie să o atingi.

John o prinse şi o strânse atât de tare încât ştia că o durea.

— Ascultă-mă! Încetează! Vorbesc serios. Dacă nu încetezi, nu o vei mai vedea niciodată pe Anna. Nu o mai las să te vadă. O duc pe Melissa la spital şi o las acolo atâta timp cât trebuie ca să scap de tine. O singură dată, dacă mai faci. Ai înţeles? O singură dată şi s-a terminat.

Furia dispăru instantaneu din ochii Melissei şi John se uita din nou la Melissa.

— Iartă-mă tată. Ea m-a făcut să fac aşa.

O ţinu în braţe până când încetă să mai plângă şi o mângâia. Deja dormea când dădu păturile la o parte şi o aşeză în pat. După ce o înveli, se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Noapte bună, Melissa.

Ea nu răspunse.

O găsi pe Kathleen în dormitor, cu luminile stinse, înfofolită în pături. Se aşeză lângă ea şi începu să o mângâie, dar ea se smulse fără un cuvânt, apoi se întoarse pe o parte. John încercă să adoarmă, dar amintiri legate de Anna Kostanuik îi asaltau mintea.

Capitolul XXII

Hank se trezi marţi dimineaţa şi fu surprins că era singur în pat. O simţise pe Anna când se trezise, pe la ora cinci, dar crezuse că avea să se întoarcă. Hainele ei, care fuseseră împăturite cu grijă pe scaunul de lângă pat, nu mai erau. Rămase un timp în pat, ca să asculte liniştea casei. Seara trecută, când se întorsese de la plimbare, fusese ca de obicei. O găsise pe Anna în sufragerie, zâmbitoare, uitându-se la fotografiile lui April.

Nu îi ascunsese nimic. Cu acelaşi zâmbet, îi spusese:

— Au fost aici. Cu fetiţa.

Nu făcu decât să o privească, neputând spune nimic din cauza furiei care îl cuprinse.

— Era April, continuă ea, ridicându-se de pe canapea şi venind lângă el. Ea era, Hank. Ea era.

Fără să se gândească, o lovi cu putere peste faţă. Obrazul îi ardea, dar nu scoase un cuvânt, ci trecu pe lângă el şi urcă în dormitor. Era a doua oară în ultimele zile când o lovea. Simţea nevoia să alerge după ea şi să o pălmuiască din nou, să o facă să îşi revină. Simţea că o să explodeze, dar se linişti, se aşeză pe canapea şi începu să plângă. O jumătate de oră mai târziu, când urcă în dormitor, Anna dormea deja. Intră în pat şi o sărută pe obraz.

Se ridică din pat şi se duse să facă un duş. Parcă somnul făcuse să crească tensiunea de cu o zi în urmă. Trebuia să o elimine într-un fel şi dacă pentru asta era nevoie să-i ceară în genunchi iertare Annei, atunci avea să o facă.

O găsi în bucătărie, stând la masă, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Când el intră, ea îi adresă un zâmbet.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

Vru să se ducă lângă ea, dar se opri când văzu masa. Era pusă pentru trei persoane. În partea în care obişnuia să stea April, se afla un bol, o

lingură, un pahar şi o pastilă de vitamine. Cuvintele pe care voise să le rostească i se opriră în gâtlej. Se aşeză tăcut la locul lui.

— Anna…

— Ea era. Ar fi trebuit să fii aici.

Îl apucă greaţa. Anna îi zâmbi. Situaţia se înrăutăţi. Nu mai văzuse zâmbetul acesta de săptămâni întregi. Era zâmbetul rezervat lui April şi, stând acolo, cu masa pusă pentru April, aproape că începu să creadă că ea se afla sus, pregătindu-se să coboare la masă. Nu se întâmplase nimic, nicio ceartă, niciun accident, niciun poliţist nu apăruse la uşă cu cascheta în mâini. Fusese un vis urât, cel mai chinuitor coşmar din viaţa lui.

Anna continua să zâmbească. Hank începu să plângă.

— Vrei cafea? întrebă Anna.

Înainte de a izbucni, se aruncă în picioare lovind masa cu şoldul şi fugi afară.

*

* *

Era genul de cartier pe care şi-l dorise dintotdeauna pentru April şi Anna, o zonă în care nu avea niciodată să-şi permită să locuiască. Grădinile mari şi casele păreau să atragă soarele; adierea vântului nu putea fi aici decât răcoritoare. Undeva departe se afla centrul Minneapolis-ului, zgomotos şi acoperit de smog.

Opri maşina în faţa casei şi ridică privirile spre clădire, nefiind sigur de ce venise sau ce avea de gând să facă. Nu ştia decât că trebuia să facă ceva. Se simţea nelalocul lui în Chevroletul bătrân. Coborî şi parcă se simţea privit de o mie de perechi de ochi. Nu avea ce căuta prin aceste locuri.

Bătu timid la uşă şi simţi cum i se strângea stomacul. Femeia care răspunse era înaltă şi subţire, cu părul castaniu, lung. Era îmbrăcată simplu, în pantaloni strâmţi şi tricou şi ţinea în mână o felie de pâine prăjită… Pe jumătate

mâncată. Îi zâmbi, dar era un zâmbet nervos, iar în ochi i se putea citi o urmă de teamă, oarecum similară cu teama care îl încerca pe el. Era sigur că aceasta era casa.

— Da?

— Mă numesc Henry Kostanuik, spuse, depărtându-se puţin de uşă.

Numele păru că nu îi spune nimic şi se încruntă.

— Tatăl lui April, completă el.

Ea rămase nemişcată şi îl privea ca şi cum nu auzise nimic.

— Voiam să vă vorbesc despre…

— John!

Era clar că o speriase. Făcu un pas înapoi şi umbra de teamă din ochi îi cuprinse acum toată figura, îi schimbă timbrul vocii.

— Nu vreau să vă deranjez…

— John!

În spatele ei apăru un bărbat, cel care stătuse cu Anna în casa lui, cu o zi în urmă. Nu mai purta sacoul; stătea cu o cană în mână şi mesteca repede. Începuse să spună ceva, dar se opri în momentul în care îl văzu pe Hank. Trecu în faţa femeii şi îi făcu semn cu mâna sa plece.

— Ce cauţi aici?

În vocea lui se simţea uimirea, dar nicio umbră de furie sau teamă. Hank trase aer în piept, întristat de reacţia femeii.

— E în legătură cu Anna, spuse. Voiam să vă vorbesc.

— Trebuie să plec la muncă.

— Îmi pare rău. Voiam… Nu ştiam unde să mă duc.

John continua să îl privească rece un timp, apoi deodată se schimbă. Deschise larg uşa şi îi făcu loc.

— Cred că e mai bine să intraţi.

Casa era exact aşa cum şi-o imaginase. Era foarte luminoasă, camerele păreau imense, iar mocheta era moale ca iarba. Se întreba cât de nouă

era. Mocheta lor fusese cumpărată la mâna a doua şi o aveau deja de şapte ani. Oare casa lui mirosea într-adevăr atât de urât, sau era doar că aceasta era neobişnuit de curată?

Bucătăria era o încăpere mare şi luminoasă, cu un glasvand care dădea în grădină. Nişa în care se afla masa avea dimensiunile sufrageriei lor. Se aşează la masă, jenat. Observă îngrozit că lăsase o urmă de bocanc pe podeaua strălucitoare, dar nici John Woodrow şi nici soţia lui nu păreau să fi observat. Cei doi îl priveau atenţi.

— Ea e nevasta mea, Kathleen, începu John.

— Bună dimineaţa, se trezi spunând cu un zâmbet timid.

Chiar şi vocea îi era grosolană. Cum putuse visa vreodată să poată trăi într-un asemenea loc, atât de îndepărtat de al lui. Se simţea stingherit şi îşi freca mâinile în poală. Parcă uitase de ce venise. Nu părea să mai aibă vreo importanţă.

— Îmi pare rău de April, spuse Kathleen.

Hank trase aer în piept, mintea limpezindu-i-se la auzul numelui.

— Anna e foarte supărată. Nevasta mea, Anna.

— E foarte greu, spuse Kathleen.

În ochii ei citi o compasiune sinceră, cum citise şi în ochii soţului ei, şi furia care îl adusese aici dispăru. Îi era greu să vorbească.

— Când aţi venit să o vedeţi, începu, a fost foarte supărător.

— Îmi pare rău.

— Anna e… De când a murit April… Nu e în regulă.

Cuvintele păreau fără sens, stângace şi văzură cum roşi. Era prea dificil de a discuta cu asemenea oameni.

— Ea crede că April se întoarce la ea. Eu încerc să o ajut dar… Dar e foarte greu.

John cobori privirile, iar Kathleen dădea înţelegătoare din cap.

— V-a spus soţia de ce am venit? întrebă John.

— Crede că fiica dumneavoastră e April. Crede…

— Şi noi credem asta.

Hank îi privi şocat. Să auzi asemenea oameni vorbind aşa! Era incredibil. Acestea erau concepţii demne de mama şi bunica lui, oameni simpli şi superstiţioşi.

— April a murit, spuse. Vreau ca eu şi Anna să ne trăim viaţa. Dacă veniţi să îi vorbiţi, îşi aduce aminte de toate.

Kathleen îl luă pe John de mână; părea foarte tristă.

— Am sperat că ne puteţi ajuta.

— Eu nu îmi pot ajuta propria soţie. Nu ştiu ce să fac. Şi mie îmi e foarte dor de fiica mea. Mă gândesc tot timpul la ea. Dar sunt sigur că a murit. Ştiu că o pot face pe Anna să înţeleagă asta. Dar nu voi ajunge nicăieri dacă continuaţi să-i băgaţi în cap că April trăieşte. Se încăpăţânează să creadă asta. Şi eu aş vrea să cred, dacă ar fi adevărat.

Niciunul din ei nu răspunse.

— Vă rog să staţi departe de noi. Îmi pare rău de ce se întâmplă cu fiica dumneavoastră, dacă e bolnavă, dar vă rog să ne lăsaţi în pace.

Se ridică încet, obosit după acest supliciu, ca după o zi de muncă la şantier. Kathleen se ridică şi ea şi îl conduse la uşă. În spatele ei, John stătea cu mâinile în buzunar, gânditor.

Ştia că eşuase. Nu îi convinsese de nimic, dar nu ştia ce mai putea spune.

— Scuzaţi-mă dacă v-am supărat. Nu am vrut.

Pe scări se auziră paşi şi curând văzu o fetiţă blondă, cu ochelari. Încercă să îi zâmbească, dar îşi dădu seama că nu reuşi decât o grimasă. Coborî şi stătu lângă mama ei.

— Melissa, mergi în bucătărie, îi spuse John.

Hank o urmărea atent pe fată. Acesta era copilul despre care Anna credea că era April? Nu era posibil! Nu semăna de loc cu April. În nicio privinţă.

Se îndepărtă de mama ei şi îşi scoase ochelarii. Pentru un moment, părea că nu vede nimic, apoi expresia feţei se schimbă. Avea o figură care îl făcu să „se sprijine de clanţă, pentru a nu cădea. Era aceeaşi privire pe care i-o aruncase April când auzise cearta cu Anna, cu câteva minute înainte de accident. Acuzatoare, plină de ură.

— Te urăsc, spuse cu voce scăzută, privindu-l în ochi. Te-am urât întotdeauna.

— Melissa!

— Îmi pare rău… se bâlbâi Melissa. Lumina din ochi îi dispăruse.

John o întoarse cu spatele şi o îndepărtă de uşă.

— Îmi pare rău, reuşi Kathleen să spună. E…

Dar el nu mai putea asculta. Cuvintele fetei fuseseră ca nişte cuţite, care îl sfâşiau încet. „Te urăsc", spusese. „Te-am urât întotdeauna". Avea ochii lui April. Ochii aceia plini de ură.

Ieşi în goană şi alergă spre maşină.

*

* *

Tom Wright auzi ciocănitul la uşă şi închise dosarul de pe birou. Se lăsă pe spate şi spuse plictisit:

— Intră.

Abe Kline deschise uşa şi băgă capul înăuntru.

— Trăgeai un pui de somn?

— Nu mai aveam mult. Ce este?

Neurologul părea obosit. Se sprijini de uşă şi oftă.

— Ce mai ştii de fata lui Woodrow?

— În primul rând o cheamă Melissa, în al doilea rând nu mai ştiu nimic.

— Le-ai spus părinţilor că sunt nişte proşti fiindcă au luat-o de aici?

Tom râse. Prin uşă, zgomotele spitalului se auzeau înfundate.

— Chiar sunt? Nici nu mai ştiu, Abe. Poate au dreptate. Am fi stat zile întregi, poate săptămâni,

înţepând-o cu tot felul de aparate, chinuind-o, şi sunt sigur că ar fi ajuns la psihiatrie.

— Ce se mai întâmplă cu ea?

— Nu mi-au spus nimic.

— Au apelat la vraci?

— Habar n-am.

— O mai şti pe Jennifer Mullen?

— Cea traumatizată psihic? Ce-i cu ea?

— Îşi revine.

— Zău?

— Zău. A început să vorbească azi dimineaţă. Voia să ştie unde e prietena ei.

— Ce prietenă?

— Asta nu am înţeles. A trebuit să fac nişte investigaţii. Ştiai că Melissa Woodrow a vorbit cu ea?

Tom se îndreptă în scaun, intrigat.

— Nu ştiam.

— Înainte de a face desenele acelea şi de a leşina. Cazul ăla al tău de tumoare vorbăreaţă…

— Pentru Dumnezeu, Abe! O cheamă Holly Bingham!

— Holly Bingham, da. Se jură că Jennifer i-a vorbit Melissei.

— Ce i-a spus?

— Nu a auzit, dar Jennifer e puţin dezorientată. Zice că numele prietenei ei e April şi nu Melissa.

— April?

— Ţii minte desenele? Erau semnate A.K. April şi încă ceva. April K.

— Doamne!

— Şi asta nu e nimic. Jennifer spune că April e moartă.

Tom se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Aş vrea să aflu mai multe despre Melissa. Vreau să o mai văd, zise Abe.

— Nu cred că vor să o mai aducă aici. Oricum, nu pentru un timp.

— Merita. Poate că prietenii tăi au dreptate, poate că are cu adevărat nevoie de un vraci.

Vorbim mai târziu.

Tom se lăsă pe spate şi începu să privească în gol. După câteva minute, luă telefonul şi formă numărul lui John.

— Kathleen? Aici e Tom Wright.

— Bună, Tom, răspunse ea, neliniştită.

— Am sunat să aflu ce mai face Melissa.

— E bine, Tom.

— A mai avut crize?

— Am apelat la cineva.

— Te superi dacă te întreb cine e?

— Nu îi cunoşti. E cineva care ne poate ajuta.

— Kathleen, uite ce e: Aveţi dreptul să faceţi ce vreţi. Voiam să ştiţi că… Să mă ţineţi la şi pe mine la curent, da? Nu vă judec. Voi fi aici pentru voi.

O auzi cum expiră greu.

— Bine, Tom.

— Dacă aveţi nevoie de ajutor, chemaţi-mă. Vreau să mă implic. Nu e rău să ai un doctor prin preajmă, nu-i aşa?

— Nu cred, spuse, de data aceasta râzând.

— Încă ceva. Îţi spune ceva numele de April?

Tăcerea de la celălalt capăt al firului era confirmarea pe care o aştepta.

— Kath?

— Unde ai auzit numele ăsta?

— De la o fată care a stat de vorbă cu Melissa. Spune că numele adevărat al Melissei este April. Vrei să îmi spui ceva?

— Nu, răspunse după o ezitare, trebuie să plec.

— Kath, vorbesc serios. Ţineţi-mă la curent. Vă pot ajuta.

— Pa, Tom.

Tom puse receptorul în furcă, scuturând din cap. Deodată, biroul i se păru prea mic, prea liniştit şi nu avea niciun chef să fie singur. Nu pentru prima dată începu să se gândească la toate fenomenele neelucidate de ştiinţă.

*

* *

Kathleen îl sună la birou la începutul după-amiezii; la unui din magazine intervenise o problemă şi trebuia să plece. Pentru John era o fericire să poată pleca. Bill Muirden îi hăituise toată dimineaţa în legătură cu schiţele preliminare la clădirea tribunalului St. Cloud. Stătea visător cu creionul în mână, în faţa planşetei.

Când ajunse acasă, Kathleen era gata de plecare şi îl aştepta. Se ruja în momentul în care intră el.

— Mulţumesc. Cred că nu durează mult.

Părea elegantă, sigură pe ea, aşa cum era îmbrăcată, în fusta mini şi vesta bolero. Avea tot ceea ce îi lipsea Annei Kostanuik, se gândea. Machiajul şi coafura erau perfecte; purta mirosul banilor. Nu erau banii pe care îi câştiga vreunul din ei, ci banii pe care îi adusese ca zestre. Bani care întotdeauna aveau să fie ai ei, niciodată ai lui.

— Ce face Mel?

— Bine, răspunse, apoi, cu o încruntătură, Tom Wright a sunat.

— Ce voia?

— Să ştie ce face Melissa. Spunea că vrea să ne ajute.

— Nu prea e de domeniul lui, nu-i aşa?

— M-a întrebat dacă îmi spune ceva numele de April.

— De unde a auzit? întrebă John, încremenit.

— De la o fetiţă internată cu care a vorbit Melissa.

— L-ai spus ceva?

— Nu încă. Vrei să îl suni?

— Nu ştiu, răspunse el, ridicând din umeri.

Ea începu să spună ceva, apoi renunţă.

— Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

— Pa.

O urmări pe geam cum urca în maşină. Îi făcu semn cu mâna înainte să pornească şi dispăru după colţ, o prinţesă de cartier. Îşi scoase sacoul şi intră în bucătărie. Privi pe fereastră în curtea din spate. Melissa se afla cu Proust spre cireş şi se juca cu

păpuşile Barbie. Proust o privea pe fetiţă blând. Melissa îl văzu pe John şi îi făcu cu mâna, dar nu intră în casă. Îşi pregăti ceva de băut şi rămase nemişcat, savurând băutura.

O oră mai târziu, când sună telefonul, se afla la masa de bucătărie şi citea ziarul de dimineaţă. Se aştepta să fie Tom Wright, dar era Anna Kostanuik.

— Vreau să o mai văd pe April, îi spuse repede.

— Pe Melissa, o corectă John.

La capătul firului se lăsă o tăcere grea.

— Scuzaţi-mă, spuse încet.

— Soţul dumneavoastră a fost dimineaţă aici.

— Unde, întrebă ea, surprinsă.

— Aici, la noi acasă. Ne-a rugat să vă lăsăm în pace.

— Hank este… E supărat de toată situaţia. E…

— Nu crede nimic din toate astea.

— E înspăimântat.

— Şi eu sunt.

— Vă rog, pot să o mai văd? Nu îi poate face rău.

— Nu ştiu, doamnă Kostanuik. Nu ştiu dacă îi face bine.

Se lăsă încă o tăcere grea şi apoi Anna vorbi, accentuând fiecare silabă.

— Nu ştiu ce a atras-o pe April de fiica dumneavoastră, domnule Woodrow. Nu ştiu decât că ea există şi că vrea să mă vadă. Vă rog să o lăsaţi să mă vadă.

— Pe mine mă îngrijorează Melissa, spuse John, obosit. Nu vreau să fac nimic care să-i agraveze starea.

— Cât mai poate dura? Cu siguranţă că nu mult timp. În curând vă veţi avea fiica numai pentru dumneavoastră, iar fata mea va dispărea pentru totdeauna. Am atât de multe să îi spun. Vă rog, lăsaţi-mă să îmi văd fiica, atât cât se mai poate. Vă rog.

John auzi uşa de la bucătărie deschizându-se în spatele lui şi se întoarse. În pragul uşii, cu Proust

cuibărit la pieptul ei, se afla Melissa.

— Aşteptaţi puţin, spuse el.

— Vreau să o văd, spuse Melissa, cu o voce sacadată.

Cine îi vorbea? Melissa sau April? Nu se putea ştii. Proust se întinse şi o linse pe bărbie. Melissa zâmbi. John se întoarse la telefon şi spuse:

— În regulă. Când?

— Acum. Dar nu la mine acasă. Hank trebuie să se întoarcă în curând. Cascada e aproape. Ne-am putea întâlni acolo. April adoră cascada Minnehaha.

— Ajung acolo într-o jumătate de oră.

Capitolul XXIII

Când ajunseră în parcul Minnehaha, Melissa era liniştită, stătea cu mâinile între genunchi. Pentru o marţi după amiază de mai, parcul era mai aglomerat decât se aşteptase John. În parcaj erau cel puţin cincizeci de maşini, multe cu plăci de înmatriculare din alte state şi un grup de oameni se înghesuia lângă cascadă. După ce găsi un loc liber în parcare, John puse o mână pe genunchiul Melissei. Ea tresări, ca şi cum s-ar fi trezit din somn.

— Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta?

— Nu mă deranjează.

— Unde e?

— În mine. E ca un tablou la care mă gândesc.

— Ţi-e frică?

Strânse din buze şi când ridică privirea spre el, simţi o durere în inimă. Era clar că îi era frică.

— Dacă nu vrei…

— Vreau, o face atât de fericită.

Se întreba despre cine vorbea. Despre Anna sau despre April? Deschiseră portierele şi coborâră. Cascada se auzea aproape, ca un muget neîncetat. Melissa îl ţinea strâns de mână în timp ce mergeau pe potecile înguste din spatele cascadei. În aer plutea o ceaţă, aruncată de cascadă, răcoroasă, plăcută. Din spaţiul rezervat picnicului, între statuia lui Hiawatha şi Minnehaha se ridică o femeie care se îndrepta spre ei. La un moment dat deschise braţele şi Melissa se întoarse spre ea.

Anna se îndreptă de spate, cu ochii în lacrimi. John observă că se machiase. Nu era mult mai frumoasă, dar dispăruse mare parte din acea asprime a figurii. Rujul, cu toate că era prea închis, îi făcea buzele mai pline, iar fardul îi ascundea o bună parte din riduri. Îi zâmbi lui John şi acesta îşi dădu seama speriat că o făcuse pentru el. Nu pentru Melissa, nu pentru soţul ei, ci pentru John.

Melissa zâmbea, dar era o expresie ciudată, de pasăre de pradă. Lacrimile de pe obraz nu-şi aveau rostul. Luă mâna lui John şi mâna Annei şi încercă să le apropie. Acum îşi dădea seama că era ceea ce dorea; despre asta vorbise Bryce March. Se gândi să-şi smulgă mâna dintr-a lui, dar nu găsi energia necesară.

— Mulţumesc, spuse Anna suspinând. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Mulţumesc.

Melissa îi conduse pe amândoi pe cărarea care ducea spre cascadă.

*

* *

Ajunseră acasă abia la ora opt şi John o aduse în casă pe braţe pe Melissa, care dormea adânc. Kathleen, cu o privire de gheaţă, le deschise uşa şi apoi se duse în bucătărie, în timp ce el o aşeza pe Melissa pe canapea. Fata gemu mulţumită, fără să se trezească. Adormise în momentul în care se întorseseră la maşină. O sărută pe frunte şi se duse în bucătărie.

— Unde ai fost?

El îşi dădu seama că ea cunoştea răspunsul, dar era furioasă şi voia să-l pună la punct. John deschise dulapul cu băuturi, scoase sticla de scotch şi îşi turnă un pahar. Kathleen nu putea să sufere să-l vadă bând seara, şi el ştia asta, dar avea cu adevărat nevoie acum. Scotchul îl ardea pe gât şi avea un gust amar.

— Mi-a telefonat. Nu am ştiut ce să-i spun.

— Cum ar fi sunat „Nu, nu o poţi vedea”? Pentru Dumnezeu, John, bărbatul ei ne-a spus dar să nu o mai vedem.

— Melissa a vrut să meargă. Pe de altă parte, nu-i face rău. De ultima dată nu a mai făcut nimic.

— De unde ştii? I-ai dat un ultimatum! Poate că numai de asta s-a liniştit.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu văd care e problema.

— Problema e că nu m-ai consultat şi pe mine. Am şi eu ceva de spus în treaba asta, nu-i aşa?

El sorbi din pahar. Avea un gust mai bun. Nu mai spuse nimic un timp, lăsând licoarea să i se scurgă încet în corp.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Dar, Kath, ar fi trebuit să o vezi. A avut un argument solid. Nu îşi explică ce se întâmplă, dar simte că nu o să mai dureze mult. M-a implorat pur şi simplu să o las să-şi vadă fata atâta timp cât se mai poate.

— Fata *noastră!*

— Încetează! Fata noastră nu cântă la pian. Fata noastră îşi bate câinele.

Kathleen respiră adânc, pentru a căpăta putere. Părea că se putea controla, dar părea mai obosită ca niciodată.

— Nu e bine, spuse, fără să-l privească.

— Şi eu vreau ca Melissa să revină la normal, la fel de mult ca şi tine. Crezi că aş face ceva care să-i dăuneze?

— Pur şi simplu nu îmi place să se folosească de ea aşa, spuse, scuturând din cap.

— Pune-te în locul ei. Nu ai vrea să răneşti copilul cuiva, dar ai vrea să o revezi pe Melissa.

Kathleen coborî privirea, pentru că nu îi plăcea acest subiect.

— În plus, continuă el, era mai rău înainte de a o cunoaşte pe Anna.

— Şi acum e mai bine?

Ca şi cum ar fi ştiut că se discută despre ea, Melissa intră în bucătărie, căscând, şi o luă pe mama ei pe după gât.

— Bună mamă, am fost în parc.

— Bună iubito, cum te simţi?

— Mi-e somn. Pot să merg mâine la şcoală?

Kathleen tresări şi îl privi pe John repede. Melissa se cuibări la pieptul mamei sale şi părea că avea să adoarmă din nou. Kathleen o mângâie uşor.

— Ar fi trebuit să îmi spui, asta-i tot, spuse în şoaptă.

— Îmi pare rău.

— Cum se poartă cu ea, de fapt?

— Ca o mamă.

— E atrăgătoare?

— Nu ca tine, răspunse el şi se ridică să-şi mai toarne un pahar.

*

* *

Miercuri, Melissa se întoarse la şcoală. Kathleen o duse în drum spre magazin şi Melissa rămase un timp în maşină, pierdută în gânduri, privind clădirea şcolii.

— O să fie în regulă?

Aprobă din cap şi apoi se întoarse spre mama ei.

— Nu o mai simt.

— Asta-i bine, nu-i aşa?

Trebuia să recunoască că cele două întâlniri cu Anna Kostanuik îi făcuseră bine. De luni seara nu mai avusese nicio criză şi de cele mai multe ori, Melissa părea perfect normală. În această dimineaţă, totuşi părea puţin tristă.

— Vin să te iau puţin mai târziu, îi spuse Kathleen.

Melissa dădu din cap şi coborî din maşină. Urmărind-o cum se îndrepta spre şcoală şi cum intră împreună cu un grup de eleve, Kathleen simţi ceea ce simţise în prima zi de grădiniţă a Melissei: abandona o copilă într-o lume a indiferenţei. Îi veni să plângă, dar se refăcu şi porni maşina.

Toată ziua, la magazin tresărise de fiecare dată când suna telefonul, aşteptându-se să fie un mesaj urgent de la şcoală, de genul *Avem o problemă cu Melissa. Nu aţi putea veni până aici?* Dar nu fu niciun telefon de acest fel. Viaţa reintra în rutina obişnuită. Îşi dorea cu disperare ca toate acestea să fie adevărate, să nu mai aibă de-a face cu doctori, spitale, oameni ciudaţi ca Bryce March sau mai ales cu oameni ca cei doi Kostanuik.

Îi telefonă de două ori lui John, de fiecare dată scoţându-l din vreo şedinţă cu Bill Muirden. Prima dată îi spusese că avea să o sune mai târziu, dar nu

o făcu. A doua oară, cu toate că vorbiră doar câteva minute, părea distant. Nu îşi dădea seama exact ce se întâmpla şi asta o deprima. Discuta numai de lucruri lipsite de importanţă, evitând amândoi subiectul Melissei. I se părea că se fereşte de ea, se izolează, dar nu îi spuse nimic. Poate doar i se părea. Nu mai trecuse prin aşa ceva, nu mai avusese certitudinea unor forţe scăpate de sub control de când fusese însărcinată cu Melissa şi asta o speria. Apoi, deodată i se păru că nu îl cunoştea pe John, că trăise alături de un străin.

Când lucrurile mergeau bine, se înţelegeau de minune, iar când aveau probleme, erau despărţiţi. Căsnicia lor fusese întotdeauna aşa.

Când plecă de la magazin, deja reuşise să enerveze pe toată lumea. Se legase de fiecare angajată şi chiar o ameninţase pe una din vânzătoarele tinere cu concedierea, pentru o greşeală minoră la împachetat. O jumătate de oră după incident, lăsă nervii la o parte şi îşi ceru scuze. Nu fusese o zi bună.

Drumul spre şcoala Melissei o mai relaxă Cu toate că în zare se vedeau nori, după-amiaza era însorită şi călduroasă şi conducea mai repede decât de obicei, bucurându-se de vântul care i se juca prin păr. John o certa când conducea cu viteză, dar la dracu! Mai ales că era supărată pe el. Aşa îi trebuia.

Când ajunse la şcoală, elevii ieşeau pe poarta din faţă, îndreptându-se în diferite direcţii. Numai câteva maşini aşteptau lângă trotuar. I se părea uimitor cât de mare era diferenţa faţă de şcoala elementară. Părinţii aveau impresia că un copii de doisprezece ani se poate descurca singur, îi lăsau să se întoarcă singuri acasă. Aşa ar fi trebuit să facă şi ea cu Melissa? Nu, nu încă.

Poate peste un an avea să-i dea mai multă libertate. Nu era nicio grabă.

La ora 3:45, pe stradă nu mai rămăsese decât maşina ei. Mai erau încă elevi care ieşeau,

discutând, jucându-se cu mingea, unii chiar fumând în spatele vreunui copac. Unde era Melissa? Nu-i stătea în obicei să întârzie.

Kathleen se impacientă. Opri motorul maşinii şi coborî. Îndreptându-se spre şcoală, o recunoscu pe o elevă.

— Janice?

Janice se opri şi îi zâmbi, recunoscând-o. Fata părea că are ochi imenşi în spatele ochelarilor, ca şi Melissa. O întrista faptul că cele două fete fuseseră atrase una de cealaltă datorită defectelor lor.

— Ai văzut-o pe Melissa?

— Stătea de vorbă cu doamna Kirk, pe urmă a plecat, spuse, cu un oftat.

— Aştept să o duc acasă şi nu am văzut-o.

— A trecut ceva timp de atunci, spuse, ridicând din umeri. Şi eu am aşteptat-o, dar trebuie să plec.

Janice se îndepărtă, singură şi tristă. Melissa o părăsise şi pe ea? Pe Kathleen o cuprinse deodată o teamă nedefinită, se grăbi spre intrare. Coridoarele erau aproape goale. O femeie de servici culegea hârtiile de pe jos. Kathleen se îndreptă în grabă spre cancelarie.

Un grup de profesori stătea la masă, râzând de cine ştie ce glumă. Kathleen o recunoscu pe doamna Kirk şi o făcu atentă.

— Doamna Kirk? Sunt mama Melissei Woodrow. O aşteptam să o iau acasă, dar nu o văd.

Doamna făcu ochii mari, apoi zâmbi.

— Doamna Woodrow! Mă bucur să vă văd.

— Melissa…

— Am vorbit cu ea acum câteva minute. Probabil că vă aşteaptă afară. Mă bucur să vă văd.

Kathleen încercă să scape, dar se trezi condusă pe coridor de profesoara de muzică.

— Am discutat azi cu Melissa şi amândouă suntem de acord să uităm tot ce a fost. Sper că sunteţi de aceeaşi părere, doamnă Woodrow. Am vrea ca Melissa să cânte la recital. Am rugat-o să

vă ceară voie şi sper că veţi fi de acord. Va fi cea mai bună din recital.

În minte i se treziră o mulţime de proteste, dar nu putu să formuleze vreunul.

— Dacă aş putea să o găsesc…

— Vă voi conduce la uşă. Sunt sigură că vă aşteaptă. M-aş bucura să vă gândiţi la ce v-am spus. Melissa e o pianistă talentată.

— Voi discuta cu soţul meu, spuse Kathleen îndepărtându-se.

Pe treptele de la intrare, doamna Kirk se uita în jur.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva. Dacă o văd, îi spun că o aşteptaţi, spuse după care dispăru în şcoală.

Kathleen intră în panică. Singura maşină de pe stradă era a ei. Cu siguranţă că Melissa ar fi văzut-o. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

Două fete de vârsta Melissei apărură de după colţ, râzând. Kathleen alergă spre ele şi le tăie calea, iar ele o priviră ca pe o nebună.

— Caut o fată. Pe Melissa Woodrow. O cunoaşteţi? Aţi văzut-o?

Rămaseră tăcute un moment, apoi una dintre ele spuse, încruntându-se:

— A, Patru ochi? Am văzut-o la capătul terenului. Mergea cu mama ei de mână.

Teama deveni groază. „…cu mama ei”! Îi veni să plângă şi se întoarse la maşină. Pomi în trombă, şi dădu colţul.

La capătul terenului de sport al şcolii luă o curbă şi se opri la o intersecţie.

— Oh, Doamne, Melissa!

Peste tot se vedeau elevi, unii în grupuri, alţii singuri, dar nici urmă de Melissa. Kathleen coborî din maşină şi privi în jur. La capătul unei străzi văzu o persoană adultă cu un copil de mână, care traversau.

Alergă în maşină şi porni pe acea stradă, înainte de a opri, o recunoscu pe Melissa, însoţită de o

femeie. Kathleen ieşi din maşină.

— Melissa!

Femeia se opri şi privi în urmă speriată. Fata se întoarse abia după un timp şi Kathleen izbucni în plâns când îşi dădu seama că era cu adevărat Melissa. Traversă strada în fugă, oprindu-se la un pas de femeie. Melissa încă o mai ţinea de mână.

— Melissa, ce faci aici? Te-am căutat peste tot. Te-am tot aşteptat şi am fost şi la…

Kathleen se opri brusc şi trase aer în piept, apoi îşi îndreptă atenţia spre femeie care o ţinea de mână. Nu o văzuse niciodată pe Anna Kostanuik, dar era sigură că ea era.

— Dă-i drumul!

— Eu…

Dă-i drumul în momentul ăsta sau chem poliţia.

Anna Kostanuik clipi des, speriată, vinovată.

— Iertaţi-mă, voiam doar să o duc la plimbare şi…

— Melissa, vino aici.

Melissa ridică privirile spre Anna Kostanuik, dar nu îi dădu drumul la mână.

— Melissa!

Melissa alergă deodată spre mama ei şi o îmbrăţişă, apoi începu să plângă. Kathleen se aplecă şi o luă în braţe, cu privirile fixate pe Anna. Aceasta părea îngrozită, complet dezorientată, cu o mână la gură.

— Să nu mai faci niciodată asta.

— Eu…

— Pleacă de aici! Pleacă de lângă fiica mea! Nu o vei mai vedea niciodată! Niciodată!

Anna Kostanuik izbucni în lacrimi, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. Kathleen o strânse la piept pe Melissa, care tremura puternic şi se îndreptă spre maşină.

Capitolul XXIV

Orbită de lacrimi, Anna se împleticea pe stradă. Cum putuse să creadă că nu avea să se sfârşească aşa? Ce crezuse? Ce iluzie nebunească o făcuse să acţioneze aşa?

Anna îşi şterse lacrimile, aproape sufocată de durerea din suflet. Copiii de pe stradă întorceau capul după ea sau se fereau de ea. O femeie cu doi copii de mână trecu pe partea cealaltă a străzii, aruncându-i o privire duşmănoasă. Anna se gândi că devenise o paria. Toată lumea vedea cât se schimbase.

În minte îi răsunau cuvintele lui Kathleen Woodrow: „Melissa!" Apoi April, care se oprise, se dusese şi o luă de gât. April care se smulse de lângă ea! Era April, nu Melissa!

Se trezi la o intersecţie cu semafoare, dar nu ştia unde se găsea. Nu vedea numele străzilor din cauza lacrimilor şi oricum nu ar fi ştiut unde se afla. Ceva mai departe văzu un autobuz care se apropia de staţie. Când autobuzul se opri şi se deschiseră uşile, urcă şi întrebă şoferul:

— Mergeţi în centru?

Acesta se întoarse spre ea, începu să spună ceva, dar se opri. În cele din urmă, răspunse:

— De obicei, da.

Îi arătă abonamentul şi se împletici spre capătul autobuzului, ignorând feţele curioase care o priveau. Îşi lipi faţa de geam şi strânse cât putu pleoapele. Ce crezuse? John îi spusese că Melissa avea să se întoarcă la şcoală astăzi şi nu dorise decât să o vadă. Să o vadă, să îi vorbească, singură. Plecase la plimbare, asta era tot. Cu siguranţă că putea înţelege acest lucru! Reacţionase ca şi cum copilul ar fi fost al ei şi numai al ei, ca şi cum April nu ar fi existat.

Dar April exista! April se întorsese la ea. Venise la ea deghizată în Melissa Woodrow, împreună cu

tatăl ei, John Woodrow. Gândul la John o făcu să zâmbească. Seara din parc fusese una din cele mai fericite din viaţa ei. April se afla cu ei, mergând în faţa lor, strigând şi râzând în timp ce cascada o stropea. Mergeau unul lângă altul şi îi atinse mâna cu degetele. El se întoarse şi îi zâmbi. Văzuse într-adevăr dragoste în acel zâmbet? Închise ochii, încercând să-şi amintească acea expresie de pe faţa lui. Da, asta fusese. Dragoste şi dorinţă. April îi unise.

Erau ca o familie. O adevărată familie. Familia la care visase dintotdeauna.

John trebuia să-şi dea seama de asta. Trebuia să înţeleagă că April voia să-şi întâlnească mama. Era un om drept şi bun. Dar nevasta lui, Kathleen… Târfa! Voia să îi ia fata. Nu era drept! April îi era smulsă din suflet din nou, atât de curând.

Începu să plângă din nou, de data aceasta fără mânie. Începu să privească din nou străzile. Unde se afla? Coborâseră toţi pasagerii, era singură în autobuz. Şoferul o privea prin oglinda retrovizoare, dar se uită în lături când îi prinse privirea. În cele din urmă, autobuzul ajunse la capăt. Şoferul coborî şi se duse la ceasul de pontaj, apoi se întoarse şi salută călătorii care urcaseră. Anna închise ochii şi aşteptă. Aveau să pornească din nou. Îi spusese că autobuzul avea să ajungă în centru. Închise ochii şi începu să se gândească la April.

*

* *

Zgomotul o trezi cu un tresărit. O femeie de pe partea cealaltă se uita la ea atentă. Anna privi pe geam. Acum recunoscu străzile. Se apropiau de centru. Oare cât timp dormise?

În cele din urmă, autobuzul întoarse pe strada Washington, apoi pe Nicollet Mall. Şoferul o urmări cum cobora, dând din cap. Anna merse prin aerul răcoros al serii, frecându-şi umerii, pentru a se încălzi. Întâlnirea cu April la şcoală, plimbarea

cu ea, Kathleen Woodrow, toate păreau departe acum, aproape ca într-un vis. Somnul aruncase un văl de ireal peste toate acestea.

Se opri la staţia de autobuz Hiawatha şi aşteptă. Când apăru autobuzul, urcă cu un zâmbet pe buze, recunoscându-l pe şofer. Se întorcea în lumea ei şi asta o făcea să se simtă bine. Dar Aprilie ar fi trebuit să fie cu ea. April ar fi trebuit să se afle în lumea aceasta şi nu în aceea, însorită, de la capătul celălalt al autobuzului.

Ajunse acasă şi îşi dădu seama că petrecuse două ore în autobuz şi cu greu deschise uşa de la intrare. Hank o aştepta în pragul uşii de la sufragerie. Nu îi spuse nimic, ci o privi tăcut cum se îndreaptă spre bucătărie.

— Unde ai fost?

— În centru, minţi. Am vrut să fac câteva cumpărături. Pregătesc cina într-un minut.

— A telefonat Kathleen Woodrow, spuse el, dând uşor din cap.

Anna ridică brusc privirile; nu putea scoate un cuvânt.

— Mi-a spus ce ai făcut.

— Nu am vrut decât să o văd pe April, răspunse Anna repede.

— Melissa!

— April!

— April a murit, Anna!

Mânia lui era ca o rafală de vânt şi se îndepărtă speriata.

— Nu ştii nimic.

— Tot ce ştiu, Anna, e că fiica mea a murit.

Trupul i-a fost zdrobit. A pierit, pentru totdeauna.

— Nu vorbi aşa!

— O spun pentru că ăsta e adevărul. April a murit. Nici mie nu-mi place, dar…

— Hank, eu…

— Le-ai luat fata!

— NU am vrut decât să stau de vorbă cu ea.

— E fata lor, nu a noastră! Ai… ai… răpit-o!

— Nu e adevărat. Ea a vrut să vină cu mine. Sunt mama ei.

Hank scutură din cap, apoi ridică o mână, o duse la ochi şi începu să plângă. Ea se, apropie de el, dar se retrase şi o sfredeli cu privirile.

— Anna, ce e cu tine? Ce ţi s-a întâmplat?

Chiar nu putea înţelege!?

— Hank, e April. Ar fi trebuit s-o auzi. E chiar ea, Hank.

— Eşti bolnavă, Anna. Ai nevoie de ajutor.

Deveni deodată furioasă de condescendenţa lui, de incapacitatea lui de a vedea realitatea.

— Eşti tatăl ei. Cum poţi sta fără să faci ceva? Are nevoie de ajutor. Ea trebuie să fie cu noi. E fata noastră.

Hank se ridică.

— A spus că sună la poliţie dacă te mai apropii de ea.

— Dar nu poate face asta.

— Ba poate, Anna. Mi-a spus că asta va face. Vei ajunge la puşcărie. Asta vrei?

— Pentru fata noastră sunt în stare…

— Anna, taci din gură!

În vocea lui nu era nicio urmă de emoţie, nici de furie, doar o resemnare rece. Acest lucru o îngrozea mai mult decât orice. Niciodată nu îl auzise vorbind în felul acesta, atât de lipsit de speranţă, atât de învins. O privi fix, începu să spună ceva, apoi dădu din cap şi merse la etaj.

Nu avea decât să sufere. Nu ştia nimic. Era orb. Avea să vadă într-o zi, avea să înţeleagă. Dar atunci ar fi fost prea târziu. April avea să vadă cum o abandonase şi atunci… Hank coborî, îmbrăcat de plecare, şi cu valijoara albastră în mână. Anna îl privi un timp dezorientată, apoi temătoare.

— Unde pleci?

— Pur şi simplu, plec.

— Hank, nu face asta.

— Nu mai pot sta aici, Anna. Ai făcut din casa asta un balamuc.

— Când te întorci?

— Nu ştiu.

Deschise uşa de la intrare, apoi se opri şi se întoarse spre ea.

— Trebuie să vorbeşti cu părintele Francis, Anna. Discută cu el.

Ieşi şi trânti uşa. Era singură. Mai întâi April, acum Hank. Plecaseră amândoi. Alergă în sufragerie, se prăbuşi pe canapea şi începu să plângă.

*

* *

John îşi dădu seama că ceva nu era în regulă din momentul în care intră în casă. Kathleen era la fereastra bucătăriei şi nu se întoarse când intră. Toată ziua avusese o proastă dispoziţie şi fusese alergat de Bill Muirden; în plus, ştia că fusese telegrafic cu ea la telefon. Îşi turnă un scotch şi o urmări cu un ochi în timp ce bea jumătate din pahar. Nu scosese o vorbă din momentul în care intrase. În grădină, Melissa se juca cu Proust.

— Trebuie neapărat să-ţi torni de băut în momentul în care intri în casă?

— Am avut o zi grea. E bine?

O privi sfidător în timp ce îşi termina paharul. Când se pregăti să-şi mai toarne unul, ea făcu un gest de lehamite şi se întoarse cu spatele la el.

— Pentru Dumnezeu! Ce e? Nu e decât un pahar de băutură!

— Prietena ta e cea care mă deranjează, spuse, cu umerii ţepeni.

— Cine?

— Anna Kostanuik.

Era pe punctul de a ridica paharul la gură, dar renunţă şi începu să o privească mai atent.

— Ce vrei să spui?

Se întoarse spre el cu o privire în flăcări.

— A luat-o pe Melissa de la şcoală.

— Aiurea.

— E adevărat! Am fost să o iau pe Melissa şi era deja plecată. Nu am găsit-o nicăieri. Până la urmă am luat maşina şi am început să o caut. Am găsit-o cu *Anna* la câteva străzi de acolo.

Când rosti „Anna”, îl scuipă cu scârbă.

— Trebuie să fi avut un motiv.

— Sigur că a avut un motiv. E nebună. Ăsta e motivul!

— Kath…

— Ce e cu tine? Nu mă asculţi? Eu îţi spun că nebuna asta a încercat să o ia pe Melissa şi tu încerci să îi găseşti scuze!

Se duse la chiuvetă, vărsă băutura la canal şi se întoarse spre ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Kathleen închise ochii şi trase aer în piept.

— Le-am găsit plimbându-se de mână. L-am spus să stea departe de Melissa, l-am mai spus că dacă o mai vede pe Melissa, anunţ poliţia. După asta a plecat.

— Oh, doamne, Kath…

— Cum adică „Oh, Doamne”? Mă asculţi?

— Nu ar fi trebuit să îi spui asta.

— Nu pot să cred! zise ea, uluită.

— Nu vreau să spun decât că şi-a pierdut fiica. Trebuia să fi fost mai înţelegătoare.

— Uite ce e, John Woodrow. Nu o va mai vedea pe Melissa. I-am spus asta şi soţului ei.

— Ce-ai făcut?

— I-am telefonat când am ajuns acasă şi i-am spus ce a făcut, i-am spus că dacă mai face asta o dată, anunţ poliţia.

— Cristoase!

— A încercat să ne ia fetiţa!

— Dacă e cineva de învinovăţit, acela sunt eu. Eu am încurajat-o. Eu i-am spus că Mel se duce azi la şcoală, l-am dat de înţeles că o poate vedea oricând credea de cuviinţă.

— John!

— Bun, am făcut o greşeală. Ea nu are nicio vină.

Kathleen se întoarse, cu ochii plini de lacrimi. Afară, Melissa râdea, jucându-se cu Proust.

— Nu vreau să o mai vadă vreodată.

Telefonul sună şi Kathleen se întoarse spre el.

— E ea!

— Eşti telepată?

Kathleen îl privea fix în timp ce el se duse să răspundă. Era într-adevăr Anna.

— Hank m-a părăsit, spuse Anna.

— Nu e momentul potrivit.

— Îmi pare rău, spuse, îmi pare atât de rău.

Parcă nu se simţea bine. Avea o voce aspră, plină de durere, încât suferea numai ascultând-o.

— Anna…

Dar ea închise.

— Am avut dreptate, spuse Kathleen.

— Pare că are ceva.

— Puţin îmi pasă.

Nu o băgă în seamă, ci formă numărul Annei, dar era ocupat.

— A scos receptorul din furcă. Trebuie să fac ceva. Hank a părăsit-o.

— Nu e de mirare.

— Trebuie făcut ceva. Părea la capătul puterilor. Trebuie să mă duc şi să văd dacă o pot ajuta cu ceva.

— Cheamă poliţia.

— Nu fii ridicolă.

Uşa din spate se deschise, şi Melissa intră, încruntată. Plimbă privirile de la unul la altul, în aşteptare.

— Melissa nu merge nicăieri. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat. Rămâne aici, cu mine.

— Mă duc singur.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Melissa.

— Nimic, răspunse Kathleen.

— Nu stau prea mult.

— Când au să se sfârşească toate astea? Când ai de gând să-ţi petreci timpul cu familia ta?

— Kath, nu începe.

— Îmi vreau soţul înapoi. Îmi vreau fiica înapoi.

*

* *

Ajunse la Anna, dar casa era cufundată în beznă. Înaintă încet pe alee, privind atent la toate ferestrele, dar nu observă nicio mişcare. Bătu, dar nu primi niciun răspuns.

— La dracu'!

Urcă pe pervaz şi încercă să privească pe fereastră, dar perdelele erau trase. Se întoarse la uşă şi bătu tare de data asta. Niciun răspuns.

Fu cuprins de groază. Disperarea din vocea Annei fusese insuportabilă. Poate făcuse ceva nesăbuit. Kathleen avea dreptate; ar fi trebuit să sune la poliţie.

Încercă uşa şi fu surprins că era deschisă.

Intră în bezna din interior şi ascultă. Casa era grea de atâta linişte. Niciun ticăit, niciun scârţâit. Părea goală, părăsită.

— Anna?

Auzi paşi pe scări şi privi în sus. Anna cobora încet, ţinându-se de balustradă.

— Slavă Domnului! Te simţi bine?

— Dormeam, răspunse, îndreptându-se spre el.

— Am telefonat. Linia era ocupată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Voiam… Mi s-a părut că vorbeşti ciudat.

Stătea nemişcată, privindu-l în ochi, apoi se întoarse cu spatele. Umerii îi tremurau şi lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Nu am vrut să o sperii, şopti. Nu am vrut să fac rău.

— Ştiu, Anna, ştiu.

O îmbrăţişă şi cămaşa i se uda de lacrimile ei. O conduse în sufragerie şi o ajută să se aşeze pe canapea. Se opri din plâns şi acum îi simţea

respiraţia caldă pe gât. Părul ei era lipit de faţa lui şi mirosea vag a ceapă, sandviciuri calde şi foarte slab a un fel de parfum, pe care nu îl putu recunoaşte. Închise ochii, ameţit.

— Anna…

— Stai cu mine, te rog. Stai cu mine.

Ridică privirea spre el şi buzele li se uniră, iar el nu reuşi să se smulgă. Ea îl îmbrăţişă pe după gât. Îi simţi limba explorându-i gura şi simţi cum carnea îl ardea.

— Anna…

Dar gura ei o răpise pe a lui, iar mâinile îi sfâşiau cămaşa, îl trăgea spre el.

Capitolul XXV

Kathleen nu îşi mai dădea seama când începuse coşmarul. Melissa începuse să se schimbe după ziua ei de naştere, dar, într-un fel, totul păruse în regulă un timp. Împreună cu John, încercaseră să o vindece şi se apropiaseră de un rezultat. Fiecare găsise un sprijin în celălalt. Cel puţin el fusese un sprijin pentru ea. Totul degenerase din momentul în care John luase legătura cu Anna Kostanuik.

În seara în care plecase la Anna şi o lăsase singură cu Melissa, stătuse în sufragerie tot timpul, aşteptându-l să revină. Avusese un moment groaznic când o culcase pe Melissa. În momentul în care stinse lumina, se întoarse spre ea şi fu sigură că nu era fiica ei. Ceva în privirea ei, în zâmbetul pe care îl afişa, părea să spună că era fericită că John se dusese acolo. Aproape vru să aprindă din nou lumina, dar îi fu teamă de ceea ce ar fi văzut.

Îl aşteptase pe John să se întoarcă şi chiar telefonase la Anna, dar suna ocupat. În cele din urmă, se duse la culcare la ora douăsprezece şi jumătate, prea obosită chiar pentru a plânge. Când se trezi a doua zi, John se afla lângă ea, sforăind încet. Nu îl trezi. Se trezi abia în momentul în care ea şi Melissa ieşeau din casă.

În acea după amiază o sună de la birou şi inima îi bătea tare în piept în timp ce răspunse. Se ruga să se împace, să reuşească să treacă peste toate acestea, dar el fu din nou distant.

— O iau eu pe Melissa de la şcoală azi, îi spusese şi asta a fost tot.

În acea seară, când se întoarse acasă, găsi casa goală. John şi Melissa se întoarseră la ora opt. Melissa era epuizată şi se duse îndată la culcare. Kathleen urcă după ea să o învelească, iar după ce îi spuse noapte bună, Melissa începu să plângă în

hohote, dar fără să spună nimic. Nereuşind să facă ceva, coborî.

— E obosită, asta-i tot, decretă John.

Nu discutară despre seara dinainte. El nu aduse vorba de asta.

De atunci, situaţia se înrăutăţi. De-abia îi mai vedea. John o lua pe Melissa de la şcoală şi nu se întorceau înainte de ora opt. Desigur, ştia unde se duc, dar nu avea rost să protesteze. El nu ar fi făcut altceva decât să plece de-acasă. Între ei se clădise un zid şi ea nu îl putea trece. Fusese izolată, înlăturată din propria ei familie.

Schimbarea Melissei era înceată, dar indubitabilă. Devenise mult mai tăcută ca de obicei şi părea tristă în cea mai mare parte a timpului. După ce ajungea acasă, stătea ore în şir la masa din camera ei, privind pe fereastră. Când Kathleen încercase să discute asta cu John, el refuză să vadă realitatea. Spune că Melissa se simte bine şi că totul era pe drumul cel bun.

Pe timpul weekend-ului, îi văzu doar câteva ore. Dispăruseră sâmbătă dimineaţa şi se întoarseră târziu. A doua zi, acelaşi lucru. Pentru prima dată, renunţaseră la vizita făcută părinţilor ei. Într-un fel, lui Kathleen îi părea bine. Nu ar mai fi avut puterea de a trece prin calvarul unei seri alături de John, mai ales că Melissa ar fi fost de faţă. În acea seară, în timp ce John stătea la parter şi îşi pregătea ceva de băut, ea urcă în dormitorul Melissei şi o trezi.

— Ce e, mamă?

— Nimic, draga mea. Cum te simţi?

— Sunt obosită.

— Ce ai făcut astăzi?

Melissa clipea des, cu o privire dezorientată.

— Nu-mi amintesc.

— Tata te-a dus să o vezi pe mama lui April.

— Cred că da.

— Tu ai vrut să mergi? Ai vrut tu!?

Melissa se încruntă, coborî capul. După un timp se uită la mama ei cu lacrimi în ochi şi rosti cu greu:

— Sunt obosită.

Lăsă capul pe pernă, închise ochii şi în câteva secunde adormi. Kathleen o înveli şi apoi coborî. John îşi terminase paharul şi îşi pregătea un altul.

— Nu vreau să o mai vadă pe Anna Kostanuik.

El oftă, se ridică şi se îndreptă spre sufragerie, fără un cuvânt.

— John, vorbesc serios.

— Am mai vorbit despre asta.

— Nu-ţi dai seama ce îi faci Melissei?

— Nu fac decât să-mi ajut copilul.

— S-a întâmplat ceva cu tine, John. Nu mai eşti acelaşi.

— Nu fii ridicolă. Cel puţin eu îmi găsesc timp pentru ea. Tu ce faci toată ziua? Stai pe la magazinele tale nenorocite. Melissa are nevoie de o mamă, nu de o croitoreasă.

Făcu un gest de lehamite şi îşi luă paharul. Kathleen se luptă să-şi oprească lacrimile, se întoarse şi se duse în dormitor. Nu mai era nimic de spus.

Luni se întoarse de la unul din magazine şi găsi casa goală, cum se aşteptase. Îşi încălzi un semipreparat la cuptorul cu microunde, apoi rămase în sufragerie să citească. John şi Melissa se întoarseră abia la ora opt.

De data aceasta, Melissa era zâmbitoare, plină de energie. Alergă în bucătărie şi îşi turnă un pahar de lapte, apoi se întoarse în sufragerie. Kathleen o privea cu atenţie. Stătea fericită în scaunul tatălui ei şi zâmbea. Arăta aproape exact ca Melissa pe care o cunoştea de mult.

— Spune-i, zise John.

— Mâine cânt la recital, chicoti Melissa.

Kathleen începu să clipească des. Îşi aminti de discuţia cu doamna Kirk, dar nu îi spusese nimic lui John. Se întoarse înfuriată spre el.

— Nu poate cânta la recital! Ştii ce i-a făcut fetei aceleia.

— Am vorbit cu doamna Kirk şi zicea…

— Când?

— Vineri şi zicea…

— Nu mi-ai spus nimic.

— Nu a venit vorba. Vrei să mă laşi să termin? Spunea că totul e aranjat.

— Dar John, Melissa nu ştie să cânte la pian, replică ea, îngrozită.

— Ba ştiu! zise Melissa, iar Kathleen se întoarse spre ea.

— Ştii bine că nu eşti în stare.

— Nu e vorba de ea. Pot şi eu. Cu ajutorul ei.

— John, nu…

— Dacă vreau, pot, spuse Melissa, trântind paharul de lapte pe masă.

— Nu!

Melissa o sfredelea cu privirea şi Kathleen îşi dădu seama că aceasta nu era fiica ei. O apucă zdravăn şi o scutură, strigând:

— Dă-mi fata înapoi!

— Kathleen!

Melissa se eliberă şi fugi la John.

— Nu e Melissa. Trebuie să-ţi dai seama!

John îngenunche şi o strânse pe Melissa la piept, aruncându-i lui Kathleen o privire sălbatică.

— Eu nu merg, spuse Kathleen. Nu am să o aud cântând.

— Foarte bine. O să merg doar eu.

Lui Kathleen nu îi venea să creadă ceea ce auzea, nu-i putea înţelege lipsa de raţiune. În unele privinţe se schimbase mai mult decât Melissa. Trebuia să înţeleagă!

Dar el nu făcea acum decât să-i şoptească ceva Melissei, iar ea ridică privirile, zâmbitoare.

*

* *

La şase şi jumătate o lăsă pe Melissa în mâinile doamnei Kirk. Profesoara de muzică era încântată.

— Ne vedem ceva mai târziu. Vine şi soţia?

John dădu din cap şi roşi. De la şcoală se duse direct la Anna. Se fardase din nou şi arăta foarte bine. Nu chiar cum ar fi arătat Kathleen, dar ea era prinţesa, fiica reginei Maggie şi a regelui Ross.

— Eşti sigur că nu e nicio problemă? întrebă Anna, cu o voce slabă.

— Totul o să fie în regulă.

În maşină, Anna era neliniştită. Mirosul parfumului ei, asprimea ei, îl excita, dar rămase cu atenţia îndreptată spre şosea La şcoală, ea părea închisă în sine şi John trebui să o conducă de mână, ca pe un copil.

În sală se aflau aproape două sute de oameni, care stăteau de vorbă, aşteptând începutul recitalului. Anna părea speriată şi se uita în jur ca şi cum ar fi fost prinsă într-o capcană. Se simţea ca şi cum John ar fi adus-o la cea mai selectă seară de operă.

Doamna Kirk le rezervase două locuri în primul rând. Se aşezară şi Anna privea în toate părţile, ca un copil într-un magazin de jucării.

— Nu o să dureze mult, îi şopti John.

— E minunat, spuse ea. Nu-mi vine să cred.

John trebuia să fie de acord. Nu mai fusese niciodată la un spectacol de genul acesta. Pe Melissa nu o interesase niciodată muzica.

Totul se schimbase de când April începuse să o influenţeze şi acesta era cuvântul potrivit. Kathleen se înşela în privinţa schimbării Melissei. Era ca şi cum s-ar fi împrietenit cu o altă fată, ceva mai diferită de ea. Cu timpul, Melissa ajunsese să se ia după noua ei amică. Nu April avea să cânte în curând, ci Melissa. John era sigur de asta.

Nu o lăsase să repete acasă. Kathleen ar fi întrerupt-o. Fusese mai simplu să o ducă în fiecare seară la Anna să exerseze. În plus, pe Anna o făcea fericită prezenţa ei acolo.

Desigur, Melissa se schimbase. Nu se putea nega asta, dar Kathleen trebuia să înţeleagă că se

schimbase în bine. Fata lor rămăsese fata lor şi nimic nu putea schimba asta.

La un moment dat îşi dădu seama că cineva apăruse în faţa lui. Era un bărbat în costum.

— John Woodrow?

— Da.

— Fata dumneavoastră cântă la pian în seara asta?

— Da, răspunse, cu un zâmbet.

— Mă numesc Cyril Hodgson. Sunt tatăl Denisei Hodgson.

Numele acesta i se părea cunoscut, dar nu ştia de unde.

— Ne cunoaştem…

— Denise ar trebui să cânte la pian în seara asta.

— Ah, da.

— Chiar credeţi că e bine să îi permiteţi fetei dumneavoastră să îi ia locul după ce a făcut?

— Vorbiţi cu doamna Kirk, spuse John enervat. Ea a luat hotărârea. — Şi dumneavoastră aţi fost de acord. Halal exemplu. Aşa o învăţaţi să reuşească în viaţă?

— Îmi pare rău, dar nu cu mine ar trebui să staţi de vorbă.

— Denise se însănătoşeşte rapid, mulţumesc de întrebare. Doctorii spun că va începe din nou să cânte la pian pe la sfârşitul verii, bineînţeles, dacă urmează tratamentul.

John roşi.

— Distracţie plăcută, mai spuse Cyril Hodgson şi dispăru.

— Cine era? şopti Anna.

— Nimeni.

Strânse din dinţi, în aşteptarea recitalului. Nimeni şi nimic nu avea să îi strice seara, cu atât mai puţin tatăl supărat al uneia din rivalele Melissei.

La ora şapte şi jumătate fix, doamna Kirk, îmbrăcată într-o rochie de seară albastră, urcă pe

scenă. Rumoarea din sală încetă.

— Numele meu e Edith Kirk. Bine aţi venit la Recitalul Anual al şcolii. Avem să vă prezentăm câteva valori incontestabile în această seară, deci vă invit să vă simţiţi bine şi să vă bucuraţi de acest spectacol.

După aceasta, se ridică cortina şi spectacolul începu.

În cea mai mare parte, era vorba de muncă de ansamblu. Elevii cântau la diferite instrumente sau dansau. După fiecare piesă, sala ovaţiona, ca şi cum ar fi urmărit cine ştie ce capodoperă. Aproape de fiecare dată, Melissa acompania la pian şi John nu îşi deslipea ochii de pe ea. Era concentrată asupra tastelor şi doar o dată sau de două ori ridică privirea şi îi zâmbi tatălui ei.

Cânta extraordinar şi de multe ori acompaniamentul era mai frumos decât restul. Lângă el, Anna o privea pe Melissa cu ochii mari. Părea transpusă şi de câteva ori îi strânse mâna lui John atât de tare, ca şi cum s-ar fi agăţat de ceva pentru a-şi salva viaţa. Spectacolul începuse să treneze şi chiar şi aplauzele păreau forţate.

Solo-ul Melissei fu ultimul din spectacol. Doamna Kirk urcă pe scenă şi invită spectatorii să urmărească cu atenţie numărul următor. Melissa îşi făcu apariţia, încurajată de câteva aplauze izolate. Începu să cânte şi murmurul din sală se stinse abia după primele note.

Melissa cânta „Valsul” de Chopin. Sala era vrăjită. Chiar şi John, care nu era un cunoscător, se simţea purtat de note. „Doamne”, se gândea, „e fantastic. E un dar de la Dumnezeu”.

Mângâia claviatura ca pe un iubit, iar picioarele păreau să mângâie pedalele. Avea impresia că Chopin însuşi venise să-şi interpreteze propria creaţie. John se uită în jur şi observă feţele uluite.

Doamne, e fata mea!

Piesa dură doar patru minute, dar lui John i se păruse că fusese transpus într-un spaţiu ireal, în

care nu mai exista timp. Melissa se ridică şi se înclină în faţa sălii. Pentru câteva secunde, se lăsă o tăcere de mormânt şi apoi sala izbucni în aplauze furtunoase, care nu se mai terminau. Ovaţiile încetară numai când doamna Kirk urcă pe scenă şi invită pe toţi protagoniştii să se încline, apoi reîncepură, mai puternice decât înainte. Pe scenă, copii erau uluiţi. Toate aplauzele erau pentru Melissa, numai pentru Melissa.

Puţin timp mai târziu, stând tăcut lângă Anna, în timp ce sala se golea, lui John îi era greu să-şi revină. Anna plângea cu faţa în mâini.

Cineva îl atinse pe John pe umăr. Ridică privirea şi văzu o femeie pe care nu o cunoştea. Aceasta îi strânse mâna, apoi se înclină spre Anna.

— Aveţi un copil foarte talentat. Trebuie să fiţi foarte mândri de el.

Anna aruncă o privire spre John, dar acesta nu putea spune nimic.

— Chiar suntem, mulţumim, rosti ea în cele din urmă. Foarte mândri.

Melissa apăru, cu faţa numai zâmbet. Se duse direct la Anna şi i se aruncă în braţe. John se ridică şi plecă, fiindcă se simţea ca şi cum ar fi fost inoportun. Anna se îmbrăţişa cu Melissa, şoptindu-şi fiecare cuvinte neauzite, plângând, râzând. Când Melissa îl luă de mână, el tresări. Anna îi zâmbi şi îi spuse:

— A fost minunat.

El le zâmbi, neliniştit. Apoi, ţinându-le pe amândouă pe după umeri, le conduse spre ieşire.

*

* *

Bryce March se trezi cu un sentiment de groază atât de puternic, ca şi cum ar fi simţit o pereche de mâini în jurul gâtului.

Dădu repede la o parte cearşaful şifonat şi scoase un geamăt prelung. Întunericul din cameră părea să treacă dincolo de pereţi şi se simţea ca pe

marginea unei prăpăstii. Ceasul deşteptător de lângă pat arăta ora 1:30.

De obicei dormea neîntors, se culca la ora 11:30 şi se trezea la ora şase, în fiecare dimineaţă. În puţinele dăţi când se trezise mai înainte se datorase vreunei boli sau vecinilor, care se distrau cu un grup gălăgios de prieteni, care făceau un zgomot îngrozitor la plecare. Dar niciodată nu se trezise cu sentimentul acela de teamă.

La început se linişti, spunându-şi că avusese un coşmar.

Se întinse iar în pat, fără să se învelească, cu privirea aţintită în tavan. Vederea i se obişnuise cu întunericul şi raze slabe de lumină străpungeau draperiile.

Un coşmar. Nu mai avusese niciodată aşa ceva. Niciodată.

Problemele avocăţeşti din timpul zilei îl ţineau ocupat şi era prea obosit noaptea pentru a visa, sau, dacă asta se întâmpla, a doua zi nu mai ţinea minte nimic. În fiecare dimineaţă se trezea proaspăt, curăţat parcă de problemele de deunăzi. Cu toate că intra atât de des în contact cu tot ceea ce putea fi mai morbid, aceste lucruri nu îl speriau niciodată, de fapt îl linişteau.

Dar în această noapte… În această noapte visase ceva îngrozitor.

În timp ce transpiraţia i se usca pe piept, i se făcu frig. Trebuia să se ridice. Cu un geamăt, coborî din pat şi se îndreptă spre uşa dormitorului. Oare ce visase? Nu îşi mai amintea nimic. Chiar şi groaza cu care se trezise dispăruse, lăsând în urmă doar curiozitate.

Probabil fusese ceva banal. Aşa era întotdeauna. Ceva legat de slujbă, sau ceva în legătură cu casa. Poate visase că lăsase un robinet să curgă sau focul aprins.

Se duse la toaletă să se uşureze. Pentru prima dată în viaţă, crezu că visase creaturi ale nopţii sau

mâna neagră a morţii. Lucrurile acestea nu îl speriau şi totuşi…

În spatele lui auzi un zgomot. În alte condiţii, poate nici nu ar fi auzit sau dacă da, nu i-ar fi păsat, dar acum… Era un zgomot slab, ca de stofă care se freacă de mobilă. Bryce tresări.

Zgomotul acesta, şoapta de apoi îi aduse în minte grozăvia visului. Asta îl trezise; visul fusese despre zgomotele acestea. Era sigur! Îl cuprinse o groază nebănuită. Stătea cu privirea fixată pe peretele băii, neavând curaj să se întoarcă. Zgomotul se auzi din nou. Îşi imagina o mantie neagră, lungă, plutind prin casă. Închise ochii şi începu să respire adânc. Era o prostie. Avusese un coşmar şi asta era tot. Orice ar fi provocat zgomotul, trebuia să aibă o explicaţie raţională şi dacă avea să se întoarcă, avea să fie amuzat de asemenea temeri.

Strânse pumnii şi se întoarse. Coridorul era întunecat. Lumina, filtrată prin draperii, lăsa o pată gălbuie pe podea.

Nimic.

Expiră şi râse încet. Ce prostie!

Se îndreptă spre dormitor, dar se opri brusc. Pata de lumină de pe podea nu venea de afară, ci de la o formă nedefinită lângă uşa dormitorului.

De când începuse cercetările sale în domeniul paranormalului, nu întâlnise un spirit fără ca el să îl invoce şi niciodată nu se materializase în felul acesta. Rămase încremenit. Observă că forma se modifică treptat. Avea lumini, umbre şi curând îşi dădu seama că se uita la o siluetă umană. Un copil.

Îl cuprinse din nou teama şi brusc îi veni în minte singura explicaţie posibilă.

— April?

Forma străluci un moment, apoi se întunecă. Faţa copilului apărea şi dispărea.

— Ajută-mă!

Glasul era mai mult o şoaptă, un suspin.

— April Kostanuik?

Forma se îndreptă încet spre el şi, involuntar, făcu un pas înapoi.

— Ajută-mă, te rog!

— Cum te pot ajuta?

Forma se apropie de el şi se evaporă după ce îl învălui pentru un moment. Întunericul care se lăsă îl ameţi pe moment şi trebui să se sprijine de zid ca să nu cadă.

În momentul în care spiritul trecu pe lângă el sau prin el, nu era sigur, simţise un miros vag. Închise ochii şi încercă să se calmeze.

Nu avea de ce să se teamă.

Se întoarse în dormitor, urcă în pat şi se înveli. Stătea pe spate şi privea spre tavan, fiindu-i imposibil să mai adoarmă.

Era sigur că spiritul nu fusese al lui April. Emoţia care o însoţea fusese a altcuiva, nu avea nimic de a face cu ceea ce simţise la familia Woodrow, cu o săptămână în urmă. Din copilul acesta emana teamă, disperare.

Se ridică şi întinse mâna după telefon, apoi îşi dădu seama de oră şi renunţă. Nu îi putea suna pe cei doi Woodrow acum şi, de fapt, ar fi fost mai bine să nu îi sune deloc. Dacă aveau nevoie de ajutorul lui, nu aveau decât să apeleze ei la el.

Puse telefonul la loc şi începu să se uite din nou la tavan, cu braţele încrucişate. Închise ochii şi începu să se gândească ce avea de făcut.

Fusese vizitat de spiritul terifiat al unui copil.

Nu fusese April Kostanuik, ci Melissa Woodrow.

Melissa.

Cu toate că nu ar fi vrut, nu se putea împiedica să nu se gândească la posibilităţile întunecate care se întrevedeau.

Capitolul XXVI

Kathleen se trezi speriată când sună ceasul. Se ridică în pat, acoperită de o sudoare rece. Urmele unui vis urât o marcaseră. Dormitorul era mânjit de o lumină palidă, filtrată prin draperiile trase. Se simţea obosită. Ştia că visase urât, dar nu îşi putea aminti ce.

Patul era gol. Oare John se întorsese acasă ieri seară? Nu-şi putu da seama după cearşaful răvăşit de lângă ea; avusese un somn agitat şi probabil că ea îl şifonase astfel. Nu îi auzise intrând şi nici nu îl simţise în pat. Recitalul nu putuse să dureze decât până la ora nouă, era sigură de asta. Auzi voci la parter. Se îmbrăcă şi coborî, pentru a-i întâlni pe John şi Melissa care luau micul dejun în bucătărie. John îi zâmbi, ca şi cum nu era nimic în neregulă, ca şi cum niciodată nu avuseseră vreo problemă.

— Nu credeam să fie cineva în casă, spuse ea, sec.

— Nu voiam să te trezim; dormeai atât de adânc…

Se aşeză şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Melissa, cu gura plină de fulgi de porumb, îi zâmbi scurt. Oare de ce i se părea că jucau teatru?

— Ar fi trebuit să vii şi tu aseară, Kath, zise John. A fost fantastic.

— Ştii ce cred despre asta.

— A fost frumos, mamă, zise Melissa.

Kathleen se uită cu atenţie la fetiţă. Era aceasta fiica ei? Era aceasta Melissa, pe care o îngrijise, o crescuse timp de doisprezece ani. Fata îi zâmbi cu toată faţa. Cum putea gândi aşa ceva?

Se luptă cu lacrimile care îi umpleau ochii şi puse două felii de pâine în prăjitor.

— Unde ai fost noaptea trecută?

John nu răspunse. Îşi termină cafeaua şi, într-un final, rosti:

— O duc eu pe Melissa la şcoală.

— Nu. Eu o duc, răspunse ea.

El vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Bine. Atunci trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

— Când? După servici? La noapte? Mâine dimineaţă? Trebuie să cer audienţă?

Nu păru deloc afectat de ieşirea ei şi asta făcea lucrurile insuportabile. Se aplecă şi o sărută pe Melissa pe frunte.

— La revedere.

— Pa, tăticule.

Kathleen îi observă răceala din priviri, înainte să iasă. Se aştepta să se întoarcă, să o îmbrăţişeze şi să încerce o împăcare, dar nimic din toate astea nu se întâmplă.

Melissa îşi termină sucul de portocale în tăcere. Kathleen nu avea curajul să îi vorbească şi la un moment dat se gândi că ar fi fost mai bine să îl lase pe John să o ducă la şcoală.

— Plecăm imediat, îi spuse.

Melissa înclină capul şi urcă la etaj. Kathleen nu se mai putu opri să nu plângă. De sus se auzi sintetizatorul, la care cânta o pereche de mâini de expert. Era cântecul de leagăn de Brahms.

Lucrurile nu mergeau mai bine când opri maşina în faţa şcolii. Se aplecă să o sărute, dar Melissa se trase în lături şi ridică un braţ.

— Te urăsc, spuse.

Kathleen o privea îngrozită.

— Mel…

— Şi tata te urăşte. Pleacă. De ce nu pleci?

Înainte de a încerca să spună ceva, Melissa deschise portiera şi coborî. Kathleen apăsă pe accelerator şi intră în trafic. Tresări când auzi un claxon în spatele ei. Nici nu se uitase în oglinda retrovizoare. Apăsă mai tare pe pedală şi dispăru spre centru, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

Când ajunse la Hennepin, nu mai putea nici să plângă. Avea senzaţia unei pierderi mari,

irecuperabile şi nu ştia cum să reacţioneze. Agitaţia dimineţii, în centru, nu reuşi să îi schimbe starea. Ajunse prima la magazin şi se folosi de cheia ei personală pentru a o deschide. Tocmai voia să aprindă lumina când auzi o tuse în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Hank Kostanuik, la trei metri de ea, cu mâinile în buzunar. Avea ochii roşii de nesomn şi încerca din greu să zâmbească.

— Anna mi-a spus că aveţi magazinul ăsta.

— Ce vrei?

— Am putea sta de vorbă? spuse, după ce înghiţi în sec.

— Nu acum.

— Vă rog, trebuie.

— Nu e momentul potrivit.

— Când va veni acel moment? După ce amândoi vom pierde pe cei pe care îi iubim?

Ea se gândi că deja îi pierduse pe aceştia. Era impresionată de duritatea lui, de privirea aceea de om hăituit. Încuie uşa la loc.

— Bine, hai să discutăm.

*

* *

Simţea nevoia să dea vina pe cineva, dar ştia că Hank Kostanuik nu era acela. Avea ceva nedefinit, ceva care o copleşea, dar nu îşi dădea seama ce.

Îşi amintea că duritatea lui o impresionase când venise la ei acasă. Ceea ce o uimea acum însă era delicateţea lui. Cu greu îşi imagina personajul acesta imens, masiv, enervându-se sau fiind crud. Vorbea greu, îşi căuta cuvintele, şi cu toate acestea era sigură că era inteligent şi plin de sensibilitate.

Purta o haină curată, dar uzată la mâneci. Gulerul cămăşii era subţire, decolorat de atâta purtat. Mâinile îi erau imense, cu unghii pătrate. Sorbi zgomotos din cafea şi apoi se linse pe buze. La prima vedere, era un bărbat respingător pentru o femeie de condiţia ei, dar sub acest aspect se putea ghici ceva atrăgător. În parte, asta se datora felului în care vorbea despre fata lui.. Oricât de

rezervat ar fi vrut să pară, era evident că o iubise cu toată fiinţa lui.

— Când Anna a rămas însărcinată, toată lumea spera să fie băiat. Credeau că şi eu îmi doream băiat, dar nu era aşa. Nu-mi păsa. Tatăl Annei a fost atât de supărat când Anna a născut o fată încât… Dar era atât de frumoasă, chiar ca bebeluş… Cum aş fi putut regreta când o ţineam în braţe, atât de firavă, de delicată.

Pe faţa lui se citea fericirea produsă de amintirea aceasta. Kathleen studia în minte imaginea lui April, construită de el. Un copil frumos, cu ochi negri, brunetă, într-un fel misterioasă. Dacă ar fi ajuns la maturitate, April Kostanuik ar fi zdrobit foarte multe inimi, poate chiar le-ar fi călcat în picioare, zâmbind. Ochii îi străluceau, ca şi cum ar fi ascuns secrete importante.

Era atât de diferită de Melissa! Atât de frumoasă, de plină de ea!

— Mă întreb dacă ar fi putut fi prietene, gândi ea cu voce tare.

— Nu ştiu, spuse Hank, ridicând din umeri. April nu prea avea prieteni. Era… Era greu pentru ea. Niciodată nu i-am putut oferi prea multe. Se simţea izolată. Câteodată trebuia să se lupte pentru a fi acceptată de ceilalţi.

— Era foarte frumoasă.

— Ca şi mama ei, pe când era mai tânără.

Kathleen se uită la el, dar el privea visător, pe fereastră. Stăteau într-o cafenea în centru, între South Fourth şi Nicollet Mall.

— Anna crede că s-a întors, spuse într-un sfârşit.

— Tu nu crezi?

— Nu ştiu. Cine ştie chestiile astea cu fantome sau ştiu eu ce?

— Soţul meu crede în asta.

— Cred că încearcă să o ajute pe Anna. Cred că e un om bun. Nu cred că vrea să facă rău. Am impresia că vrea să o ajute şi pe fata lui.

— Crede că dacă îi dă lui April ceea ce vrea, ea va pleca şi o va lăsa pe Melissa în pace.

— April ştia să obţină ceea ce voia, spuse Hank, trist. Era unul din harurile ei. Cred că avea nevoie de toate astea, din moment ce noi nu i-am putut oferi mare lucru. E în stare să… Poate să manevreze oamenii.

— Crezi că ea se află în Melissa?

— Nu ştiu!

Tăcu brusc şi continuă să îşi bea cafeaua.

— Cum a murit April? Adică… Cum s-a întâmplat?

— Într-o zi am aflat că aveau să îmi taie orele suplimentare. Eu şi Anna trăiam… la limită. Ne-am certat, l-am spus că nu ne mai putem permite să-i plătim lui April lecţiile la pian. April a auzit şi a fugit de-acasă. Era foarte supărată. Cred că nici nu şi-a dat seama că intrase pe şosea cu bicicleta. Un camion a lovit-o şi a murit pe loc.

— Îmi pare rău.

— În cincizeci de ani o să murim cu toţii. Mi-e dor de ea.

Kathleen bău din cafea şi se trezi spunând ceea ce gândea.

— Bănuiesc că ai vrea… Vreau să spun… Ai putea avea ocazia să vorbeşti cu ea. Dacă e cu adevărat April…

Ei o privi furios.

— Mi-e foarte dor de April. În fiecare secundă mă gândesc la ea, plâng după ea. Dar asta… Ceea ce se întâmplă cu fiica dumneavoastră… E ceva rău. E ceva demonic.

— Daca e cu adevărat April.

— Cine ştie ce se întâmplă după ce părăsim lumea asta? Nu ştiu, dar îmi cunosc fata. Oricine s-ar afla în fata dumneavoastră, nu poate fi April pe care o cunosc eu. E ceva demonic. NU poate face bine nimănui. April a mea a murit. A trecut dincolo. Nu se mai poate întoarce.

— Soţia ta crede că da.

— Anna e foarte îndurerată. A suferit foarte mult. Nu mai gândeşte ca înainte. Soţul dumneavoastră încearcă să o ajute, dar nu face decât să înrăutăţească situaţia. Pentru toată lumea: pentru Anna, pentru April, pentru fiica dumneavoastră. Nu e bine. Dar pe mine nu mă ascultă nimeni. A trebuit să discut cu dumneavoastră. Trebuie să facem ceva.

— Da, dar ce?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că April a murit. Lucrul din fata dumneavoastră e ceva rău. Nu e fata mea. Cu toate astea, distruge ce a mai rămas din viaţa mea. Vreau să se termine totul. M-am gândit că dacă vorbesc cu dumneavoastră, dacă vedeţi lucrurile cum le văd şi eu… Poate vorbiţi cu soţul dumneavoastră, poate îl faceţi să înţeleagă.

Kathleen dădu din cap şi oftă.

— Am impresia că soţul meu nu mă mai ascultă.

Hank Kostanuik se uita pe fereastră, cu o tristeţe indescriptibilă pe faţă.

— *Trebuie* să facem ceva, şopti. Înainte de a fi prea târziu.

*

* *

După ce se despărţi de Hank Kostanuik, gândurile o năpădiră. „Ceea ce se întâmplă cu fiica dumneavoastră… E ceva rău”. Nu fu bună de nimic la magazin. Nu era atentă la nimic. La un moment dat, ajutând-o pe Harriet la un raion, îi împachetă unei cliente o rochie şi i-o dădu fără să fie plătită.

Când i se spuse că era căutată la telefon, i se păru că nu înţelege.

— Doamna Woodrow? Sunt doamna Kirk, profesoara de muzică a Melissei.

— Ah, da.

— Mi-a făcut plăcere să vă văd aseară la concert. Dumneavoastră şi soţul dumneavoastră trebuie să fiţi foarte mândri de fiica dumneavoastră. Voiam să vă asigur că totul este în

regulă cu Melissa. Ştiu că eraţi îngrijorată de ea, după ce i-a făcut fetei aceleia, dar nu cred că mai aveţi de ce să vă faceţi griji. Melissa e extrem de talentată şi câteodată, cei talentaţi ajung la soluţii extreme pentru a-şi atinge scopul.

Kathleen nu mai fusese atentă la nimic după ce auzise prima propoziţie.

— Eu nu am fost aseară la concert.

La capătul firului se lăsă o tăcere de mormânt.

— L-am văzut pe soţul dumneavoastră cu… şi am crezut…

— Nu eram eu.

— Eu… Melissa a cântat foarte bine, oricum. Sper că nu…

Kathleen trânti telefonul.

— Te simţi bine?

Se întoarse speriată spre Harriet, directoarea magazinului.

— Da.

— Nu prea pari.

— Sunt bine.

— Uite ce e: N-ai decât să te superi pe mine, dar n-ar trebui să fii aici. Du-te acasă. Du-te şi fă ceea ce trebuie să faci. E clar că ceva nu e în ordine. Pleacă!

Kathleen o privea mirată, aproape furioasă, apoi dădu din cap. Harriet avea dreptate. Trebuia să facă ceva. În privinţa asta şi Hank şi Harriet aveau dreptate.

Ea nu fusese la concert cu o seară în urmă, dar ştia cine îl însoţise pe John. Ştia şi de ce venise atât de târziu. *Îi lua locul!*

Afară ploua, dar totuşi plecă pe jos, încercând să îşi pună ordine în minte. Îi venea să plângă, dar totuşi reuşi să se potolească. Trebuia să aibă capul limpede, să se controleze. Prea mult timp fusese indiferentă şi-l lăsase pe John să ia hotărâri greşite. Melissa nu o ducea mai bine, asta era evident. John se lăsase manevrat.

April se pricepea la asta, îşi aminti. Chiar şi tatăl ei spusese asta. Dar şi John era făcut pentru a fi manipulat. Nu era un tip tare, până şi părinţii ei îşi dăduseră seama de asta. De ce nu înţelegea că îl iubea aşa cum era? De ce se simţea întotdeauna ca şi cum nu se putea ridica la nivelul ei?

Când ajunse la John la servici, era udă până la piele. În ascensor, câţiva bărbaţi se uitau uimiţi la ea, dar nu îi băgă în seamă. Kristin, secretara lui John, o privi speriată.

— Doamnă Woodrow! Ce faceţi aici?

Trebuie să îl văd pe John.

— Mă tem că…

— E foarte important. O problemă de familie. Trebuie să vorbesc cu el chiar acum.

— Dar nu a venit azi, a telefonat şi a anunţat că e bolnav, spuse Kristin, încruntându-se.

Kathleen făcu un pas în spate, de parcă fusese lovită.

— Vă simţiţi bine?

— Da, mă simt foarte bine.

— Vă pot oferi o cafea? Nu vreţi să vă aşezaţi puţin?

Se întoarse fără să răspundă şi se îndreptă spre ascensor, fără să mai audă întrebările pe care Kristin i le punea. Ajunsă afară, se îndreptă cât putu de repede spre maşină.

John voise s-o ducă pe Melissa la şcoală dimineaţă. De ce? Când ajunse în maşină, deja era orbită de lacrimi şi cunoştea răspunsul.

„Melissa! Doamne, fă să fie la şcoală, te rog!”

Capitolul XXVII

În maşină, Anna stătea puţin aplecată înainte, cu nervii întinşi ia maximum. John o privea cu coada ochilor în timp ce conducea şi îi venea greu să creadă că aceasta era femeia pe care o ţinuse în braţe cu câteva ore în urmă, care gemuse de plăcere şi îl adusese pe el pe culmi nebănuite ale extazului.

Ploaia ataca cu furie parbrizul şi ştergătoarele aveau mult de furcă cu ea. Traficul era intens. Cerul după-amiezii era atât de întunecat, încât părea noapte.

Poate îi putea citi gândurile, poate ştia că se gândeşte la ea, la ei, la ceea ce se întâmpla cu ei. Dacă era aşa, îi putea înţelege tensiunea.

Într-o săptămână, viaţa i se schimbase într-o asemenea măsură încât nu mai ştia bine cine era. Anna îi satisfăcea o nevoie de care nici nu ştiuse înainte. Nevoia de a fi iubit de cineva egal lui. Se terminase cu îngâmfarea lui Kathleen. Şi Melissa o iubea. Asta era foarte important.

Melissa îi întuneca gândurile şi se simţea foarte vinovat. În fond, totul se datora Melissei. Din cauza ei luase legătura cu Anna Kostanuik şi din cauza ei făcea ceea ce făcea.

Opri la un semafor. Anna îl privea acum cu un zâmbet forţat. Ştergătoarele acţionau ritmic, ca inima unui mecanism ciudat. Gândurile despre Kathleen îl copleşeau. Nu era nicio îndoială că suferea. Dar la ce se aşteptase? Dintotdeauna fusese prea bună pentru el, dintotdeauna se simţise mic şi neajutorat faţă de ea.

Oare ea era de vină, sau el?

Nu voia să se gândească la asta. Se făcu culoarea verde şi porni mai departe. Nimic nu îl mai lega de Kathleen. Doar o foaie de hârtie, pe care scria că erau căsătoriţi. Ruptura aceasta trebuia să vină de mult timp. Problema Melissei nu

fusese decât scânteia care aprinsese totul. Oricum, dacă nu ar fi fost asta, ar fi fost altceva.

Melissa, Melissa.

Se terminaseră toate problemele ei. Şi Anna îşi dădea seama de asta. Se părea că, deja, April se estompa. Faptul că lăsase în urmă talentul ei pentru muzică nu era ceva rău. Făcea totul pentru fiica lui.

Nu pentru Anna!

Mai opriră la un stop. Anna se mişca lângă el, nerăbdătoare. Pentru un minut, ploaia se opri.

Oare toate acestea se petrecuseră în numai două săptămâni? Părea imposibil. Cu numai două săptămâni fusese… aproape nefericit.

Sărbătorirea zilei Melissei i se părea ceva petrecut de mult şi aproape ireal. Totdeauna se simţise prins în capcană alături de Kathleen, nu-i aşa?

Îi aruncă o privire Annei. Ea se uita înainte.

Ce fac? Am o nevastă, o familie, o carieră.

Dumnezeule, ce fac!?

Pentru o secundă, i se păru că ieşise dintr-o ceaţă deasă. Avea mintea limpede şi toată confuzia din zilele precedente dispăruse.

„Oh, Iisuse! Kathleen! Melissa!”

Se făcu iar verde. Anna se întoarse spre el. Îşi dădu seama că trebuia să pornească, apăsă pedala de acceleraţie şi pierdu brusc limpezimea minţii de numai câteva secunde înainte.

Da, totul mergea bine. O făcea pentru Melissa. El şi Kathleen nu aveau nicio importanţă. Totul era pentru ea.

— Crezi că o să se bucure să ne vadă? îl întrebă Anna.

El se întoarse spre ea, încruntat, apoi zâmbi şi spuse:

— Sigur că da, de ce nu s-ar bucura?

Anna îşi întoarse privirile, frământându-şi mâinile.

— Sper, spuse. Sper din toată inima.

Încă mai ploua când ajunseră la şcoală. John parcă maşina şi deschise uşa, dar se opri când îşi dădu seama că Anna se pregătea să iasă.

— Ar fi mai bine să aştepţi aici.

Ea arăta ca şi cum ar fi plesnit-o.

— Dar..

— Nu e bine. Toată lumea aici o cunoaşte pe Kathleen.

Ea fu de acord şi se aşeză la loc în scaun. Durerea de pe faţa ei era greu de suportat.

Alergă spre şcoală, intră şi se îndreptă spre secretariat. Una din secretare se ridică şi veni la un ghişeu.

— Da?

— Sunt tatăl Melissei Woodrow. Am venit să o iau. Avem o problemă în familie.

Secretara încercă să zâmbească şi se întoarse spre o colegă care bătea ceva la maşină, spatele ei.

— Mags, dânsul e tatăl Melissei Woodrow.

Cealaltă secretară, mai în vârstă decât prima, veni la ghişeu.

— Domnul Woodrow? E vreo problemă?

— Da, de familie. Vreau să o iau pe Melissa. Clasa ei e 206, la domnul Friedman.

— Da, ştim asta. Aţi vorbit cu doamna Woodrow?

— Da, desigur.

Cele două secretare mai schimbară o privire dezorientată şi apoi cea mai vârstă păru că se lămuri.

— Aveţi vreo problemă acasă?

— Problemă?

— În ce priveşte copilul.

— Ce fel de problemă?

— Mă tem că doamna Woodrow a venit deja şi a luat-o pe Melissa, spuse în cele din urmă, cu un oftat.

John o privi drept în ochi, nevenindu-i să creadă.

— Când?

— Acum un sfert de oră. Mi-a spus acelaşi lucru ca şi dumneavoastră: probleme în familie.

Gândurile alergau în cap şi încercă să se lupte cu o senzaţie de greaţă şi ameţeală.

— Nu credeam că avea să vină. E în regulă, o să o văd acasă.

În timp ce ieşea, se simţea privit. O dată ajuns la maşină, Anna ieşi, speriată.

— Unde e?

— Intră în maşină, Anna.

— Unde e?

Intră în maşină şi aşteptă ca Anna să închidă portiera.

— Kathleen a venit şi a luat-o.

— Nu se poate! spuse Anna, îngrozită.

— Ba se poate.

— Unde a dus-o? Trebuie să o luăm înapoi!

— Nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc.

— Târfa!

— Anna, încetează!

— Mi-a furat fata! *Ne-a* furat fata!

John se întoarse brusc spre ea, dar când îi văzu expresia, îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Trebuie să o luăm, înapoi! spuse ea. Trebuie!

John trase aer în piept, apucă volanul.

— Lasă-mă să mă gândesc. Atâta doar.

*

* *

— M-ai minţit! Nu ne ducem la tata!

— Aşa e, am minţit.

— Du-mă înapoi! Vreau să mă duc înapoi!

— Nu.

Melissa încercă să deschidă portiera, dar Kathleen se întinse şi o lovi peste mână. Fata se uită la ea uluită.

— Nu face asta, spuse Kathleen, cu un ochi la traficul de pe autostradă.

— Vreau la tata.

Kathleen o privi cu atenţie. Nu era Melissa.

Nu avea nicio îndoială. Fata de lângă ea nu era fiica ei.

— Am vorbit cu tatăl tău adevărat azi dimineaţă, spuse.

Fata încremeni. Avea o expresie de ură deschisă şi Kathleen nu o suportă.

— Te urăsc, spuse Melissa.

Nu era Melissa. Era doar vocea ei, doar faţa ei, ochii ei. Dar nu era Melissa.

— Vreau să vorbesc cu fata mea.

— Eşti nebună. Or să te închidă la ospiciu.

— Nimeni nu va face nimic, spuse Kathleen, furioasă. Vreau să vorbesc cu Melissa.

Pe faţa copilului nu se putea citi nimic. Buzele erau strânse şi formau o linie subţire, ameninţătoare.

— Lasă-mă să vorbesc cu Melissa!

Buzele se deschiseră şi ochii îi străluciră.

— Melissa?

Copilul se îndreptă din spate şi deschise ochii mari.

— Du-te la dracul!

Vântul puternic zdruncină maşina şi Kathleen avu impresia pentru un moment că aveau să se prăbuşească într-o prăpastie. Parbrizul se lumină, apa de pe el fiind dată la o parte şi Kathleen mai aruncă o privire spre fată. Se uita, atentă, pe fereastră.

— Trebuie să fie groaznic să mori de două ori, spuse Kathleen.

— Taci din gură!

Kathleen îşi aţinti privirea pe parbriz. Melissa trebuia să se afle acolo, undeva. Pentru un moment, crezu că fiica ei încerca să se întoarcă. Oare April putea fi atât de puternică, încât să o poată ţine pe Melissa prizonieră?

— Melissa, dacă mă auzi, totul o să fie în regulă.

— Nu te poate auzi.

Kathleen nu întoarse privirea.

— O să caut ajutor, Melissa. Totul o să fi bine, îţi promit, iubito.

— Eşti nebună.

Kathleen se întoarse spre ea şi i se păru din nou că trăsăturile i se schimbau, pentru o secundă, pentru a fi acoperite din nou de expresia aceea rea, o expresie pe care nu o cunoştea decât din fotografii.

Doamne, fă să nu fie prea târziu!

Îţi promit, April, rosti Kathleen încet, nu te voi lăsa niciodată să îmi distrugi copilul. Voi face orice pentru a opri asta. Orice!

Se uită la copilul de lângă ea şi pentru prima dată observă o urmă de îngrijorare în privirea aceea de oţel.

— Eşti nebună, repetă Melissa, dar de data asta fără convingere.

*

* *

Tom Wright era palid când coborî. Se aşeză lângă Kathleen pe canapea şi rămase un timp cu capul în mâini.

— Fata asta nu e Melissa, spuse într-un sfârşit.

Kathleen aprobă din cap. Tom Wright se întoarse spre Bryce March.

— Cu toate astea, nu sunt de acord cu metodele dumneavoastră.

— Eu nu fac nimic, spuse March.

— Te rog, Tom, începu Kathleen. Fără ceartă.

— Trebuie să o aduc înapoi la spital.

— Nu încă. Cu ce ai putea să o ajuţi? Nu ai face decât să stai şi să urmăreşti.

Plecă privirile în podea, apoi se uită din nou la Bryce March.

— I-am dat un calmant uşor. Poate să vorbească. Aş vrea să asist şi eu la şedinţă.

— Desigur, spuse March.

Casa avocatului era altfel decât se aşteptase Kathleen. Era spaţioasă şi bine luminată. Pe pereţi atârnau tablouri moderniste. Kathleen aproape că

se aşteptase să dea peste tot felul de luminiţe discrete, un schelet într-un colţ şi un maldăr de cărţi de ocultism, vechi şi rare. Singurul lucru la care se aşteptase era ploaia care se scurgea ca o cascadă pe fereastră. Cu cerul atât de întunecat, părea o noapte furtunoasă, plină de mistere.

— Mai aşteptăm câteva minute, până vine domnul Kostanuik. Toată lumea e de acord, întrebă Bryce?

Kathleen ridică din umeri. În ceea ce o privea, era mai pregătită decât oricând.

*

* *

Camera de la etaj fusese dormitor, dar acum, destinaţia ei era clară. Ferestrele fuseseră zidite, pereţii tapetaţi în negru, în mijlocul camerei se aflau o masă şi şase scaune. Singura rază de lumină palidă, aproape portocalie. Lui Kathleen i se părea că toţi de la masă păreau nişte paiaţe, mai ales Hank Kostanuik. Ascuns în umbră, lângă uşă, ca şi cum ar fi atras întunericul, Dennis Oswald stătea, mutându-se de pe un picior pe celălalt.

— Vorbesc cu Melissa sau cu April? întrebă Bryce.

Melissa avea ochii pe jumătate închişi, gura întredeschisă, ca şi cum ar fi moţăit. Când vorbi Bryce, ridică puţin capul şi ciuli urechile, ca şi cum sunetele ar fi venit de foarte departe.

— Vorbesc cu Melissa sau cu April? repetă Bryce.

Melissa se întoarse şi îl privi pe Hank Kostanuik, care stătea lângă Kathleen.

— Te urăsc, spuse.

Hank tresări, iar Kathleen îi luă mâna şi i-o strânse. Alături de ea, Tom Wright privea fascinat. *Te rog, nu ne judeca, Tom. Ascultă mai întâi. Priveşte.*

— Vreau să vorbesc cu Melissa, continuă Bryce.

— Du-te la dracu'.

— Melissa, eşti aici? Răspunde, dacă mă auzi.

Melissa deschise gura pentru a spune ceva, apoi parcă îngheţă. Clipea des, de parcă i-ar fi intrat ceva în ochi şi încerca să îl scoată. Întoarse capul într-o parte şi strânse din dinţi.

— Melissa, mă auzi?

— Da.

Lui Kathleen îi veni să ţipe, dar îl strânse mai tare pe Hank de mână şi ţinu gura închisă.

— Melissa, unde eşti?

— Înăuntru.

— Unde e April?

— Afară.

— Poţi să ieşi, Melissa?

— Nu mă lasă.

— Acum eşti afară?

— Puţin.

— Ştii cine se află aici?

— Mămica.

— Aşa e. Vrei să vorbeşti cu mama ta?

Kathleen nu se putu abţine. Duse o mână la gură şi începu să plângă.

— Îmi pare rău, mămico, spuse Melissa. Ea m-a făcut să plec.

Bryce făcu un semn din cap spre Kathleen.

— Vorbeşte cu ea.

Kathleen strânse din pleoape, forţându-se să nu plângă.

— Eşti bine, fetiţa mea?

— Mi-e frică.

— Totul o să fie bine. Domnul March o să te ajute, împreună cu dr. Wright.

— Unde e tata?

— Tata nu e aici.

— Lui tata îi place de ea. Îi place să o audă cântând la pian. O să se supere dacă pleacă.

Kathleen se uită îngrozită la March. El ridică o mână, pentru a o face să tacă.

— Melissa, spuse el. Vrei ca April să plece?

Câteva secunde, Melissa nu răspunse. Capul îi cădea în piept, ca şi cum ar fi fost extenuată.

March repetă întrebarea şi ea ridică privirile spre el.

— Lui tata îi place de ea.

— Tu o poţi face să plece, Melissa. Dacă încerci, o poţi face să înceteze.

— Nu pot. Mă face să sufăr.

— Ba poţi, Melissa.

Melissa gemu încet şi apoi dădu încet din cap, ca şi cum ar fi durut-o gâtul. Faţa i se schimbă brusc. Nu mai era Melissa.

— Mă place, spuse într-un târziu. El e adevăratul meu tată.

— Melissa, o poţi învinge, spuse Bryce. Fă-o să plece!

Melissei îi îngheţă un zâmbet pe faţă. Închise ochii şi începu din nou să mişte capul; scoase un ţipăt slab. Când deschise ochii din nou, se uita direct la Kathleen. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Mămico!

— Oh, copilul meu, şopti Kathleen şi întinse o mână spre ea.

Melissa o lovi peste mână şi întoarse capul atât de repede, de parcă ar fi fost pălmuită. Strânse din dinţi.

— Nu mai e aici, spuse fata, cu o voce aspră. Nu se mai întoarce.

Hank Kostanuik se ridică şi spuse, speriat:

— Nu, April! Nu! Nu e corect! Nu poţi face asta! Melissa ridică privirea spre el.

— Niciodată nu mă laşi să fac ce vreau. Niciodată. Te urăsc!

Apoi închise iar ochii şi îşi lăsă bărbia în piept. Tom Wright sări şi se duse la ea. Îi luă pulsul. Hank Kostanuik se prăbuşi în scaun, palid şi îşi îngropă faţa în mâini.

— A adormit, spuse Tom. E în regulă. Poate cineva să îmi spună ce dracului a fost asta?

Capitolul XXVIII

Ploaia biciuia fereastra, chinuind sticla, făcând parcă întreaga lume să se dizolve în ploaie. John stătea pe scaunul de lângă pian şi îşi imagina că e pierdut pe mare, într-o bărcuţă.

— Mai încearcă, spuse Anna, apărând în spatele lui.

Se întoarse spre ea, îngrijorat. În ultima oră o sfâşiaseră gândurile, tristeţea din ochii ei schimbându-se treptat într-o expresie de nebunie. Femeia aceasta era la capătul nervilor. El ştia că nu avea sens să sune acasă. Kathleen nu se afla acolo şi chiar dacă s-ar fi aflat, nu ar fi răspuns. Nu ştia ce se întâmpla cu Melissa şi cu Kathleen, dar era clar că făcuseră o mişcare nouă, într-un joc pe care nu îl cunoştea.

Jocul fiicei mele, se gândi el.

Dar Anna nu putea raţiona. Ultimul lucru pe care avea de gând să îl facă era să aştepte. El dădu din cap şi se îndreptă spre telefon. Anna stătea lângă el, privindu-l speriată, rozându-şi unghiile. John formă numărul. Sună în gol, la nesfârşit. Ţinu receptorul depărtat de ureche, pentru a o lăsa să audă.

— Unde este?

— O să aflăm.

— Încearcă la magazin.

Sună la Mode One şi vorbi cu Harriet. Aceasta îi spuse că plecase la prânz şi nu se întorsese. Îi mulţumi şi încercă la Mode Two. Kathleen nu trecuse pe acolo. Puse receptorul în furcă şi ridică din umeri.

— Nu are rost să mai insistăm.

— Părinţii ei. S-ar putea să se fi dus acolo.

— Nu cred.

— Încearcă!

— Anna…

Anna îşi puse mâinile în şolduri, apoi le ridică de parcă ar fi vrut să îl lovească, apoi le coborî din nou.

— Te rog. A luat-o pe Melissa. Trebuie să afli unde sunt. De dragul… Melissei.

El o privi cu tristeţe. *Nu de Melissa îţi pasă ţie, ci de April.*

Dumnezeule, în ce intrase?

Dădu încet din cap şi ridică receptorul. Ross răspunse şi John încercă să pară liniştit.

— Bună, Ross. John aici. Trebuia să mă întâlnesc cu Kathleen la voi, dar o să întârzii. A venit Kathleen?

Tăcerea de la celălalt capăt îi spuse că făcuse o greşeală.

— Nu e aici, şi nici Melissa. Kathleen mi-a spus că o să suni.

— Ce a spus? întrebă, cu ochii închişi.

— Că o să întrebi de Melissa şi că nu trebuie să-ţi spun nimic.

— Unde sunt, Ross? întrebă el, după ce trase aer în piept.

— Nu ştiu.

— La dracu', vreau doar să îi vorbesc.

— O să te caute ea când termină.

— Bine, bine. Vreau doar să îi las un mesaj. Spune-i să mă sune la…

— Ştie unde să te sune, nenorocitule!

Îi trânti telefonul; John mai aşteptă câteva secunde înainte să pună receptorul în furcă, apoi se întoarse spre Anna.

— Nu e acolo, dar ştie că sunt aici. O să mă sune când termină.

— Dar nu e drept!

— Asta e, Anna. Kathleen are toate cărţile. Nu trebuie decât să aşteptăm să le împartă.

Ochii Annei se umeziră, dar când încercă să o consoleze, ea se îndepărtă de el şi plecă în camera de zi. John o urmă.

— Anna…

Se aruncă pe canapea, cu faţa îngropată în perne. Nu ştia dacă plângea sau nu. Nu scotea niciun sunet. Când o atinse, ea se scutură. Se aşeză din nou pe scaunul de lângă pian şi începu să privească ploaia de afară. După cinci minute îşi dădu seama că Anna adormise. Din când în când gemea; visa. Era fericit că adormise.

Nervii îl făcură să se ridice şi să se plimbe prin cameră. Dormitorul Annei era la etaj, în spatele casei. Începu să cotrobăie aşa cum mai făcuse doar când era copil, în dormitorul părinţilor lui. Mobila era simplă. Un pat dublu, o noptieră, o toaletă cu oglindă şi un dulap mic, vechi, într-un colţ. Hainele lui Hank se aflau în dulapul mic şi deschise fiecare sertar.

Era deprimant să vezi lenjeria uzată, ciorapii găuriţi, cămăşile cu gulere uzate. Ce era mai deprimant era faptul că dulapul era atât de ordonat, de parcă îmbrăcămintea ar fi fost de o valoare inestimabilă. Se gândi la dulapul lui de acasă, cu pungile de lenjerie care nu fuseseră deschise niciodată, de ani de zile, cu cămăşile purtate o singură dată.

Căută prin dulapul Annei şi rămase şi mai deprimat. Ca şi hainele lui Hank, ale ei erau uzate, aproape distruse. În sertarul de sus găsi fardurile Annei: nenumărate sticluţe şi borcane începute, rujuri aproape terminate. Unele din rujuri mai aveau eticheta cu preţul. Toate erau cumpărate de la solduri. Lipită pe oglindă, se afla o schemă care explica aplicarea machiajului. Îşi aminti de seara când o aşteptase jos şi apăruse, mândră de machiajul ei. Ar fi trebuit să îi spună ceva, să îi facă un compliment.

De ce erau atât de săraci oamenii aceştia? Cu siguranţă că Hank câştiga bine la şantier şi împreună cu leafa Annei de chelnăriţă, ar fi trebuit să trăiască destul de bine. Dar acum îşi dădu seama de ce trăiau aşa.

April. Trăiseră numai pentru ea. Făcuseră sacrificii enorme pentru a cumpăra casa, doar pentru ea. Tragedia morţii fetei i se păru acum mai mare ca înainte şi înţelese obsesia Annei. Doamne, dacă ar muri Melissa…

Se îndreptă pe culoar spre dormitorul lui April şi deschise uşa. Ştia că aici se aflase sufletul casei. Aici se făceau toate sacrificiile, aici era altarul pe care se sacrificaseră Anna şi Hank.

Aproape toată mobila din încăpere era nouă. Patul, toaleta şi noptiera semănau mult cu cele ale Melissei. Rafturile de pe pereţi erau încărcate cu cărţi şi numai unul, deasupra patului, era plin de tot felul de trofee. Trei dintre premii erau pentru muzică şi celelalte pentru matematică. În cameră nu existau jucării, păpuşi.

Hainele din dulap erau împăturite cu grijă, ca cele ale tatălui ei. Dar, spre deosebire de îmbrăcămintea părinţilor, aceasta era în întregime nouă. În acel dulap se aflau toate economiile familiei.

Lui John i se părea că această încăpere aduce a cartier general. Locul din care se conducea o campanie. Îşi imagina ce simţise fata care locuise aici, dorinţa ei de a scăpa de aici, de a evada.

Căută prin sertarul de jos şi dădu peste un album. Mai degrabă era un jurnal. Paginile groase erau toate acoperite cu scrisul îngrijit al lui April Kostanuik. Unele pagini erau desenate, altele aveau lipite fotografii decupate din reviste sau ziare. Unele fotografii o înfăţişau pe April, la decernarea diferitelor premii, altele erau doar fotografii ale unor familii fericite, care zâmbeau luminos spre aparatul de fotografiat.

La asta visa April? Imaginea familiei ideale? Simţi o tristeţe de necuprins pentru această fată şi trebui să închidă ochii.

Aproape fără să vrea, citi una din paginile scrise mai recent.

14 aprilie - Noaptea trecută am visat din nou pe adevăratul meu tată. Era plecat cu afaceri la Londra când a aflat de mine. Cineva de la hotel i-a spus de fiica lui despre care nu ştia nimic. Se întoarse imediat în America şi angajă o armată de detectivi particulari să mă găsească. Hank şi Anna erau foarte trişti când aflară că trebuia să plec de lângă ei, dar nu aveau ce face. Mă luă şi mă duse la casa lui din Beverly Hills. Nevasta şi copiii lui muriseră de mult şi în casă nu locuiam decât noi doi, dar eram fericiţi. Doamna Grafton mi-a spus că nu e nevoie să îl aştept pe adevăratul meu tată să se întoarcă dacă învăţ să cânt bine la pian, asta ar fi calea pe care pot scăpa. Trebuie să mă ocup de asta.

Şi-o imagina pe April, aplecată peste jurnal, scriind acestea şi privind din când în când la fotografiile decupate din ziare. Cu tristeţe în inimă, răsfoi jurnalul şi tot felul de familii gomoase îi trecură repede prin faţa ochilor. Se pregătea să-l pună la loc când ceva îi atrase atenţia. Deschise din nou jurnalul la sfârşit şi-l aşeză pe pat. Privea la o fotografie decupată dintr-o revistă.

— Oh, Iisuse!

Fotografia era din MPLS, şi data de acum un an. Îşi mai amintea de articol, îşi mai amintea de reporterul care venise la ei acasă. De fapt, venise pentru Kathleen. Tocmai inauguraseră magazinul Mode Two. Voiau să facă o fotografie a unei familii perfecte. Erau ei doi, cu Melissa între ei, în grădină.

Explicaţia era: *Întreprinzătoarea Kathleen Woodrow se bucură de un weekend bine meritat, alături de soţul său, un arhitect în plină afirmare şi fata lor, Melissa, în vârstă de unsprezece ani.*

Închise ochii şi scutură din cap. Pe pagina alăturată, April notase:

20 August - Am visat că adevăratul meu tată era un arhitect şi mama mea patroană de magazin. Am auzit de copiii care erau schimbaţi din greşeală la

maternitate şi sunt sigură că asta s-a întâmplat şi cu mine. Într-o zi, când adevăraţii mei părinţi îşi vor da seama de greşeală, vor veni să mă ia. Îmi pare rău doar de copilul acela care va trebui să se mute aici, în locul meu.

Dar ce era mai zguduitor era faptul că April îşi decupase propriul ei cap şi îl lipise peste cel al Melissei, din fotografia din revistă.

Dacă April ar fi ştiut că la ora când fusese luată fotografia, el era pe jumătate beat, în timp ce Kathleen plângea în dormitor… Ar fi trebuit să te mulţumeşti cu ceea ce ai, April. *Şi aşa ar fi trebuit să fac şi eu,* se gândi. Nu întotdeauna iarba este mai verde de partea cealaltă a gardului.

Se auzi telefonul sunând şi îşi dădu seama că Anna sărise de pe canapea. Aruncă jurnalul în sertar şi coborî. Anna stătea tremurând lângă telefon.

— Răspund eu, spuse el.

Ea nu spuse nimic.

— Bună, John.

— Kathleen, unde e Melissa?

— E în siguranţă.

— Vreau să o văd.

— Vreau să îţi vorbesc. Singur. Fără Anna. Şi Bryce vrea să îţi vorbească.

— Vreau să o văd pe Melissa.

— Discută cu noi, John, sau nu o mai vezi niciodată pe Melissa. Îţi promit. Voi face tot ce îmi stă în putere ca să te fac să nu o mai vezi niciodată.

Aruncă Annei o privire.

— Când?

— Acum. În bar la Cherries. Te aşteptăm acolo.

Închise telefonul înainte ca el să mai apuce să spună ceva.

*

* *

Cherries era un restaurant select de pe Marquette, dar înainte de febra serii, era destul de liniştit. Numai câţiva clienţi se aflau la mese şi

John îi observă pe Kathleen şi pe Bryce în momentul în care intră pe uşă.

— Ai făcut un lucru îngrozitor, zise John, după ce îşi scoase pardesiul şi se aşeză. Nu ai niciun drept.

— Am făcut-o pentru Melissa.

Avea cearcăne la ochi, dar John nu îşi dădea seama dacă erau de plâns sau de oboseală. Probabil de amândouă.

— Unde e Melissa?

— În siguranţă.

— Vreau să o văd.

— Nu încă.

— La dracu', Kath, nu o poţi ascunde!

— Voi face tot ce pot pentru a o proteja de tine şi de Anna Kostanuik.

— Anna şi cu mine…

— Ajunge, interveni Bryce March şi îşi puse mâinile pe masă.

John se uită furios la avocat. Părerea despre el nu i se schimbase între timp, dar acum frustrarea îl orbea. Ce drept avea March să intervină între ei doi?

— Nu te băga unde nu îţi fierbe oala.

— Tăceţi din gură, amândoi, spuse March scurt.

Kathleen îl privi pe avocat la fel de uluită ca şi soţul ei.

— Haideţi să bem ceva şi să discutăm despre asta într-un mod civilizat.

Făcu semn unei chelneriţe şi comandă o vodcă. John luă un scotch cu sifon şi Kathleen un pahar cu vin alb. Aşteptară un timp, într-o tăcere apăsătoare. Apoi, March ridică paharul.

— Pentru binele Melissei, toastă el.

— Bine, hai să vorbim.

— Am mai avut o şedinţă cu Melissa, zise March.

John se enervă.

— Ce-aţi făcut?

— Te-am prevenit că nu e bine să iei legătura cu familia Kostanuik.

— John, ascultă-l, spuse Kathleen. Te rog.

John sorbi din pahar şi se lăsă pe spate, în aşteptare.

— Situaţia Melissei s-a înrăutăţit, continuă March. April a reuşit să se manifeste aproape total. Fiica dumneavoastră se află în mare pericol.

— Melissa era foarte bine ultima oară când am văzut-o.

— Pe Melissa ai văzut-o, sau pe April?

John deschise gura să răspundă, apoi o închise. Ultima oară o văzuse pe Melissa în dimineaţa de după concert. Dar Melissa cântase. Chiar ea spunea aşa. Talentul era dat de April, dar ea era cea care se bucura de el.

— S-ar putea să pară în regulă pentru că nu mai luptă cu April. A capitulat şi a lăsat-o pe April să preia puterea.

— Asta e o tâmpenie.

— Te-ai încurcat cu Anna Kostanuik, spuse Kathleen, privindu-l drept în ochi.

— Ce fac eu cu Anna, nu e treaba ta, Kath. Am avut prea multe de suferit, amândoi.

— John, te rog. Te vreau înapoi, la fel vrea şi Melissa. E vina Annei, nu înţelegi? Te manevrează, se foloseşte de tine. Se foloseşte de tine pentru a ajunge la April.

— Prostii!

— Mă tem că nu e aşa, spuse March. April, de una singură, nu ar putea face toate astea. Când a murit, ar fi trebuit să treacă dincolo.

— Atunci de ce este încă aici?

— Pentru că Anna Kostanuik a ţinut-o, răspunse March. Anna este cea care îi dă lui April putere. Numai Anna. Şi tu ai dus-o pe April exact la sursa forţei ei.

— Nu pot să cred asta.

— Nimic nu ar fi ţinut-o pe April în această lume în afară de voinţa altei persoane. Această

persoană este mama ei. O simt de fiecare dată când sunt lângă fiica voastră. Anna Kostanuik nu o lasă pe fiica ei să treacă dincolo.

— Acum nu e cu Anna, spuse John, nesigur. Se simte mai bine?

— Melissa a renunţat în favoarea lui April, spuse March, scuturând din cap.

— De ce?

— Pentru că ea crede că o placi mai mult când seamănă cu April.

John simţi fiori reci pe spate şi mâna începu să îi tremure. Cuvintele lui March cuprindeau un adevăr indubitabil. Se gândi la Melissa confruntată cu propria lui atracţie faţă de talentele ei, faţă de Anna. Trebui să strângă tare din dinţi pentru a-şi înfrâna ruşinea.

— Nu cred nimic din toate astea până nu o văd.

— Te rog, John. Întoarce-te. Melissa are nevoie de tine. Nu-mi pasă ce ai făcut. Te iubesc şi am nevoie de tine. Putem pune totul la punct. Sunt sigură că vom reuşi.

John respiră adânc.

— Du-mă la Melissa.

Capitolul XXIX

În scaunul cu spătar înalt, Hank stătea şi privea ploaia care se scurgea în şiroaie din copaci, pe iarbă, şi de aici pe aleea de la intrarea în această casă enormă. Îi venea să plângă. În întuneric, bălţile păreau găuri negre, gata să îl înghită.

Melissa dormea în patul de lângă el, învelită bine. Respira adânc, şi de câteva ori o auzi gemând şi plângând în somn. În acele momente se gândea la April, care ar fi putut fi torturată de fetiţa aceasta.

Te urăsc! Nu eşti tatăl meu!

Amintirea cuvintelor acestea îl durea şi se întinse spre pat, puse o mână pe fruntea copilului. Nu era April, era sigur. Dar ceva din interiorul ei, ceva nedefinit îi spunea că fiica lui trăia, fata gemu, îşi linse buzele şi continuă să doarmă.

Hank trase aer în piept, obosit şi înspăimântat. Se afla aici, în această cameră, de când Kathleen Woodrow şi avocatul acela scund plecaseră să se întâlnească cu John Woodrow. Simţi un nod în gât la gândul acesta. Ştia ce făcea Anna cu el, dar nu era supărat. Anna era bolnavă. Pentru ea, John Woodrow nu era decât un instrument pentru a ajunge la April. Cu toate acestea, îl durea situaţia. Încercase să o ajute, dar se dovedise inutil. April murise, Anna se schimbase. Viaţa îi părea tristă şi lipsită de sens.

Se ridică, se întinse şi căscă. Melissa Woodrow continua să doarmă. Hank privea spre uşă. Celălalt, Oswald, se afla jos şi aştepta ca Bryce March şi Kathleen Woodrow să se întoarcă. Se rugă să nu fie surprins de nimeni şi se lăsă în genunchi, lângă pat. Puse o mână pe fruntea Melissei. Era fierbinte.

— Nu ştiu dacă mă auzi, April, începu Hank, în şoaptă, dar dacă da, trebuie să ştii că îţi duc dorul. Îmi e atât de dor de tine, încât mi se pare că

întreaga lume a devenit un loc întunecat şi urât. Dacă aş putea să schimb locurile cu tine, aş face-o. Aş face orice, care te-ar aduce la viaţă.

Vocea i se stinse şi începu să plângă. Chiar faptul de a vorbi acestei fete, ca şi cum ar fi fost April i se părea un lucru îngrozitor. Suferinţa era insuportabilă.

— Nu pot face lucruri de felul ăsta, April. Nu pot schimba locurile cu tine. Nu te pot face să te întorci. Nu ar fi drept. Ai plecat, dragostea mea. Acolo, pentru tine, există altceva. Aici nu e lumea ta. De ce vrei să fii aici? Şi chiar dacă asta vrei, nu aşa… aşa nu e bine. Nu trebuie să îl iei pe acest copil. Are o viaţă, o familie, nu e bine să îi iei toate astea.

Hank închise din nou ochii. Pe pat, mâinile se strânseră ca o rugăciune.

Te rog, Doamne, las-o să plece. Las-o să plece. Ai grijă de ea. Ţine-o în pace.

Când deschise ochii, Melissa Îl privea fix. Hank se sperie şi se dădu în lături, cu pielea de găină. De cât timp se trezise. Ce auzise.

— Mi-e rău, făcu fata, cu un geamăt.

— Fii liniştită, spuse Hank, serios. Doctorul ţi-a dat o pastilă.

— Vorbeai cu April.

— Da.

— Eu nu sunt April, spuse fata, cu un zâmbet plin de mândrie, apoi se încruntă deodată.

— Vrei să-ţi aduc ceva?

— Unde sunt tata şi mama?

— Or să sosească imediat. Îţi promit.

— Poţi să-mi dai puţină apă?

— Aşteaptă puţin; vin imediat. Nu te mişca.

Când ajunse la uşă, vocea se auzi din nou, dar de data aceasta mai slabă şi mai aspră.

— Mai sunt încă aici. Şi încă te mai urăsc.

Hank încremeni cu mâna pe clanţă şi se întoarse încet spre pat. Melissa se ridicase şi îl privea cu atenţie, încruntată, cu ochii apropiaţi. Dar nu mai

era Melissa. Era clar. Recunoscu privirea aceea scrutătoare, buzele strânse.

— April.

— Nici mama nu te iubeşte. Tu nu eşti adevăratul meu tată. S-a măritat cu tine doar pentru că a fost obligată.

— Încetează!

— John e adevăratul meu tată. El mă iubeşte. O să te urăsc întotdeauna. Puţi! Eşti murdar!

Traversă camera din trei paşi şi lovitura veni fără să-şi dea seama. Capul Melissei sări pe spate după lovitură, dar continuă să îl privească cu ură.

— Nu ai decât să mă mai loveşti. Mă urăşti atât cât te urăsc şi eu.

— Nu, April! strigă şi se aruncă în genunchi lângă pat, strângând-o, în braţe. Nu face asta, April! Nu o lua pe fata asta! Te rog, pleacă! Fă-o pentru mama ta, pentru mine!

Melissa gemu. Hank ridică privirea şi o văzu cum clătina din cap, cu ochii închişi, ca şi cum s-ar fi luptat cu o durere groaznică. Hank o strânse de mână şi ea deschise ochii.

Printre dinţi, îi spuse:

— Nu te urăşte cu adevărat. Îi e frică.

Apoi închise ochii şi se prăbuşi în pat.

Hank se ridică şi o privi. Adormise din nou. Era greu de crezut că cu numai câteva clipe înainte, un val uriaş de ură se abătu asupra lor. Oare fusese trează? Prin minte îi zbura un gând de ireal şi pentru câteva minute crezu că avusese halucinaţii.

Cu gura căscată, ieşi din cameră şi închise încet uşa în spatele lui. Genunchii îi tremurau în timp ce cobora şi trupul era plin de transpiraţie.

Oswald stătea în bucătărie când intră Hank, îl privi încruntat.

— Arăţi ca dracul, omule.

— S-a trezit. A vorbit.

— Ce a spus, întrebă Oswald, lăsând ziarul pe care îl citea.

Hank nu reuşea să repete ceea ce auzise.

— Nimic. Vorbe fără înţeles. Trebuie să beau nişte apă.

Luă un pahar de lângă chiuvetă, îl umplu şi îl dădu peste cap. Îşi turnă încă unul.

— Poate ar fi mai bine să aştepţi aici, jos, sugeră Oswald.

Hank dădu din cap şi bău al doilea pahar.

— Aşa o să fac.

Ţipătul fu atât de scurt, încât Hank nici nu era sigur că îl auzise. Privi spre scări, cu paharul la gură.

— Doamne! exclamă Oswald şi ieşi în fugă din bucătărie.

Hank alergă după el cu paharul mână şi apa i se scurgea pe haine. Oswald se opri scurt şi Hank făcu la fel în spatele lui. Melissa se afla în capul scărilor, clătinându-se, iar pe faţă se vedea aceeaşi luptă interioară la care Hank fusese martor cu câteva minute în urmă.

— Încetează!, strigă Hank. Încetează, April!

Melissa se întoarse să îl privească în faţă şi pentru un moment, Hank fu sigur că se uita la Melissa şi nu la April. În acel moment, Melissa se aruncă peste balustradă. Mişcarea fu atât de bruscă, încât nici Oswald şi nici Hank nu avură timp să reacţioneze.

Hank urlă când o văzu pe fată lovindu-se de balustradă, apoi prăbuşindu-se pe podea. Ca într-un vis, auzi paharul spărgându-se şi alergă jos pe scări, la Melissa. Clipea des şi gura i se deschidea şi i se închidea repede. Unul din braţe îi era prins sub ea, într-o poziţie neobişnuită şi o picătură de sânge i se scurgea din gură. Rămase nemişcată în braţele lui.

Oswald îl dădu la o parte şi îi duse mâna la gât.

— Cheamă salvarea!

Hank se ridică şi începu să se clatine pe picioare.

— Cheamă o ambulanţă! Acum, fir-ar să fie!

*

* *

Camera de gardă a spitalului Hennepin părea un balamuc. Brancarde cu bolnavi stăteau pe coridoare, nesupravegheate, asistentele alergau dintr-o parte în alta fără niciun motiv aparent, pacienţii stăteau trişti în sala de aşteptare şi nimeni nu părea că face efectiv ceva. John o ţinea pe Kathleen de mână în timp ce aşteptau. Melissa fusese adusă în urmă cu două ore; de atunci, vorbiseră doar o dată cu un doctor, şi asta doar ca să semneze fişa de internare.

Tom Wright venise şi el; nu era la căpătâiul Melissei, dar cu toate acestea lui John îi părea bine că prietenul lor se afla acolo. Era ca şi cum ar fi primit întăriri pe timp de război. Pentru un timp, Hank stătuse şi el acolo şi părea mai îngrijorat decât toţi la un loc. Cu toate că ar fi vrut să îl dispreţuiască, îşi dădu seama că nu putea. Hank Kostanuik suferise la fel de mult ca ei toţi, poate chiar mai mult.

John nu ştia ce să creadă. Atât Hank, cât şi Oswald spuneau acelaşi lucru: Melissa se aruncase singură pe scări.

— Era ca şi cum se lupta cu ceva în sinea ei, îi spusese Oswald.

— Melissa este cea care s-a aruncat, nu April, adăugase Hank.

— Dar de ce? întrebase Kathleen, îngrozită.

— Cred că era singurul mod în care putea lupta, răspunse Hank, coborând privirile.

Pe John, cuvintele acestea îl sfâşiară ca nişte cuţite. *Singurul mod în care putea lupta.* Oare asta însemna că în tot acest timp Melissa se luptase cu ceva înăuntrul ei, iar el făcuse tot ce putuse să o oprească?

Oh, Doamne, te rog, nu!

John fu fericit să îl vadă pe Hank plecând. Era prea mult pentru el să stea alături de bărbatul pe care îl făcuse încornorat, cu atât mai mult cu cât nu părea să aibă resentimente din această cauză.

Era aproape ora zece seara când Tom se întoarse în sala de aşteptare. Se aşeză lângă Kathleen şi o strânse de mână.

— Totul e bine. O să fie în ordine, din punct de vedere fizic.

— Oh, Doamne! oftă Kathleen şi se aruncă în braţele lui John.

— Cum e?

— Mai întâi, are braţul stâng fracturat, în al doilea rând şi-a spart arcada stângă. În al treilea rând, s-ar putea să fi suferit o hemoragie cerebrală, dar care nu e gravă. Hemoragia s-a oprit de la sine. Nu ştim de ce. Câteodată se mai întâmplă. Cu alte cuvinte, e rănită, dar în afară de orice pericol.

— E conştientă?

— Pentru moment. Dacă vreţi, o puteţi vedea, pe rând. Şi numai câte un minut fiecare. În noaptea asta rămâne aici şi mâine o transferăm la spitalul de copii. De data asta, nu-mi pasă de părerea voastră. O să rămână acolo câteva zile.

— Ce vrei să spui cu „fizic e bine”?

Tom Wright îl privi încruntat.

— Cred că ştii foarte bine ce vreau să spun, John. Am vorbit cu doctorii. Puteţi să mergeţi acum. E rezerva 116, la capătul culoarului.

John o strânse pe Kathleen de mână.

— Lasă-mă pe mine, întâi.

Ea aprobă din cap şi începu să plângă.

— Te aştept aici, cu Kath, spuse Tom.

John se ridică şi se îndreptă încet de-a lungul coridorului. Avea mintea ceţoasă. Lămpile cu neon îi dădeau dureri de cap şi mirosul de dezinfectant îi întorcea stomacul pe dos. Locul acesta era plin de durere, suferinţă, moarte. Un alt spital pentru Melissa. Când aveau să se sfârşească toate astea?

O asistentă tocmai ieşea din rezerva 116 când ajunse la uşă.

— Dr. Wright mi-a spus că o pot vizita pe Melissa.

— Numai pentru un minut şi nu o obosiţi.

Aşteptă până plecă şi intră în încăpere. Melissa stătea în pat. De sub cămaşa de noapte ieşeau fire care duceau la un monitor de electrocardiograf. Aparatul ţiuia regulat. Putea vedea că pulsul îi era de aproape 80.

De-abia putu să o privească. Ochiul drept îi era acoperit de un bandaj alb, ţinut de un elastic care îi înconjura capul. Îşi dădea seama că până a doua zi, pielea din jurul ochiului avea să fie neagră. Braţul stâng era deja pus în ghips şi imobilizat. Când îi văzu îi zâmbi şi pulsul îi urcă până la 100.

— Hei! Calmează-te. Şşş! Vrei să mă dea afară de aici? spuse el spre aparat.

— Tată!

— Tare ne-ai mai speriat!

Ea îl privi şi scutură din cap, zâmbetul dispărându-i un moment. John se aşeză lângă ea şi o mângâie pe cap.

— Totul o să fie bine. Te vei face bine.

Ea zâmbi din nou.

— Dar nu eu am făcut-o! Ea a făcut asta.

John simţi fiori reci pe şira spinării. Se uită atent la ea. Ea îi zâmbi din nou.

— Eu sunt, tăticule!

— Oh, Doamne!

Coborî privirile şi lăsă lacrimile să îi şiroiască pe obraji.

— Eu sunt, tată!

Avea dreptate. Ea era. Era April. Îşi dădea seama din priviri, din zâmbetul acela. Era toată April.

Melissa nu mai era.

Capitolul XXX

Joi dimineaţa, Melissa fu condusă, într-un scaun cu rotile de două asistente şi încredinţată celor doi însoţitori ai ambulanţei, care aşteptau în spatele spitalului Hennepin. John urmărea speriat cum fiica lui era pusă pe o targă şi urcată în vehicul. Unul din însoţitori lăsă uşa deschisă pentru el.

— Sunteţi tatăl ei? Mergeţi cu ea?

Melissa încercă să se ridice, dar benzile de cauciuc care o prindeau pe targă o împiedicară. Nu putea nici măcar să îşi ridice capul şi asta îl bucura. Ştia că ar fi fost îngrozitor pentru el să vadă ochii Melissei şi să ştie că nu era ea.

Asistentul păru surprins, dar nu spuse nimic şi închise uşa. Maşina ieşi în stradă şi merse cu viteză redusă. John mai aşteptă un minut, sub soarele cald al dimineţii, cu capul sprijinit de zidul clădirii. Nu mai fusese niciodată atât de obosit, atât de plictisit. Aşteptase în camera de aşteptare toată noaptea, neştiind de ce, dar sperând, crezând, bănuind că a doua zi Melissa avea să se trezească şi avea să strige după el. La ora două se trezise speriat şi văzu coridorul gol, cufundat în tăcere. Spitalul părea părăsit. Deschise uşa rezervei în care se găsea Melissa şi rămase încremenit în momentul în care lumina de pe hol îi arătă ochiul care ar fi trebuit să fie bandajat. Clipea des spre el.

— Ştiam că eşti aici, spuse cu o voce calmă. Unde e mama mea?

Tremurând, închise uşa şi se aşeză. Dormi pe apucate până dimineaţă, când asistentele îl treziră şi îl invitară să plece.

Pe jumătate adormit, se întoarse în hol şi o sună pe Kathleen de la un telefon public. Voise şi ea să rămână, dar o obligase să se ducă acasă imediat după miezul nopţii. Nu avea niciun rost să se epuizeze amândoi. Ceea ce îl surprinsese fusese faptul că acceptase. Avea încredere în el! Asta îi

crea un simţământ ciudat, pe care nu îl putea înţelege, ceva cald şi drăgăstos. Avea impresia că nu meritase aşa ceva.

— Eu sunt. Tocmai au luat-o, într-o ambulanţă. Cred că o să mă duc acolo să văd ce se întâmplă.

— Vino acasă, John. Pari pe jumătate mort. Oricum, eu m-am trezit. Mă duc eu acolo.

— Eşti sigură?

— Ne vedem în câteva minute.

Când ajunse acasă, ea îi aştepta şi după ce intră îl sărută cu sete pe gură. El o strânse în braţe.

— Era bine? întrebă Kathleen.

— Nu ştiu. Dumnezeule, sper că da. Dacă nu, nu o să mi-o iert niciodată.

— Du-te sus şi dormi. Te sun mai târziu.

— Unde e Proust?

— În grădină. E legat. A mâncat şi i-am dat apă. Nu-ţi face probleme.

Îi sărută şi plecă. O urmări cum pleacă şi apoi se întoarse spre casă. Se simţea nelalocul lui aici şi nu îşi dădea seama de ce. Mult timp se simţise aici un străin, un intrus, iar acum avea cu adevărat senzaţia că se întoarce acasă. Era ceea ce era cât pe aci să piardă.

Copleşit de emoţie, urcă în dormitor şi se prăbuşi, îmbrăcat, pe pat. Scoase un geamăt de epuizare şi satisfacţie în acelaşi timp şi curând adormi.

Visele pe care le avu dezvăluiră într-un fel o parte a sufletului său pe care nu o cunoştea. Somnul îi era agitat şi o dată se trezi plin de transpiraţie cu un strigăt pe buze. Avea o stare de nelinişte, dar nu îşi putea aminti ce visase. În cele din urmă se trezi de-a binelea când auzi sunetul acut ai telefonului. Se ridică în pat şi stătu o secundă cu gura deschisă şi ochii cârpiţi de somn. Deşteptătorul arăta ora 3:00. Dormise aproape cinci ore.

Răspunse la telefon cu o voce groasă.

— Alo?

— John, e aici! se auzi vocea plină de panică a lui Kathleen. Încercă să o vadă pe Melissa!

Ştia de cine vorbeşte fără să mai întrebe şi starea de somnolenţă îi dispăru instantaneu. Sări din pat şi se frecă la ochi cu mâna liberă.

— Unde e acum?

— E în hol, dar au adus-o pe Melissa în camera de vizite mai devreme şi a văzut-o.

— Nu o lăsa să se apropie. Vorbeşte cu un doctor, cu oricine. Nu trebuie să o vadă pe Melissa. Tom Wright e pe acolo? Dacă poţi, găseşte-l. Încearcă să dai de bărbatul ei. Lucrează ia firma Miller Cartwright Construction, mi se pare. Sună la biroul central, ar trebui să ştie pe ce şantier e acum. Vin şi eu cât pot de repede.

Îşi dădu seama acum că îi dăduse instrucţiuni care să o ţină mult timp ocupată. Dacă urma numai jumătate din ele, Melissa ar fi lăsată mult timp nesupravegheată.

— Dumnezeule! murmură şi începu să se dezbrace.

*

* *

Când ajunse la spital nu putu să dea nici de Kathleen şi nici de Anna Kostanuik. Întrebă la intrare în ce rezervă se afla Melissa, iar tânăra îşi plimbă degetul pe o listă lungă. În cele din urmă ridică privirile, cu un zâmbet fals pe buze.

— Sunteţi rudă cu ea?

— Sunt tatăl ei.

— Aveţi vreun act de identitate?

Kathleen făcuse treabă bună. Îşi scoase portvizitul. Tânăra cercetă cu atenţie cartea de identitate înainte de a i-o da înapoi, apoi îi spuse că Melissa se afla în camera 322. Luă ascensorul şi la intrarea pe palier i se mai ceru o dată cartea de identitate. De data acesta i se dădu o emblemă de vizitator.

În dreptul camerei 322 se afla un scaun gol şi o ceaşcă de cafea pe jumătate goală. În aer mai

plutea încă parfumul fin al lui Kathleen. Fusese aici de curând, dar de ce o lăsase pe Melissa singură? Îşi înfrână neliniştea. Nu avea niciun drept. Vru să bată la uşă, dar nu o făcu. Deschise încet uşa. Melissa se afla în pat, cu faţa roşie pe o parte, cu gura deschisă, ca şi cum ar fi leşinat. Dormea adânc. Braţul stâng era ridicat de un extensor şi degetele ieşeau de sub ghipsul gros.

Făcu un pas în spate şi închise uşa. La biroul asistenţei aşteptă ca aceasta să completeze un formular înainte să-i acorde atenţie.

— O caut pe soţia mea. Stătea în dreptul camerei 322.

— Doamna Woodrow? A coborât acum câteva minute.

— Singură?

— Cu încă o doamnă, mi se pare.

Aşteptă o jumătate de minut ascensorul, apoi, dezgustat, se îndreptă spre scări şi cobora câte trei trepte de-o dată. Apăru vijelios la parter, spre uimirea vizitatorilor.

— John!

Kathleen şi Anna stăteau aproape una de alta lângă uşile de la intrare. Lui John i se părea că Anna era ţinută strâns de mână de Kathleen. Anna se smulse din strânsoare şi alergă spre el. John întinse mâinile pentru a o opri.

— John! Nu mă lasă să o văd pe April! Spune-i că nu e nimic rău în asta! Nu vreau decât să o văd.

— Hai să discutăm afară, spuse el.

Ochii îi erau încadraţi de rimel, care acum i se scurgea pe obraji, făcând-o semene cu un viezure. Se vedea că se rujase în grabă. Pentru o clipă revăzu în minte sertarul cu trusele de machiaj ieftine. O luă pe după umeri şi o conduse spre uşă, apoi spre vestibulul de la intrare. Kathleen îi aruncă o privire plină de mulţumiri.

— Anna, nu o poţi vedea pe Melissa.

Expresia de dezorientare a ei era în acelaşi timp comică şi patetică. Privirile i se plimbau repede de

la John la Kathleen şi înapoi.

— Stai departe de fata mea, spuse Kathleen cu o voce joasă, gravă.

— Kath, lasă-ne singuri un minut.

Aruncă o privire de gheaţă, dar aprobă din cap.

— Bărbatul ei tocmai parchează maşina. O să ajungă aici imediat.

Aruncă încă o privire de ură Annei şi se întoarse în holul de la intrare.

Puse braţele pe umerii Annei şi o privi drept în ochi.

— Anna, îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat. A fost o greşeală. Câteodată oamenii se apropie în momente nepotrivite şi din motive nesănătoase.

— Vreau să o văd pe April, spuse scurt, cu o expresie de animal de pradă pe faţă.

— O cheamă Melissa. Ceea ce se întâmplă cu fiica *mea* nu e bine şi dacă te vede, situaţia ei se va agrava.

— Nu poţi face asta, John. O iubeşti pe April.

— Îmi pare rău, Anna.

— Te rog! Oh, te rog! Nu face asta! Nu o lua de lângă mine!

Se simţi neajutorat în faţa dorinţelor ei, în faţa suferinţei ei, dar reuşi să o îndepărteze. În momentul care îl privi în ochi, aproape cedă. Ce putea face rău? Melissa se afla acum în spital; era îngrijită de medici. Anna nu putea fi atât de rea. Cu siguranţă că i-ar fi alinat durerea. Dar apoi îşi aminti de Melissa, în rezerva de la etaj, de ochii lui April şi simţi cum urcă în el mânia.

— Du-te acasă, Anna. S-a terminat. April a murit. E timpul să accepţi asta.

Dacă Hank Kostanuik nu ar fi intrat atunci, nu ştia ce ar fi făcut. Ura din ochii Annei era greu de suportat.

— Anna.

Se întoarse spre soţul ei. Durerea şi ura îi schimbau faţa, îi dădeau o expresie inumană,

aproape animalică. Până şi Hank fu speriat de acea privire.

— Nu mă lasă să o văd pe April, spuse sacadat, printre lacrimi.

— Anna, trebuie să plecăm.

Încercă să o apuce pe după umeri, dar ea se smulse şi se întoarse spre John.

— Ai furat-o! Mi-ai răpit fata!

— Anna, trebuie să plecăm.

Încercă să o apuce pe după umeri, dar ea se smulse şi se întoarse spre John..

— Ai furat-o! Mi-ai răpit fata!

— Anna, încetează!

Glasul lui Hank avea o fermitate de oţel, care o luă pe Anna prin surprindere, căci se întoarse uimită spre el, cu ochii mari.

— Hank, e… Te rog… E April… Eu…

— Nu Anna. April a murit.

Întinse braţele spre ea şi de data asta ea se prăbuşi la pieptul lui. Hank Kostanuik îl privi cu o expresie a feţei pe care nu mai voi să o vadă vreodată. În ochii bărbatului acela se afla atâta tărie şi în acelaşi timp aceeaşi suferinţă, încât simţea că îl doare inima.

Eu sunt de vină pentru toată suferinţa asta.

Se întoarse cu spatele şi Hank îşi conduse soţia spre parcare.

Se gândea că se terminase, totul se sfârşise.

*

* *

— O iubeşti?

Stăteau în dreptul uşii rezervei Melissei şi John simţea tensiunea lui Kathleen, suferinţa, teama.

— Doamne, desigur că nu.

— Felul în care te privea…

— Kath, s-a terminat.

— Dar de ce a început?

Întrebarea aceasta îl atinse unde îl durea mai rău şi trebui să facă un efort pentru a o privi.

— Nu mă pune să îţi răspund.

— Vreau să aud!

Înghiţi în sec şi închise ochii, resimţind durerea pe care o simţise atâţia ani.

— Pentru că nu am ce căuta în lumea ta. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Nu voi fi niciodată mai mult decât ceea ce sunt. Doar un arhitect nenorocit, fără nicio perspectivă. Părinţii tăi au ştiut asta din prima zi şi au încercat să te facă să înţelegi. Nu mă pot ridica la nivelul tău. Ştiu asta de mult timp.

Furia din ochii ei era de necrezut şi pentru un moment fu aproape sigur că avea să îl lovească.

— Ştiu ce eşti, idiotule! rosti ea încet, blândeţea vorbelor contrastând puternic cu expresia feţei. Am ştiut întotdeauna. Crezi că sunt imbecilă? Oarbă? Ştiu cine eşti şi ştiu ce eşti. De asta m-am măritat cu tine!

El scutură din cap, neîncrezător ca întotdeauna.

— Nu face asta, John, nu da din cap ca şi cum nu m-ai crede.

— Ai fi putut avea pe cineva atât de diferit de mine!

— M-am săturat să te văd cum te subapreciezi. Câteodată… Câteodată îmi vine să cred şi eu asta.

— A trebuit să-ţi spun.

— Nu fii prost. Priveşte la ceea ce ai. O soţie care te iubeşte. O fată care are nevoie de tine mai mult ca niciodată. Dacă într-adevăr, repet: *într-adevăr* nu faci faţă, atunci poate ai dreptate. Poate ar trebui să ne părăseşti. Dar nu te minţi. Nu încerca să te convingi că a fost vorba de bani, de statut social sau altceva. Adevărul e că nu ai vrut să îmi accepţi dragostea. Nu ai vrut să fii în acelaşi timp tată şi soţ. Oricâte defecte îţi găseşti, oricât de slab te simţi, toate astea vin din sinea ta. Nu eu te fac să te simţi aşa. Şi nici Melissa.

El o privi fix şi nu mai ştia ce să spună. Kathleen se prăbuşi pe scaunul de lângă uşă şi îşi îngropă faţa în mâini.

— Mă mir că mă vrei înapoi.

— E şi normal să te miri. Câteodată mă calci pe nervi, John Woodrow!

Se aplecă spre ea şi nu mai ştia ce să-i spună. Ea ridică privirea spre el, zâmbi abia perceptibil şi scutură din cap.

— Am fost un ticălos, un idiot!

— Nu o să te contrazic, spuse ea, chicotind.

— Nu ştiu ce a fost cu mine.

— Eu ştiu. Ea a fost!

— April?

— Anna, răspunse ea.

El coborî privirile în podea şi ea îi strânse mâna cu putere.

— Soţia şi fiica ta au nevoie de tine, John Woodrow. Trebuie să te întorci la noi. Fără tine, o să o pierdem pe Melissa. Asta e sigur.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. O strânse cu putere la piept şi o mângâie pe cap şi simţi cămaşa umezindu-se de lacrimile ei..

— Mă aveţi înapoi, spuse, încet, apoi repetă şi mai încet, ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe el însuşi: *Mă aveţi înapoi!*

Capitolul XXXI

Privind micul grup adunat în jurul patului Melissei, John avu impresia că asistă la un priveghi. De-o parte, Kathleen stătea ţinând-o pe Melissa de mâna dreaptă. La capătul celălalt al patului, Tom Wright, Bryce March şi Dennis Oswald stăteau în semicerc, uitându-se atenţi la Melissa, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-şi dea din clipă în clipă sfârşitul.

— De ce doarme atât de mult? întrebă Kathleen, mângâind fruntea netedă a Melissei.

La rândul său, John îşi pusese aceeaşi întrebare. Ultima oară când o văzuse pe Melissa lucidă fusese în acea dimineaţă, în timp ce era transportată la ambulanţă. Dar chiar şi punându-şi această întrebare, trebui să recunoască în sinea lui că, decât să o vadă în starea în care o văzuse ultima oară, era mai bine ca ea să nu-şi recapete cunoştiinţa. O voia pe Melissa înapoi, dar pe acea Melissa pe care o cunoscuse înainte ca totul să înceapă: timidă, liniştită, o fată pentru care matematica şi muzica fuseseră de nepătruns… Melissa.

Tom Wright era optimist.

— Se întâmplă ca, după o asemenea cădere, pacientul să rămână în stare de inconştienţă pentru lungi perioade de timp. Dar, încet-încet, se va trezi şi va rămâne trează din ce în ce mai mult.

Bryce March îl asculta pe doctor cu multă atenţie.

— În copila asta se dă o mare luptă, spuse el, dând din cap. Şi această luptă îi consumă toată energia, de aceea nu mai are puterea să rămână trează.

Tom Wright îl privea uimit pe avocat, deşi John nu putea spune dacă expresia chipului său era dispreţuitoare sau numai sceptică. Până la urmă, concluzionă că era câte un pic din amândouă.

— Vom şti cum se simte abia când îşi va recăpăta cunoştiinţa, spuse Tom, privindu-l pe John.

— În cazul în care nu reuşeşte să scape de April Kostanuik, e lesne de imaginat cum va fi, spuse Bryce.

— Gata, ajunge, interveni Tom ferm. Acum se află în grija mea. V-am permis să intraţi aici numai pentru că mi s-a părut că John şi Kathleen doresc asta, dar n-am să îngădui niciun fel de amestec în ce priveşte tratamentul şi recuperarea Melissei. Afară. Toată lumea afară.

— Eu rămân, spuse Kathleen, dând încăpăţânată din cap.

— Bine, rămâi, oftă Tom. Ceilalţi să plece. Iar de-acum încolo n-am să mai las decât o singură persoană în această cameră. Aţi înţeles?

— Tu hotărăşti, Tom, spuse John.

— Corect. Bine, atunci, răspunse el, apoi se îndepărtă, clătinând încet din cap.

— E un tip foarte… practic, comentă Bryce March, zâmbind vag.

— E un prieten de familie, iar eu am încredere în el.

— Dar în mine nu ai.

— Tu îmi inspiri teamă.

— Nimeni nu mi-a spus asta până acum, râse Bryce. Nu ştiu dacă să mă simt flatat sau consternat. Tu ce spui, Dennis?

— Şi… şi, răspunse Oswald, fără a schiţa vreun zâmbet.

— Hai cu noi până jos, îl rugă Bryce pe John.

Porniră încet pe coridor, unul lângă celălalt; Oswald îi urmă. Bryce mergea cu mâinile la spate şi cu capul în jos, de parcă ar fi numărat pătrăţelele mozaicului de pe jos, sau ar fi evitat să calce pe vreo crăpătură. „Nu se poate să fie atât de superstiţios”, îşi spuse John.

— Ce se va întâmpla cu Melissa? întrebă John în lift.

— Aşa cum a spus şi doctorul, îşi va recăpăta cunoştiinţa, dar în etape, cu perioade din ce în ce mai lungi de luciditate, până când efectele căzăturii dispar complet.

— Ştii la ce mă refer.

— Depinde. În primul rând, de felul în care o poţi sau nu feri de Anna Kostanuik. Şi apoi, de câtă voinţă are Melissa în a lupta împotriva lui April.

— Nu-mi vine să cred că se poate întâmpla aşa ceva.

— Ba eu am văzut un asemenea caz, spuse March aproape în şoaptă.

— Dar nu ne-ai spus niciodată.

— Pentru că nu mi-aţi dat ocazia, răspunse el zâmbind. Uşa liftului se deschise. John îl urmă până afară.

— Când s-a mai întâmplat aşa ceva?

— Cu mulţi ani în urmă, o femeie şi-a pierdut fiul cel mare. Acesta avea şaisprezece ani când a murit. Femeia a fost pur şi simplu înnebunită. Soţul ei murise cu câţiva ani în urmă, iar ea şi fiul său avuseseră o relaţie foarte strânsă. Reţine că nu era vorba de nimic deocheat. Dar erau foarte apropiaţi. Se simţea ca şi cum o parte din ea murise împreună cu fiul ei. Practic, o parte a ei nu mai funcţiona. Şi, pentru a-şi reveni într-un fel, se încăpăţâna să creadă că se poate autoconvinge că fiul ei se va întoarce. Pentru un timp, trucul a dat roade, iar ea a reuşit să ducă o viaţă normală. Mai avea încă trei fii. Dar nu făcea decât să se amăgească singură; aşteptarea aduse după sine dorinţă iar dorinţa deveni obsesie, era ceva patologic… mai pe scurt, în felul acesta îl păstra pe fiu-său cu ea. Sufletul lui nu-şi putea găsi liniştea. Vezi dumneata, domnule Woodrow, morţii sunt lipsiţi de putere. Energia lor depinde de cei vii, atunci când vor să mai rămână prin preajmă. Bietul băiat, nu avea de ales.

— Pare incredibil, spuse John. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Curând femeia a început să vadă semne ale prezenţei fiului ei mort în băiatul cel mic, răspunse March, ridicând din umeri. Şi, din nou, aşteptarea a dus la dorinţă. Băiatul cel mare poseda acum sufletul celui mai mic frate al său. Pentru un timp, mama a fost nebună de fericire. Până în clipa în care şi-a dat seama ce făcuse.

— Şi ce s-a întâmplat cu băiatul cel mic? întrebă John, care era vrăjit de ceea ce auzea, în ciuda scepticismului său. Şi-a revenit până la urmă?

— Da. În parte, datorită voinţei de a trăi, în parte datorită ajutorului de care s-a bucurat din partea celorlalţi doi fraţi. Ei şi-au dat seama ce se întâmplă şi s-au împotrivit. Dar şi mama lor a fost obligată să privească lucrurile în faţă; a fost confruntată cu ceea ce făcuse. A renunţat până la urmă la fiul ei cel mare, lăsându-i sufletul să-şi găsească pacea.

— Deci totul s-a terminat cu bine.

— Fiul cel mic a fost cel mai marcat, desigur.

John râse, fără a şti însă ce găsise amuzant. Se apropiau de parcare; soarele îi bătea pe chip, iar vântul adia uşor, răcorind aerul. Nu credea niciun cuvânt din cele spuse de March.

— Aş vrea să pot spune că nu mă îndoiesc de ceea ce mi-ai spus. Numai că mă preocupă starea fiicei mele care e în spital acum. Acolo e îngrijită.

— Ei nu pot avea grijă decât de trupul ei, John, spuse Bryce March, oprindu-se lângă un BMW ultimul model şi întorcându-se cu faţa la John. Numai tu şi Kathleen şi ceilalţi care o iubesc, numai voi puteţi veghea asupra sufletului ei, asupra spiritului ei. Melissa are nevoie de dragostea ta. Ea are nevoie să ştie că o vrei pe ea înapoi, şi nu pe April Kostanuik. Iar dacă crezi că ea ştie deja acest lucru, te înşeli, la gândeşte-te un pic. Încearcă să-ţi aminteşti ce-ai făcut în ultima săptămână.

Cuvintele lui March îl făcură pe John să roşească de ruşine şi să lase capul în jos. Bryce se urcă în maşină. Oswald se aplecă, îi spuse ceva lui Bryce, fără să audă John, apoi traversă parcarea până la maşina sa.

— Nu putem face nimic pentru ea? întrebă John. Presupunând că ceea ce ai spus e adevărat, trebuie să existe o cale.

— Ai mai multe posibilităţi, desigur, dar nu e cazul să ne gândim la ele decât dacă se dovedesc absolut necesare. Fie că recurgem la o strategie într-un mediu ostil, fie că folosim exorcismul, Melissa tot va fi traumatizată. În clipa aceasta, are încă o şansă să o învingă chiar ea pe April. Iar tu o poţi ajuta. Să mai aşteptăm.

Bryce închise portiera şi porni maşina. John se aplecă şi bătu în geam. Bryce îl lăsă în jos.

— Ai fost cumva implicat şi în cazul femeii despre care mi-ai vorbit? îl întrebă John.

— Da, într-un fel, răspunse Bryce zâmbind. Eu eram fiul cel mai mic.

John făcu un pas înapoi, lăsând maşina să treacă, apoi îşi duse mâna streaşină la ochi, urmărindu-l pe March până dincolo de parcare.

— Ticălosul, bombăni el, apoi intră din nou în spital.

Kathleen se duse acasă la ora şapte în seara aceea. John o conduse până jos în hol şi o ajută să-şi pună haina pe ea. Kathleen se întoarse spre el, cuibărindu-se la pieptul lui.

— E atât de mică şi neajutorată… Nu ştiu ce să fac.

— Nimic mai mult decât ceea ce faci acum. Şi Tom Wright şi Bryce March sunt de acord cu asta.

— De ce a trebuit să ni se întâmple tocmai nouă?

John inspiră adânc. Se gândi să-i spună ce găsise în camera lui April - albumul cu fotografia în care erau el, Kathleen şi Melissa - după care se răzgândi. Ar fi fost prea mult de îndurat pentru ea

ideea că destinul lor norocos îi adusese în atenţia lui April; că April Kostanuik îşi îndreptase tirul asupra familiei pe care o visase.

— Există lucruri care se întâmplă pur şi simplu, spuse el. Va fi bine, ai să vezi.

— Aş vrea să te pot crede, răspunse ea uitându-se în ochii lui şi zâmbind.

— Hai, du-te acasă şi culcă-te.

Kathleen îl sărută cu aceeaşi lăcomie şi insistenţă. El o ţinu strâns câteva clipe.

— Mă întorc după miezul nopţii, spuse ea.

— Şi părinţii tăi?

— Nu mă pot gândi şi la asta acum.

— Dacă nu le spui…

— Şi dacă le spun?

— Bravo.

Kathleen zâmbi, îi făcu semn cu mâna, apoi ieşi pe uşile glisante şi ajunse în parcare. John oftă şi se întoarse la lift. Timp de o jumătate de oră stătu în faţa rezervei 322, până când privirile asistentelor şi vizitatorilor ce treceau pe culoar îl făcură să se simtă ca un peşte în acvariu. Deschise uşa rezervei şi intră.

Melissa nu se trezise. Respira încet, adânc, iar pleoapele îi tremurau. Încă din primele ore ale după amiezii începuse să fie hrănită artificial; corpul ei primea glucoză dintr-un săculeţ de plastic ce atârna în stânga patului. Acul perfuziei era înfipt în braţul stâng. Kathleen avusese dreptate; Melissa părea extrem de mică şi de vulnerabilă. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ţină aşa, pentru că era cel mai de preţ fruct al iubirii lor, copilul care iubea şi care depindea de ei întru totul.

„Te-am părăsit, Melissa? Iartă-mă. Te rog.”

Se aşeză lângă pat, studiind chipul fiicei sale. Nu-şi putea aminti decât de vremurile frumoase; o vedea pe Melissa înotând până la coliba bunicilor ei, mergând pe bicicletă, ţipând fericită după ce a ajuns la poalele dealului Wilson Park, pe sanie. Numai că amintirile nu-i aduceau zâmbetul pe

buze. Emoţia provocată de ele îl făcu să plângă, ascunzându-şi chipul în palme, sperând că nimeni de-afară nu îl va auzi.

După ce se linişti, se lăsă în genunchi lângă patul Melissei şi-i sărută mâna dreaptă, strângându-i degetele puternic.

— Melissa, dacă mă auzi, iartă-mă. Te iubesc, fetiţă. Te iubesc din toată inima: Vreau să te întorci. Şi eu şi mama ta te vrem aşa cum erai înainte.

Melissa continua să doarmă.

— Atunci nu ştiam ce fac. Când ai început să cânţi la pian, când *ea* a început totul, când am văzut cât de încântaţi erau bunicii tăi, cred că am privit totul ca pe un fel de succes propriu. Cred că am început să trăiesc prin tine. Iartă-mă pentru asta, fetiţă. Am greşit. Tu erai perfectă în felul tău. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Aşa cum a făcut mama ta. Mama ta ştie multe, întoarce-te la noi, Melissa. Întoarce-te.

John nu-şi dădu seama cât vorbise cu Melissa sau ce anume îi spusese. După un timp, lacrimile îi secară, emoţia îl părăsi, iar el îşi puse capul pe pat, lângă ea, şi închise ochii. Adormi copleşit de un sentiment de calm, de linişte, ca şi cum totul ar fi fost în regulă.

Se trezi la fel de încet, fără a simţi revenirea la realitate ca pe un şoc. Ridică capul şi căscă, simţindu-se mult mai odihnit decât în zilele ce trecuseră. Nu mai dormise aşa de bine de săptămâni întregi, poate. Se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate.. Dumnezeule, dormise chiar atât de mult? Oare îi văzuse cineva? Se uită la tubul perfuziei şi constată că era plin, dovadă că cineva îl schimbase. Iisuse! Nu auzise nimic şi nimeni nu încercase să-l trezească. Nu ştia dacă era cazul să fie recunoscător sau să se simtă stânjenit. Clătină uşor capul şi râse. Se ridică, se întinse, apoi se gândi să se ducă până jos la bufet să mănânce ceva. În clipa aceea, Melissa gemu

încet, întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, ca şi cum ar fi fost chinuită de un coşmar. John o privi atent. Ea gemu încă o dată. Pleoapele continuau să-i tremure, semn că fata se afla încă sub efectul tranchilizantelor. Respiraţia era încă profundă şi regulată. În ciuda stării ei de agitaţie, monitorul de EKG indica un puls stabilizat.

Apoi, Melissa mişcă mâna. John o privi înmărmurit. Palma bătea salteaua, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenţia. John îngenunche lângă pat, privindu-i mâna cu atenţie. Degetele ei se mişcau ca şi cum ar fi ţinut un creion; începu să scrie. Probabil că visa ceva, gândi John. Melissa gemu iar, mâna lovi patul, apoi începu din nou să scrie. John simţi că i se face pielea găină şi un fior îi străbătu tot corpul.

— O, Iisuse, şopti el.

Se ridică în picioare şi ieşi alergând din cameră. Asistentele îl priviră uimite. Erau două, una mai în vârstă, cu trăsături obosite, şi una mai tânără, care îi zâmbea timidă.

— Domnule Woodrow… începu cea tânără să vorbească.

— Am nevoie de un creion, sau un pix, şi de o coală de hârtie, ceva pe care să scriu.

— Nu ştiu dacă…

— Acum, la dracu'!

— Domnule Woodrow, noi nu ţinem un chioşc aici, se încruntă asistenta în vârstă. Dacă doriţi hârtie şi creion, telefonaţi soţiei dumneavoastră şi rugaţi-o să vă aducă.

— Dacă nu îmi daţi hârtie şi creion, vă distrug oficiul.

Cea tânără clipi des, iar zâmbetul îi dispăru de pe buze. Înainte ca cealaltă să poată răspunde, scoase un carneţel şi un pix din birou. John le luă şi-i zâmbi, dându-i de înţeles că-şi cere scuze.

— Mulţumesc, spuse el.

În timp ce alerga înapoi spre camera Melissei, auzi că, prin staţie, doctorul Wright şi paza erau

anunţaţi că prezenţa lor era cerută de urgenţă la etajul trei. Când intră în cameră, Melissa continua să mişte degetele ca şi cum ar fi scris. Se lăsă în genunchi lângă pat şi puse carneţelul sub mâna ei, strecurându-i pixul între degete.

— Uite, Melissa. Ţi-am adus ce vrei, fetiţă.

O mângâie pe fruntea asudată. Pixul începu să se mişte pe hârtie. La început, John crezu că degetele ei se mişcă la întâmplare, dar, după câteva secunde, cuvintele începură să capete formă. Erau mai degrabă nişte mâzgăleli, dar lizibile.

TE IUBESC, TĂTICULE.

— Şi eu te iubesc, puiule, spuse John, simţind că îl podidesc lacrimile.

MĂ LUPT CU EA DAR E MAI PUTERNICĂ. MĂ ŢINE ÎNCHISĂ. NU MĂ LASĂ SĂ IES.

Pe coridor se auziră paşi, apoi uşa se deschise cu putere. Tom Wright intră în cameră, abia respirând. În spatele lui, un bărbat din serviciul de pază, îmbrăcat în uniformă maro. Tom se încruntă la John, apoi aruncă o privire spre Melissa; ochii îi căzură pe mâna care scria. Şocat, veni lângă ea şi-i ridică pleoapele.

— E încă inconştientă, spuse el, uitându-se la foaia de hârtie. Aşa ceva nu se poate întâmpla.

TE IUBESC TĂTICULE TE IUBESC TĂTICULE TE IUBESC TĂTICULE

Bărbatul de la pază şi asistenta în vârstă vrură să intre în cameră, dar Tom le făcu semn să iasă.

— Copilul ăsta poate sta la baza unei adevărate cariere, spuse el privindu-l pe John plin de admiraţie. Apoi, întorcându-se spre asistentă, adăugă: Aduceţi un monitor pentru electroencefalogramă, în clipa asta. Vreau sa văd ce se petrece în creierul ei. Şi chemaţi pe doctorul Kline.

John continua să mângâie fruntea Melissei, în timp ce aceasta îşi aşternea inima pe hârtie.

Capitolul XXXII

Kathleen se trezi auzind zgomot de picioare târşite şi simţind mirosul greţos de antiseptic, dar trebuiră câteva secunde pentru a-şi dea seama unde se află; până să realizeze ce e cu ea, se ridică şi se uită îngrozită în jurul ei, clipind des. Spitalul. Melissa.

Fata dormea, inspirând şi expirând adânc, mişcând încet din buze. Era ora şapte dimineaţa. Cerul era întunecat. Fără niciun motiv anume, Kathleen se simţi deodată într-o dispoziţie excelentă. Ca şi cum un vis neştiut i-ar fi curăţat sufletul şi i-ar fi alungat toate temerile, ca şi cum un minunat secret i-ar fi fost dezvăluit, dându-i-se de înţeles că totul avea să fie bine. Îi era greu să înţeleagă bucuria ce-i umpluse sufletul, mai ales că Melissa zăcea în continuare într-un pat, la câţiva paşi de ea.

După care îşi dădu seama că avea totuşi un motiv să se bucure. Luă bucata de hârtie de pe noptieră şi citi cuvintele scrise de fiica ei.

TE IUBESC TĂTICULE. ÎNCERC SĂ IES DE AICI.

Noaptea trecută, când sosise la spital, John plângea; nu putuse decât să-i strecoare hârtia în palmă şi să aştepte reacţia ei. Kathleen se uitase la ea nedumerită, încruntându-se. Nu înţelegea. Se trezise Melissa să scrie asta? După toate aparenţele, nu. Voinţa ei fusese cea care îi controlase mâna, în timp ce restul trupului rămăsese în continuare nemişcat, atras într-o luptă a cărei intensitate era greu de imaginat pentru Kathleen. Lupta ce se dădea în Melissa nu era vizibilă decât pe rola de EEG pe care John i-o lăsase. Undeva, printre liniile acelea albastre şi roşii, ce urcau şi coborau, fiica ei încerca să se ascundă, încerca să scape. Rândurile scrise de ea

erau ca un dar. Melissa era bine, oriunde s-ar fi aflat în clipa aceea. Şi încerca să revină.

Uşa se deschise şi rezervă intră o asistentă înaltă şi subţire. Era o negresă care intră înăuntru zâmbind.

— Ce mai face prinţesa în dimineaţa asta?

— N-a deschis ochii toată noaptea.

— Pulsul şi respiraţia se prezintă bine. Trebuie să schimbăm tubul de perfuzie. Ridica cearşaful şi verifică schimburile Melissei. N-ar fi bine să ieşiţi să beţi o cafea până îmi termin eu treaba aici? o întrebă ea pe Kathleen.

— Bine, răspunse aceasta, ştiind că tot trebuia să iasă să-l sune pe John.

După ce părăsi rezerva, îl văzu pe Tom Wright ieşind din lift şi făcându-i semn cu mâna. Îşi termina tura. Era tras la faţă şi avea cearcăne mari în jurul ochilor.

— Te-au trezit asistentele?

— Nu, m-am trezit mai devreme.

— Perfect. Te conduc acasă.

— Rămân aici să-l aştept pe John.

— I-am telefonat deja şi i-am spus că nu are rost să vină până după amiază. În dimineaţa asta îi facem nişte teste Melissei.

— De ce?

— Ca să înţelegem exact ce se petrece în interiorul ei. Doctorul Kline, îţi aminteşti de el, va supraveghea testele. N-are rost să mai rămâi aici; oricum, nu vei avea voie să o vezi.

— Dar ştim deja ce se întâmplă cu ea.

— Ei, haide, Kathleen. Ceea ce s-a petrecut azi-noapte a fost absolut remarcabil. Nu pot permite să las să-mi scape o asemenea ocazie.

Kathleen nu se simţi în stare să-l contrazică, înclina să-i dea dreptate. Ceea ce spunea el suna logic, corect. Se sprijini de peretele liftului.

— Ne dai telefon când aveţi rezultatele testelor?

— Am să le rog pe asistente să facă asta. Nu-ţi face griji, vor avea grijă de ea şi te vor ţine la

curent cu totul. Mă aştepţi câteva minute să mă schimb?

— Nu e nevoie să mă duci acasă, Tom. Am venit cu maşina. Îţi mulţumesc, oricum.

— Trebuie să dormi.

— Am dormit aproape toată noaptea, spuse ea, cu un zâmbet vinovat.

— Am vrut să spun că ai nevoie de somn în adevăratul sens al cuvântului.

O conduse la uşă. Când ajunse afară, ea îşi puse ochelarii de soare, în ciuda faptului că cerul era înnorat. Lumina dimineţii o deranja. Urcându-se în maşină, plânse câteva minute. Avea sentimentul că o abandonează pe Melissa. Privi spitalul, încercând să ghicească unde era fereastra camerei Melissei. Până la urmă, convinsă că a depistat-o, se rugă în gând, privind într-acolo.

„Te rog, fetiţă, întoarce-te la noi."

Îşi şterse lacrimile, inspiră adânc, apoi porni maşina.

*

* *

Pentru Hank, dimineaţa trecu foarte greu. Lucrările pe şantier înaintau lent, ceea ce nu era de mirare pentru o zi de vineri, iar el nu prea avea ce face. Nu prea avea cu ce să-şi ocupe mintea, drept urmare îşi petrecu timpul gândindu-se la Anna.

Când plecase de-acasă în dimineaţa aceasta, ea se afla încă în pat, dar putea să jure că se trezise. Încercase să-i vorbească, încercase să o convingă să mănânce, dar în zadar. Anna stătea cu spatele la el, cu păturile trase până peste umăr, ca şi cum ar fi încercat să se apere de el, de toată lumea. Înainte de a pleca, Hank intrase în dormitorul ei şi o sărutase pe obraz. Avea pielea rece şi nu-i răspunse în niciun fel.

— Te sun, spuse el.

Îşi petrecuse jumătate de dimineaţă făcând asta, intrând în biroul şantierului cu un zâmbet vinovat pe buze. Fetele îi răspundeau, zâmbindu-i

înţelegătoare. Până şi Watkins îi permise să folosească telefonul din biroul său. Ura acea stare de lucruri, ura faptul că ei ştiau durerea, suferinţa prin care trecea, ura faptul că îl tratau altfel decât l-ar fi tratat în mod obişnuit. Telefonul sună de câteva ori până ca Anna să răspundă. Iar când o făcu, vocea îi era răguşită.

— Te-ai trezit, în sfârşit.

Hank nu primi niciun răspuns din partea ei, ci, auzi doar răsuflarea ei răguşită, aproape inumană. Închise ochii.

— Vrei să cumpăr ceva pentru cină?

— Cum vrei…

— Te simţi bine?

Aceeaşi răsuflare greoaie în receptor, în loc de răspuns.,

— Anna, trebuie să închid. Te sun mai târziu. La prânz. E bine?

— Dacă vrei tu…

După ce închise telefonul, îşi dori să nu fi sunat deloc; era la fel de îngrijorat ca mai înainte. De fapt, se simţea chiar mai rău. Cea care îi răspunsese mai devreme la telefon nu era adevărata Anna, nu era cea pe care o cunoscuse şi o iubea, nu era Anna care îl iubise în ciuda tuturor defectelor sale. Părăsind biroul lui Watkins schiţase un zâmbet, dar, judecând după expresiile de pe feţele lui Marjorie şi Tracy, îşi dădu seama că ele îi ghiciseră suferinţa.

La prânz, refuză invitaţia unora din colegii lui de a bea bere.

— Poate mai târziu, Kosta, îl rugă unul dintre ei, iar el îi răspunse înclinând din cap, după care se îndepărtă. Dar ştia prea bine că nu avea să-i însoţească nici mai târziu. Plecă de pe şantier, ducându-se la un telefon public. Nu se mai simţea în stare să înfrunte iar privirile celor din birou, zâmbetele lor, mila lor. Începu să plouă, aşa că mări pasul. Formă numărul de acasă punându-şi o mână la ureche, pentru a auzi mai bine. Nu

răspunse nimeni. Închise şi formă din nou. Nici de data aceasta Anna nu răspunse. Probabil că intrase în baie, gândi el. Sau poate ieşise la cumpărături. Existau o mie de motive pentru care Anna nu ridica receptorul. Mai încercă o dată, lăsând telefonul să, sune de douăsprezece ori înainte de a închide. Apoi, introduse din nou fisa, formând un număr pe care-l mâzgălise pe o bucăţică de hârtie. Îi răspunse John Woodrow.

— La telefon Hank Kostanuik. Sunt îngrijorat în privinţa Annei. Nu e acasă, nu răspunde la telefon şi nu ştiu ce e în stare să facă.

Puse receptorul în furcă, se sprijini de telefon şi începu să lovească cu pumnul în el. „Ce faci, Anna? Ce faci?”

*

* *

Anna stătea în maşină, în parcare, ascultând sunetul ploii. Ştergătoarele de parbriz păreau a se mişca fără niciun efect, pentru că geamul era în permanenţă acoperit de apă. Încerca să deosebească printre picăturile mari de ploaie spitalul, iar inima îi bătea nebuneşte.

Asta va schimba totul. Absolut totul. Nimic nu va mai fi ca înainte, după asta.

Dar merita s-o facă, nu? Era datoria ei de mamă să facă asta. Făcea asta pentru fiica ei, niciun sacrificiu nu i se părea prea mare. Închise ochii şi începu să se legene în scaun. Maşina, un Datsun, era a surorii ei, Christiana; pretextase că avea nevoie de ea pentru a face cumpărăturile cât timp lipsea Hank. Era o maşină pe care nu-i plăcea să o conducă, dar se descurcase destul de bine. Se întrebă ce ar fi spus Christiana dacă ar fi ştiut adevărul. Ce-ar fi simţit dacă ar fi ştiut în ce scop era folosită maşina ei? Ce va spune Hank?

Amintindu-şi de Hank, aproape că îi putu auzi timbrul dezamăgit al vocii; închise ochii, strângând pleoapele. Viaţa ei se schimbase atât de mult într-un timp atât de scurt. Tot ceea ce

odinioară fusese stabil, clar, scăpase de sub control.

Nu fusese de ajuns decât o tresărire provocată de o rafală de ploaie pentru ca Anna să se răzgândească. Ce simplu ar fi fost acum să se întoarcă acasă, la Hank. Cât de bine s-ar fi simţit în braţele lui. N-ar fi fost acelaşi lucru ca pe vremea lui April, dar împreună ar fi reuşit să depăşească acel moment dificil; se iubeau destul de mult pentru a supravieţui, iar ea avea acum sentimentul că acest lucru e posibil. Viaţa nu se sfârşise; mai avea încă de ce să trăiască, mai avea încă ce să spere. Nu trebuia decât să se întoarcă acasă şi să-l aştepte pe Hank. Realizând cât de simplu era totul, aproape că o cuprinse ameţeala şi simţi nevoia să zâmbească. Da, putea să facă asta. Puse mâna pe schimbătorul de viteze.

Apoi se gândi la April. April, care era sus, undeva într-o cameră de spital. April, îngrozită. April, realizând că mama ei o abandonează.

Anna începu să tremure. Fereastra ce se deschisese în faţa ei, dându-i încă o şansă, se închidea brusc. Nu mai era decât o cale de urmat. Gata cu răscrucile. Gata cu întoarcerea înapoi. Nu mai exista decât April. Doar ea.

Opri motorul, strânse mica geantă la piept şi fugi până la uşa spitalului. Traversă holul în grabă şi apăsă pe butonul liftului. Trecând pe lângă fişier, văzu un paznic stând de vorbă cu o femeie mai în vârstă. Niciunul dintre ei nu se uitase la ea când trecuse pe lângă ei. Pe o uşă laterală aflată lângă lift ieşiră două asistente, râzând, având câte o haină peste uniformă, ţinând câte un pachet de ţigări în mâini. Trecură pe lângă ea fără să-i acorde atenţie. Nu-i venea să creadă că totul decurgea aşa de uşor.

Când uşa liftului se deschise, păşi grăbită înăuntru, apăsă la etajul trei, apoi se sprijini de perete, pentru a nu fi văzută de asistenta de la biroul de recepţie înainte ca uşile liftului să se

închidă. Exact în clipa în care uşile se mişcară, auzi o voce: „Opriţi liftul acela!”

Anna închise ochii. Liftul începu să urce.

„Doamne, fii alături de mine. Te rog, Doamne, pentru binele lui April.”

Liftul se opri. Uşile se deschiseră cu un zgomot de clopoţel, făcând-o pe Anna să tresară. Păşi pe hol. Biroul asistentelor era chiar în partea opusă lifturilor, dar acum nu era nimeni acolo. Răsuflând uşurată, Anna trecu pe lângă ghişeu şi ajunse în holul principal.

Mergea cât putea de relaxată, cu privirea în jos. Camera lui April era aproape în capătul culoarului. Uşile tuturor saloanelor erau deschise, dar nu se uită în niciunul din ele. Era la jumătatea drumului dintre lift şi rezervă când auzi telefonul din biroul asistentelor; chiar în salonul pe lângă care trecea în clipa aceea, se auzi o înjurătură spusă în şoaptă. Anna se opri când sora ieşi pe coridor. Fără să-i arunce măcar o privire, aceasta se grăbi să răspundă la telefon.

Inima bătea să-i spargă pieptul. Îşi continuă drumul. Se opri în dreptul rezervei 322. La uşă era un scaun, iar uşa era închisă.

„Dă, Doamne, să fie singură în cameră.”

Ţinându-şi respiraţia, deschise uşa. April stătea în şezut, pe pat, şi zâmbea.

— Ştiam c-o să vii, mămico.

Anna intră în rezervă şi închise uşa în urma ei.

*

* *

Kathleen se simţea ca un câine în lesă, aşa cum mergea în urma lui John. Abia-şi mai simţea picioarele, alergând până la spital. În lift, John dădu cu pumnul în perete, privind nerăbdător beculeţul ce indica etajul.

— Fir-ar să fie! Hai odată!

Kathleen avea impresia că trăieşte un coşmar, un vis oribil în care alerga după ceva, ceva ce n-avea să obţină niciodată. După ce primise telefon

de la Hank Kostanuik, John întorsese spre ea un chip împietrit, alb ca varul.

— Era Hank Kostanuik, spusese el. Anna a dispărut. Spune că nu ştie ce e în stare să facă.

— Şi asta ce înseamnă? îl întrebase Kathleen, având o presimţire sumbră.

— Fără să-şi ia ochii de la ea, John telefonase la spital. Ea îl ascultase, înfiorată de groază.

— La telefon John Woodrow. Fiica mea se află în rezerva 322. Verificaţi dacă a venit la ea o femeie, s-ar putea să fi ajuns deja acolo şi nu are voie să o vadă. Vă rog să trimiteţi pe cineva de la pază sus. Venim şi noi imediat.

În mai puţin de un minut, erau deja pe drum. John conduse ca un nebun. Numai prin mila lui Dumnezeu reuşiră să ajungă la spital nevătămaţi, gândi Kathleen. Nici măcar poliţia nu-i opri.

Când uşa liftului se deschise, John o trase de mână. Imediat Kathleen îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Trei asistente şi doi paznici se aflau în dreptul uşii rezervei Melissei.

— Dumnezeule! John…

— Rămâi aici.

John alergă până la camera Melissei. Kathleen merse încet pe coridor, respirând sacadat. Privi, ţinându-şi respiraţia, cum John îşi croieşte drum printre asistente şi paznici. Două secunde ma târziu, ieşi din nou din cameră, ridicând mâinile pentru a o împiedica să înainteze. Era palid ca un mort.

— A dispărut, spuse el printre dinţi. Anna a luat-o de aici.

Kathleen simţi că i se înmoaie genunchii. John o prinse în braţe. Totul în jurul ei dispăru în ceaţă. John urla disperat să vină o soră.

Capitolul XXXIII

Odată, când April avea şase ani, Anna şi Hank o luaseră într-o excursie în Canada. Pe drum îi prinsese o furtună dinspre nord-vest, atât de puternică încât Hank fusese nevoit să le ducă la un motel de la poalele dealului Alberta, unde rămăseseră peste noapte. La fel ploua şi acum, când Anna conducea pe şoseaua I-94; era la jumătate de oră distanţă de Minneapolis. Ţinea volanul strâns, cu amândouă mâinile, încercând să distingă ceva în faţă, în timp ce farurile păreau aproape ineficiente. Nu vedea decât ploaia ce cădea în picături mari, dese, dându-i impresia că este atacată de roiuri de insecte. Nu putea auzi nici măcar zgomotul ştergătoarelor de parbriz din cauza ploii.

Lângă ea April stătea cu capul sprijinit de geam şi cu ochii închişi. De la cele câteva minute cât fusese conştientă, în camera de spital, nu mai scosese nicio vorbă. Din când în când mai scotea câte un sunet, ca un fel de ţipăt înăbuşit după ajutor, sau ca și când un geam ar fi putut exprima o senzaţie de greaţă, dar Anna nu îndrăznea să-şi ia ochii de la şosea şi să o privească.

Indicatorul arăta o viteză de 40 de mile pe oră. Anna nu forţă motorul. Maşini şi camioane treceau pe lângă ele, dar şoseaua era mai mult liberă. Dacă furtuna avea să continue, Anna ştia că până şi navetiştii de la St. Cloud vor ezita să se întoarcă acasă. În fond, era vineri. O scuză destul de plauzibilă pentru a mai rămâne în Minneapolis.

În spatele ei, un camion; prin oglinda retrovizoare, se uită nervoasă la farurile acestuia. Se apropia de Datsun-ul ei cu viteză. Oare nu văzuse maşina? Apăsă pe accelerator, dar maşina începu să vibreze de parcă ar fi fost maşină de spălat. Luă piciorul de pe pedală lăsând maşina la

40 de mile pe oră. Camionul se apropia în continuare.

— Dumnezeule! strigă Anna.

Din instinct, apăsă frâna. Şoferul camionului văzuse probabil luminile stopurilor, pentru că o evită în ultima clipă, ocolind-o. Datsun-ul patină de parcă ar fi fost condus de un beţiv. Auzi claxonul camionului.

Tremurând, venindu-i să verse de spaimă, Anna trase pe dreapta. Îşi sprijini capul de volan, trase aer în piept şi încercă să se calmeze. Cum de n-o văzuse şoferul camionului? În ciuda ploii torenţiale, deschise portiera, se dădu jos din maşină şi se duse în spate. Ploaia îi biciuia chipul, părul. Luminile de poziţie nu funcţionau.

— Doamne, ajută-mă, îngăimă ea.

Stopurile funcţionau, dar nicio maşină nu o putea vedea din spate, din cauza poziţiilor. Pe întunericul acela, mai ales din cauza ploii, era moarte curată să continue să conducă. Se urcă repede în maşină, verifică oglinda retrovizoare, apoi se înscrise din nou pe şosea. Îşi aminti că trecuse pe lângă un indicator care anunţa o localitate numită Inkster la vreo zece mile înainte. Lângă ea, April gemea şi stătea ţeapănă. Se uita fix înainte.

— E doar ploaia, o linişti Anna.

April gemu şi lăsă din nou capul jos. Anna se ruga să găsească mai repede drumul ce ducea spre Inkster. Îşi dădu seama câtă nevoie avea de Hank. Se rugă ca el să fie lângă ea.

Când văzu în sfârşit celălalt indicator, aproape că o podidiră lacrimile. Prin oglindă văzu un şir de lumini apropiindu-se. Până când să iasă în celălalt drum, luminile se apropiaseră considerabil. Camioane şi maşini treceau pe lângă ea.

Mai avea cinci mile până la Inkster şi mergea doar cu 30 de mile la oră. Era înconjurată de întuneric, în lumina farurilor nu vedea decât o mică şuviţă din şosea şi torente de apă.

Motelul îi ieşi în cale pe neaşteptate, iar Anna trase imediat pe dreapta. Una din roţi trecu peste ceva ce scoase un sunet metalic; April tresări în scaun, se lovi cu capul de geam, dar nu se trezi. Anna parcă exact în faţa recepţiei motelului. Stătu aproape un minut cu capul în jos, inspirând adânc, încercând să se liniştească. Puse mâna pe piciorul lui April.

— Mă întorc imediat.

La recepţie, lovi uşor tejgheaua şi aşteptă. Se părea că nu era nimeni acolo. Desluşi sunetul unui televizor şi simţi miros de ceapă prăjită şi fum de ţigară. Recepţia era mică, slab luminată. Pereţii erau goi.

— Hei, e cineva aici?

Auzindu-i vocea, o femeie apăru din camera din spate, ţinând o ţigară în colţul gurii. Nu făcu niciun efort să-şi ascundă uimirea. Era mai tânără decât Anna, dar mult mai solidă şi cu o faţă rotundă, ce inspira plictiseală şi prostie.

— Aveţi camere libere?

— Sigur. Eşti singură?

— Da.

— Douăzeci de dolari.

Anna băgă mâna în geantă. N-avea decât patruzeci de dolari la ea. Intenţionase să se oprească la un distribuitor automat şi să mai scoată nişte bani, dar uitase. Acum îşi dădea seama că dacă va fi pusă sub urmărire, îi va fi blocat şi accesul la contul din bancă. Ştia că va trebui să se descurce numai cu banii pe care îi avea. Fără tragere de inimă, îi înmână femeii de ia recepţie cei douăzeci de dolari. Aceasta îi dădu cheia.

— Camera şase.

— Nu e nevoie să semnez nicăieri?

— Vrei neapărat să semnezi?

Anna ridică din umeri. Femeia se întoarse în cealaltă cameră.

April dormea încă. Anna o mângâie pe frunte.

— Totul va fi bine, spuse ea. Totul va fi bine, ai să vezi.

Încercă să o trezească pe April pentru a o duce în cameră, dar ea gemea într-una şi clătina capul într-o parte şi în alta. Până la urmă, udă până la piele, Anna o duse pe braţe până în cameră şi o puse pe pat. April ţinea una dintre mâini pe jumătate ridicată, iar capul îi era aplecat într-o parte.

— O să fie bine, o linişti Anna şi se duse să închidă uşa. April nu răspunse. Anna încercă să adoarmă, dar nu reuşi. O enerva sunetul furtunii de afară. Auzea şi zgomotul televizorului. Din când în când, mai trecea câte o maşină, luminând camera, aruncând umbre ciudate pe pereţi. Era numai nouă seara, dar Annei i se părea că era cel puţin trei dimineaţa. Era extenuată, fizic şi psihic.

Şi, ca lucrurile să pară şi mai grave, April nu se simţea bine deloc. Punând mâna pe fruntea ei, Anna aproape că tresări de spaimă constatând că fata avea febră mare. April dădea din cap şi gemea într-una. Avea buzele uscate. Anna încercă să i le umezească cu puţină apă, apoi îi puse un prosop ud pe frunte, dar nimic nu părea să uşureze suferinţa copilei.

Nimic nu era aşa cum ar fi dorit ea. Se aşeză pe un scaun lângă pat şi o privi pe April, care se întorcea pe toate părţile, transpirând puternic. Nu putea să o ajute în niciun fel.

Nici nu-şi dădu seama când adormi, realiză că adormise abia când se trezi brusc. April se trezise şi ea, se ridicase în pat şi plângea.

— Scumpa mea!

— Mă doare, mămico, plângea April.

— Ce te doare?

— Ea mă face să sufăr!

— Cine?

Anna ştia răspunsul la acea întrebare. Melissa Woodrow.

April începu să-şi dea ochii peste cap, de parcă ar fi fost electrocutată. Brusc, corpul i se încordă, iar picioarele loveau în afară. Deschise din nou ochii şi o privi pe Anna, confuză.

— April?

— Unde e tăticul meu? Vreau la tăticul meu!

— Tăticul tău?

— Unde-mi sunt ochelarii? Nu văd! Vrei să-mi dai ochelarii?

— Unde-i April? o întrebă Anna, simţind că i se încreţeşte carnea pe ea. Ce-ai făcut cu April?

Copila o privi fără a putea să o fixeze şi începu să tremure. Lacrimile îi ţâşniră din ochi. Se uita la Anna şi plângea.

— Mămico, îmi face rău!

Îşi dădu iar ochii peste cap, căzu pe spate şi horcăi. Anna îi atinse faţa. Temperatura îi crescuse şi mai mult. Deja ardea. Puse urechea pe pieptul fetei, simţind că o copleşeşte căldura trupului ei. Începu să plângă, udând rochia lui April.

*

* *

John stătea lângă fereastra living-ului, privind cum ploua. Luminile străzii erau înceţoşate, iar pavajul arăta de parcă ar fi fost inundat de un râu. În depărtare, copacii tremurau în vânt. În spatele lui John, conversaţia, se reînsufleţise.

— N-o să-i facă niciun rău fetei, spuse Bryce March.

— Putem fi siguri de asta? întrebă Kathleen cu asprime în glas. Nu ştim nimic despre femeia asta.

— Nu avem de ce să ne facem probleme. Nu uita că ea o consideră pe Melissa drept fiica ei. Singurul motiv de îngrijorare este faptul că lupta ce se dă în Melissa va fi influenţată negativ de prezenţa doamnei Kostanuik.

— Nu-i va face niciun rău Melissei, spuse şi John, întorcându-se spre Kathleen. O cunosc destul de bine pentru a spune asta.

— Serios?

John ignoră insinuarea din vocea ei şi înclină din cap. De partea cealaltă a camerei, lângă uşa living-ului, Dennis Oswald stătea cu mâinile la spate, într-o atitudine de paznic, ca şi cum i-ar fi supravegheat pe toţi. Îl preocupa faptul că nu fusese la fel de atent şi cu Melissa mai devreme.

După ce au descoperit că Melissa dispăruse de la spital, John, Kathleen şi Hank Kostanuik petrecuseră două ore descurajatoare şi confuze stând de vorbă cu poliţia. Întrebările poliţiştilor se învârtiseră în jurul aceleiaşi probleme: „Care este relaţia Annei Kostanuik cu fiica dumneavoastră?”

Era atât de greu de explicat, încât, până la urmă, atât ea cât şi Hank renunţară să mai dea vreo explicaţie, recurgând la cei mai simplu răspuns: Anna Kostanuik era bolnavă mintal. Ajunsese să creadă că Melissa era fiica ei moartă, drept pentru care o răpise. Explicaţia nu satisfăcuse pe nimeni, dar fusese de ajuns pentru a pune rotiţele în mişcare. John şi Hank fuseseră rugaţi să rămână la locuinţele lor. Iar, în eventualitatea în care Anna ar fi telefonat, erau rugaţi să contacteze imediat poliţia. Între timp, nu prea rămăsese nimic de făcut. Fusese emis un mandat de arestare pentru Anna Kostanuik. Poliţia suna din oră în oră, comunicând mereu aceleaşi date. Nimic nou.

Kathleen îi telefonase lui Bryce March, iar avocatul venise imediat, însoţit de cel mai de nădejde asociat al său, Oswald. După ce ascultase povestea bizară pe care i-o spusese March de dimineaţă, John nu mai ştia cum să procedeze sau cum să se poarte cu acesta. „După tot ce s-a petrecut, sunt încă sceptic.”

John se aşeză pe canapea şi-l luă pe Proust din locul în care stătea. Câinele dădu din coadă.

Kathleen străbătuse camera în lung şi-n lat de când se întorseseră de la poliţie. Nu mâncase, nu dormise. Arăta îngrozitor. Acum mergea ţinând o mână sub sâni şi alta la gură, de parcă i-ar fi fost greaţă şi îi era teamă să nu verse pe covor. Se duse

la fereastră şi se uită afară, apoi se întoarse din nou spre ceilalţi.

— Dacă îi dă telefon soţului ei, iar el nu ne sună?

— Tu îl cunoşti bine pe Hank, spuse John. Ce părere ai?

— O să sune, răspunse ea, privindu-l încruntată.

John îşi băgă nasul în spinarea caldă şi moale a lui Proust. Câinele se zvârcoli fericit.

— Nu-mi vine să cred că se poate întâmpla aşa ceva, comentă John.

— Chiar nu poţi? îl întrebă Kathleen, aruncându-i săgeţi din ochi, dar revenindu-şi imediat.

— Ajunge, interveni Bryce March. În noaptea aceasta veţi avea nevoie unul de celălalt. Niciunul din voi nu e de vină.

John nu se putea uita la Kathleen. La rândul ei, aceasta îi întoarse spatele.

— Melissa nu va păţi nimic, spuse March pe un ton confidenţial. Dacă reuşim să o luăm de lângă Anna Kostanuik.

John continua să mângâie blana lui Proust, ţinând ochii închişi. „Dacă”, gândi el, „dacă”.

*

* *

Hank Kostanuik stătea în living, pe întuneric, ţinând în mâinile sale mari fotografia lui April şi plângând. Plângea pentru că îi era dor de fiica lui, plângea pentru că îi era milă de suferinţa soţiei lui. Viaţa fusese dură cu familia lor, cu toţi cei din familia Kostanuik; de ce să se fi aşteptat ca viaţa lui să fie altfel?

Furtuna de-afară făcea ca cerul să fie la fel de apăsător precum capacul unui coşciug. Aştepta să sune telefonul. Aştepta să se întâmple ceva.

„Anna, ce ai făcut din noi?”

Casa părea fără viaţă, pustie. Iar el era un străin, o fantomă bântuind prin ea. Cândva, April se aşeza pe scăunelul de lângă pian şi cânta atât de frumos

încât aproape le frângea inimile de emoţie. Nu se putea să se fi simţit atât de nefericită în casa aceasta. Pe urmă se gândi că fusese numai vina lor. Ei o făcuseră să creadă că nu era de ajuns ceea ce aveau, că trebuia să-şi dorească mai mult. Ei nu făcuseră decât să-i arate cât de mult îşi urau viaţa. De ce avuseseră alte pretenţii de la ea?

„Anna”, gândea el, „ar fi trebuit să ne mulţumim cu ceea ce aveam. Ne aveam unul pe celălalt şi aveam o fiică frumoasă. Nu mai aveam nevoie de nimic, nici măcar să ne construim o viaţă de basm măcar în vis. N-am avut parte decât de durere, de suferinţă.”

Sărută fotografia lui April, iar lacrimile îi curgeau în continuare pe obraz. Dumnezeule, cât îi era de dor de ea!

Mai devreme, îi fusese extrem de greu să vorbească cu poliţiştii. Cuvintele abia ieşiseră din gura lui. Trebuise să recunoască faptul că soţia lui era nebună; că fiica lui era moartă. Nebună. Moartă. Şi în tot acest timp, Kathleen şi John Woodrow îl priveau cu milă. Pierduse totul. Familia, mândria. Ceva mai devreme fusese nevoit să stea de vorbă cu sora Annei, Christiana. Auzise numele surorii ei la radio şi dorea să ştie ce se întâmplă. Şi mai ales, unde îi era maşina.

— Anna nu e acasă, îi spusese Hank. Acestea fuseseră singurele cuvinte pe care le putuse rosti.

Încercase să mănânce ceva, dar mâncarea nu avea niciun gust. Apoi încercase să bea ceva, dar alcoolul era în stomacul lui precum o greutate dureroasă. Până la urmă, nu putu face decât să aştepte. Să aştepte, să stea, să gândească, să-şi amintească, să sufere. Pentru April. Pentru Anna.

Era aproape nouă şi jumătate când telefonul sună iar. Ridică receptorul, convins că era căutat ori de poliţie, ori de Christiana. Dar la celălalt capăt al firului era Anna.

— Hank, are nevoie de tine.

— Unde eşti?

— Fiica ta are nevoie de tine. Ceva nu e în regulă. Te rog, vino.

— Spune-mi unde eşti.

Anna îi explică unde se află, iar el notă totul pe o hârtie.

— Te rog, Hank. Vino singur. De dragul lui April şi al meu. Te rog.

Ascultând-o, Hank îşi dădu seama că Anna era pe punctul de a-şi pierde minţile.

— Voi veni singur, Anna.

— Îmi promiţi?

— Îţi promit.

Când închise telefonul, începu să tremure şi lacrimile îi inundară ochii. „Îmi pare rău, Anna. Iartă-mă, April.”

Ridică din nou receptorul şi formă numărul familiei Woodrow.

Capitolul XXXIV

În timp ce Hank se îndrepta dinspre Minneapolis spre Inkster, furtuna mai scăzuse din intensitate, dar ploaia nu încetase, iar vântul lovea cu putere vechiul Chevrolet pe care Hank îl conducea. Uneori, ploaia biciuia tabla scoţând sunete de ciocan, atât de tare încât Hank nu mai putea gândi. După care, brusc, se instala liniştea. Încercă să-şi imagineze cum străbătuse Anna tot acest drum în maşina Christianei; gândul acesta îl îngrozi. Datsun-ul fusese, cu siguranţă, ca o bărcuţă pierdută într-o mare agitată. Annei nu-i plăcuse niciodată să şofeze. Era uşor de imaginat cât de îngrozită fusese conducând pe autostradă, pe furtună, cu atâtea maşini în jurul ei.

Inkster era un orăşel de fermieri la nord de autostradă; din cauza luminilor, din depărtare părea mult mai mare. La telefon, Anna îi explicase că stă la primul motel cum venea dinspre autostradă, dar Hank se temuse că nu-l va găsi uşor. Pe măsură ce se apropia, realiză faptul că toate acele lumini pe care le văzuse de la distanţă proveneau de la complexul despre care îi vorbise Anna. În parcare se aflau trei maşini de poliţie, fiecare cu girofarul în funcţiune. Câţiva oameni stăteau în spatele maşinilor. Când Hank trase maşina în parcare, unul din ei se apropie de el. Era John Woodrow.

Woodrow se aplecă lângă geamul lui Hank. Avea pălăria dată uşor pe spate, iar faţa îi era udă de ploaie.

— Nu vrea să vorbească decât cu tine, îi spuse John.

— Dumnezeule, a venit şi poliţia. Dar la ce le trebuie armele? Anna n-ar face rău nimănui.

— A trebuit să-l anunţ pe procurorul districtual care este situaţia. Probabil că cei de la biroul lui au anunţat mai departe.

Hank opri motorul şi se dădu jos din maşină, în clipa aceea, unul din poliţişti îi blocă drumul. Nu-i putu vedea faţa. În schimb rămase cu ochii la arma pe care acesta o ţinea îndreptată în jos.

— Acesta este soţul ei, îl lămuri John Woodrow.

— Sunteţi sigur că va coopera cu noi? l-aţi spus ce a afirmat soţia dânsului?

— Anna n-o să-i facă niciun rău fetiţei, spuse Hank.

— Nu putem ştii ce va face, răspunse poliţistul. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Cuvintele lui sunară ca o acuzaţie, iar Hank lăsă privirea în jos.

— Trebuie să facem în aşa fel încât nimeni să nu sufere. Nici fata, nici soţia dumneavoastră. Totul e să o facem să iasă din cameră de bunăvoie şi să lase fetiţa înăuntru. Dacă reuşiţi să o convingeţi să iasă, ne uşuraţi munca.

— Cred că pot, răspunse Hank imediat. O voi scoate de-acolo.

— E înarmată?

— Nu.

— Dacă totuşi e, spuneţi-i să lase arma înăuntru.

Hank se întoarse spre John Woodrow, care ridică din umeri în semn de scuze.

— Am să vorbesc cu ea, mai spuse Hank.

Fiindcă nu purta un impermeabil, era deja ud până la piele, iar părul i se lipise de frunte şi de ceafă. În timp ce el se îndrepta spre motel, John Woodrow şi poliţistul făcură câţiva paşi înapoi, alăturându-se micului grup din jurul maşinilor. Recunoscu silueta îndesată a lui Bryce March şi umbra înaltă, subţire, a lui Dennis Oswald. Cealaltă umbră, ascunsă după una din maşinile de poliţie, trebuia să fi fost Kathleen Woodrow.

Cum de se ajunsese până aici? Un coşmar, din care nimic nu lipsea; nici ploaia torenţială, nici vântul, nici luminile strălucitoare. „Dumnezeule, Anna, cum de te-am lăsat să faci asta?”

Când ajunse în dreptul uşii Annei, îşi văzu umbra proiectată pe ea. Bătu uşor, dar, fiindcă nu primi niciun răspuns, bătu încă o dată, mai tare.

— Anna! Eu sunt! Hank!

Auzi ceva nedesluşit, pe care el îl interpretă drept o invitaţie de a intra, deschise uşa şi intră; camera era slab luminată. Îl cuprinse o senzaţie de căldură. Ploaia şi vântul intrară odată cu el. Se sprijini de uşă, închizând-o.

Anna stătea pe pat. Melissa Woodrow era întinsă în poala ei, cu capul la pieptul Annei. Anna era albă la faţă ca varul şi avea ochii roşii de oboseală. Părea epuizată. Dar nu înfrântă. Gura ei era arcuită într-o expresie hotărâtă. Dincolo de oboseala ce i se citea în ochi, Hank desluşi o intensitate pe care până atunci nu o cunoscuse.

— Mi-ai promis, şopti Anna.

— Îmi pare rău. Dar nu eu am chemat poliţia. Anna, eu i-am anunţat doar pe John Woodrow. Era îngrijorat în privinţa Melissei.

— April!

Era neînarmată. Hank nu putea vedea mare lucru. Se uită repede în jurul lui, dar nu descoperi nimic. Acolo nu erau decât Anna şi Melissa. Acum se uită mai atent la fetiţă. Era roşie la faţă, ca şi cum ar fi avut febră mare, părul îi era ud de transpiraţie şi dat pe spate, descoperindu-i fruntea. Hank realiză că fata părea moartă şi, preţ de câteva secunde, o privi îngrozit, până când observă că respira. Lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Anna mângâia fruntea fetiţei şi-i şoptea ceva, fără ca Hank să o poată auzi.

— Anna, părinţii Melissei sunt afară.

Anna ridică ochii şi-l privi calmă.

— Părinţii lui *April* sunt aici, înăuntru.

— Anna…

Fetiţa se mişcă şi gemu. Pleoapele îi tremurară, apoi deschise ochii. Anna o ridică şi se uită la ea, zâmbindu-i.

— Totul o să fie bine, nu-i aşa, April? Totul o să fie bine…

Melissa închise iar ochii, iar nasul i se încreţi de parcă ar fi simţit un miros urât. „Asta nu e Melissa Woodrow”, îşi spuse Hank. „Dumnezeule”.

— Îmi pare rău, şopti Melissa cu glas răguşit. Dar nu era Melissa. Cea care vorbea era April. Mămico, îmi face rău. Mă doare!

— Ajut-o, Hank, îl imploră Anna, privindu-l cu ochi disperaţi. Te rog. Fă să înceteze totul.

Fetiţa întoarse spre el doi ochi mici, în care se citea spaima. În care se citea ura. Hank nu o mai putea privi. Făcu un efort să se ducă la picioarele Annei. Fetiţa închise iar ochii, ţinând pleoapele strânse, ca şi cum înăuntrul ei s-ar fi dat o mare luptă. Începu să scrâşnească din dinţi. Hank o luă de mână. Degetele ei subţiri îl strânseră cu putere. Ardea ca fierul înroşit.

— Te iubesc, April, şopti el. Orice ai crede tu, te iubesc. Te iubesc din toată inima. Te iubesc mai presus de orice pe lume. Dacă aş fi avut de ales, aş fi murit în locul tău. Aş fi vrut să îţi pot oferi mai mult, mai mulţi bani, mai multe lucruri… dar nu s-a putut. Ţi-am dat tot ce am avut. Ştiu cât de mult ai iubit muzica. Am greşit atunci când ţi-am spus că trebuie să oprim lecţiile de pian. Abia acum îmi dau seama de asta.

Ochii i se umplură brusc de lacrimi.

— Spune-i! Spune-i că totul, va fi bine de-acum încolo! Spune-i că-i vom da tot ce-şi doreşte!

O privi pe Anna, nebună de disperare, şi clătină uşor din cap.

— Anna, nu-i mai putem da nimic.

Fetiţa gemu iar, strângându-l şi mai tare de mână. Hank se trase mai aproape de ea şi o mângâie pe creştet. Se aplecă asupra ei şi începu să-i şoptească.

— April, tu trebuie să pleci acum într-un loc în care noi nu te putem urma. În locul acela, nimeni nu are nevoie de nimic. Acolo se aude mereu

muzica. Mai multă muzică decât îţi poţi tu imagina, o muzică mult mai frumoasă decât ai ascultat tu până acum. Cei de-acolo au nevoie de tine, April. Au nevoie de muzica ta. Poţi lua dragostea noastră cu tine. Dar trebuie să pleci singură. Acum n-a mai rămas nimic pentru tine aici.

— Nu! ţipă Anna, plesnindu-l peste obraz. Ea e aici, cu noi!

— Nu e drept ce faci, Anna!

— E aici!

Fetiţa gemu iar şi se uită la Anna. Începu să plângă. Lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

— Mă doare, mămico! Vocea ei era răguşită, suna ca un vânt uscat. Mă face să sufăr!

Anna îl privi din nou pe Hank, dar de data asta, toată mânia îi dispăruse. „Fă ceva”, îl implora ea din ochi.

— Dă-le voie părinţilor ei să-o vadă, o rugă el cu glas blând.

— Dacă fac asta, nu-i vor mai face rău lui April? întrebă Anna, îngropându-şi faţa în părul fetiţei.

Hank le cuprinse pe amândouă în braţe, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Ei sunt singurii care o pot ajuta, o linişti Hank.

*

* *

Când uşa camerei de motel se deschise, John simţi tensiunea străbătându-i tot trupul, o strânse pe Kathleen de mână. În spatele lor, cei trei poliţişti se aşezară lângă maşini, în poziţie de tragere. John se rugă ca ei să nu deschidă focul.

În uşă apăru Hank Kostanuik, făcând semn cu mâna. Unul din poliţişti se apropie de el. John îl auzi pe Hank vorbind, dar nu-i înţelese cuvintele.

— Ce-a spus? întrebă Kathleen în şoaptă.

— Nu ştiu.

Poliţistul se întoarse la maşină şi, preţ de-un minut, discută ceva cu ceilalţi colegi ai săi, fără ca nimeni să-i poată auzi. Până la urmă, unul din ei se apropie de John şi Kathleen.

— Vă roagă să vă duceţi înăuntru.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kathleen.

— Nu ştiu. Cert e că nu are armă la ea. Dânsul ne-a confirmat asta. Numai că se pare că fetiţa… deliează. El spune că dacă vă duceţi înăuntru, aţi putea s-o liniştiţi. Ştiind că nu are arme la ea, putem s-o scoatem pe femeie de-acolo fără dificultate.

— Dar dacă vreunul din noi păţeşte ceva? întrebă John, dar poliţistul nu-i răspunse.

— Bine, intrăm. Odată ajunşi înăuntru, nu văd ce probleme am mai putea avea. Cel puţin, aşa o putem proteja pe Melissa.

— Încercaţi să nu faceţi nimic care ar putea s-o tulbure, îi sfătui poliţistul. Şi găsiţi o modalitate s-o scoateţi pe fiica dumneavoastră de-acolo.

— E bolnavă, spuse John. Vorbesc de Anna Kostanuik. Nu cred că vrea să facă rău cuiva. Pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva…

— Staţi liniştit. Nu vrem nici noi complicaţii. Vrem numai să ne asigurăm că vă veţi recăpăta fiica înapoi.

Ţinând-o pe Kathleen de mână, John se îndreptă spre motel. Când ajunseră la uşă, John ciocăni. Hank Kostanuik îi deschise imediat şi le făcu semn să intre. Abia păşi înăuntru, când Kathleen se repezi spre pat. În clipa în care se apropie de pat, Anna Kostanuik se dădu la o parte. Kathleen o luă pe Melissa în braţe. John o privea atent pe Anna. În câteva ore se schimbase complet; era o cu totul altă persoană. O creatură disperată, patetică, ce nu mai inspira decât milă. Se trăsese la perete, cu genunchii traşi al bărbie, cu ochii măriţi de groază, privindu-le fix pe Kathleen şi Melissa. Hank se repezi lângă ea, dar Anna se feri de atingerea lui.

— John, arde!

John se apropie de Melissa şi-i puse mâna pe frunte. În clipa în care o atinse, fetiţa deschise ochii larg, iar gura i se rotunji într-un zâmbet.

— Tăticule!

Cea care vorbea nu era Melissa. Cea care îl privea era April, şi tot ea zâmbea. Kathleen ştiu imediat ce se întâmplă. Iar el îşi dădu seama după felul în care îşi îndreptase brusc corpul.

— Te rog, spuse Anna Kostanuik, cu glas răguşit. Fă-o să n-o mai chinuie pe April. Opreşte-o!

John o cuprinse pe fetiţă în braţe şi o ridică astfel încât între feţele lor nu mai rămase decât foarte puţin spaţiu. Era ca un morman de beţe uscate în mâna lui, dar continua să zâmbească. Închise ochii astfel încât să nu-i vadă faţa atunci când îi vorbea.

— Melissa, eu sunt, tăticul. Sunt aici, fetiţă. Şi mămica ta e aici. Te rog, întoarce-te la noi.

Trupul din mâinile lui se zvârcoli cu putere, după care se potoli. Când deschise ochii, văzu că fetiţa îi închisese pe ai ei. Buzele îi tremurau.

— Tăticule!

— Melissa, suntem aici.

— Tăticule, ea mă…

Se încordă din nou, picioarele îi zvâcniră în afară, dar John o ţinea strâns, de teamă să nu-i scape. Deschise din nou ochii mari. Exprimau durere şi disperare.

— Tu eşti tăticul meu!

— Nu sunt tăticul tău! Sunt tăticul Melissei.

— Dar mămica aşa mi-a spus! Tu eşti tăticul meu!

Dintr-un colţ al camerei, se auzi un sunet înnăbuşit, scos de Anna Kostanuik. John se uită peste umăr şi văzu că Hank o ţinea strâns cu ambele mâini. Amândoi se uitau îngroziţi la John. Pe marginea patului, Kathleen se legăna înainte şi înapoi. John se aplecă mai mult asupra fetei.

— Nu sunt tatăl tău, April. Dacă aş fi tatăl tău, te-aş iubi din tot sufletul, dar nu e aşa. Hank e tăticul tău. Iar el te iubeşte foarte mult.

— Nuuu! scoase fetiţa un ţipăt ascuţit.

— Da. Da. Sunt tatăl Melissei. Iar tu îi faci rău, April, te rog, April, dă-mi fetiţa înapoi. Nu-i mai chinui sufletul.

Din celălalt colţ al camerei, Anna Kostanuik începu să plângă şi să ţipe.

— Nu! Opreşte-te! Tu o faci să plece! Opreşte-te! Nu-i face rău!

John o ignoră, apropiindu-se atât de mult de Melissa, încât feţele lor aproape se atingeau acum, iar el putea simţi dulceaţa răsuflării ei şi căldura trupului ei.

— Mi-ar fi plăcut să fii fetiţa mea, April. Ştiu ce copil bun eşti. Ştiu cât de mult îţi iubeşti părinţii. Am fi putut fi o familie grozavă. Dar tu nu eşti fetiţa mea. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi asta. Melissa e fetiţa mea, iar eu o iubesc foarte mult. Iar tu, April, ne faci, pe mine şi pe soţia mea, să suferim îngrozitor. Ne vrem copilul înapoi. Nu o lua de lângă noi. Te rog, nu face asta.

John simţi că îl podidesc lacrimile. Când deschise ochii, văzu că lacrimile lui curgeau exact pe ochii închişi ai Melissei. Devenise moale în braţele lui, în aparenţă, un trup fără viaţă.

— Te rog, Melissa, întoarce-te la noi. Nu ne părăsi.

Anna Kostanuik scoase încă un urlet, dar de data aceasta de disperare, nu de mânie. John întoarse capul pentru a o privi. Plângea la pieptul lui Hank. Era epuizată. Kathleen se ridică de pe pat şi se duse la ea. John încercă să o oprească.

— Kath, nu…

Kathleen se opri la câţiva paşi de cealaltă femeie. Anna se îndreptă dintr-o dată.

— Vă rog, doamnă Kostanuik, o imploră Kathleen cu glas domol. Îmi iubesc fiica nespus de mult. Vă rog, n-o luaţi de lângă mine. Vă implor.

Daţi-mi fiica înapoi. Şi lăsaţi-o pe April să plece, să-şi găsească liniştea.

Capitolul XXXV

Ceea ce o durea pe Anna mai mult era disperarea din privirile lui Kathleen Woodrow. Arăta aşa cum arătase Anna în primele zile de după moartea lui April. Anna putea citi în ochii femeii aceleia durerea, teama, speranţa, toate amestecate într-o stare pe care nu ar fi dorit-o nimănui.

— Te rog, las-o pe April să plece, şopti Kathleen din nou. Las-o să plece, ca să se poată întoarce Melissa.

Chiar nu înţelegea? Chiar nu putea înţelege că toate astea nu aveau nimic de-a face cu Melissa? Că tot ce făcea, făcea pentru April şi numai pentru ea? April nu voise niciodată să-i facă vreun rău Melissei Woodrow. Nu voia să facă rău nimănui. Nu voia decât ca April să se întoarcă. Asta e tot. Numai April.

Pe pat, John Woodrow o ţinea pe April în braţe, şoptindu-i ceva în ureche, ceva ce nu voia să audă. Fetiţa era adormită, ţinea ochii închişi şi gura deschisă.

— Anna, spuse Hank, nu le face fata să sufere. Nu o lăsa pe April să o facă să sufere. Las-o să plece.

— Dar ea e…

Fata deveni ţeapănă şi deschise din nou ochii, iar Anna tresări. April se întorcea. Trebuiau să vadă asta! April era acolo. Nu încerca să facă rău nimănui. Dar fata de pe pat întoarse o privire plină de dragoste spre tatăl ei. Era Melissa.

— Tăticule, spuse, cu o voce groasă.

— Te rog, Mel, întoarce-te la noi. Nu îmi pasă de muzică, nici de matematică. Nu te vreau decât pe tine. Numai pe tine. Te rog, Mel, întoarce-te.

O expresie de durere se văzu pe faţa Melissei. Figura i se strâmbă, ochii i se apropiară.

— Tăticule, se auzi.

Nu mai era Melissa.

John strânse din ochi şi o strânse pe fată şi mai tare, îngropându-i faţa la pieptul lui, ca şi cum nu ar fi vrut să o mai vadă. Ce făcea? Nu era în stare să vadă? Pe April o strângea în braţe! Pe April!

Kathleen, care se întoarse spre el, alergă spre pat. Îi strânse pe amândoi în braţe şi, peste umărul lui John, prinse privirile Annei.

— Dă-ne copilul înapoi!

Anna nu mai putea vorbi. Suferinţa lui John şi a lui Kathleen era atât de mare, încât părea să umple camera cu valuri imense, întunecate. Anna o simţea în interiorul ei, ca şi cum acea suferinţă ar fi pulsat în inima ei.

Eu le-am provocat toată această suferinţă.

Gândul acesta venea de undeva din adâncul sufletului ei, dintr-un loc pe care nu îl explorase niciodată.

Eu le-am provocat toată această suferinţă.

Hank o făcu atentă şi fu uimită să vadă că plângea. Oare era vinovată şi de suferinţa lui?

— Anna, lasă copilul nostru să plece. Las-o să plece acolo unde trebuie să plece. Pentru Dumnezeu, Anna, fă-o pentru April.

Pe pat, fata se smulse din strânsoarea lui John şi a lui Kathleen şi o privea speriată, cu gura deschisă, ca şi cum ar fi vrut să ţipe.

— Mămico, mă doare. Mă face să sufăr! Mămico!

Hank o întoarse pe Anna spre el, cu ochii roşii de furie.

— Şi eu am iubit-o, Anna, dar nu în felul ăsta. Nu pentru că poate cauza atâta suferinţă. Niciodată nu se va mai face bine. Niciodată. Ei nu o să o lase niciodată pe fata lor să cedeze, iar eu nu o s-o mai las vreodată pe April să se întoarcă. Niciodată!

— MAMĂ!

— Mămico! spuse din nou April, de data asta şoptit.

John o strânse cât putu în braţe şi apoi se întoarse spre Anna. Nu scoase un cuvânt. Nu avea de ce. Ochii lui spuneau totul. Ea simţi în tot corpul ura lui, teama, durerea.

Doamne, ce am făcut? Ce am făcut?

Hank era atât de preocupat de scena din jurul patului, încât nu o mai strânse pe Anna lângă el. Ea se smulse atât de repede încât prima lui reacţie fu să-i dea drumul, speriat.

— Anna!

Înainte de a reuşi să o prindă, ea fugi afară, în ploaia torenţială. Orbită, se clătină un timp şi ridică un braţ pentru a-şi feri ochii.

— Anna!

Vocea venea din spatele ei, înfundată de zgomotul vântului şi al ploii. În faţa ei nu vedea decât maşina ei parcată, luminată la un moment dat de girofarul unei maşini de poliţie. Deschise portiera şi urcă, apoi începu să caute înfrigurată cheile. Motorul tuşi o dată, de două ori, înainte de a porni. Porni în marşarier atât de repede, încât cauciucurile protestară.

Doamne, iartă-mă pentru ce am făcut. April, iartă-mă!

Strigătele se auzeau chiar prin geamul închis, glasuri de bărbaţi, înfuriate. Nu le băgă în seamă şi apăsă pedala de acceleraţie la fund, depărtându-se de luminile care o orbeau. Maşina se clătină şi o hurducă în timp ce cobora de pe trotuar, apoi reveni pe stradă. Ploaia se lovea de parbriz, ca sufletele a o mie de îngeri care încercau să intre.

April, îmi pare rău.

Vântul părea să poarte departe spusele ei.

Mămico, nu mă părăsi! Mă doare, mă doare!

Doamne, iartă-mă!

În oglinda retrovizoare observă farurile care se apropiau. O rafală de vânt lovi violent maşina. Prea târziu, văzu o lumină puternică pe stradă, în faţa ei. Era undeva sus, strălucitoare şi sfâşia ploaia, parbrizul, lacrimile din ochii ei.

— April! strigă Anna.

Apoi ceva lovi maşina cu o forţă care o aruncă pe scaunul din dreapta. Lumina invada interiorul maşinii. Văzuse vag un fel de camion, nu era sigură, apoi alte lumini şi deodată fu proiectată cu o forţă incredibilă spre parbrizul care se sparse în mii de bucăţi, cufundând-o într-o noapte în care lacrimile ţineau loc de stele.

*

* *

La început, John avu impresia că se auzise un trăsnet prin apropiere, dar imediat după aceea auzi strigătul de groază şi durere care nu putea veni decât de la Hank Kostanuik.

— Oh, Doamne! spuse Kathleen.

Unul dintre pompieri băgă capul pe uşă.

— Rămâneţi aici. Nu vă mişcaţi.

John dădu din cap, ţinând-o strâns pe Melissa în braţe. O lăsă pe pat şi o privi atent, încă mai ţinea ochii închişi, dar respira normal. Simţi căldura respiraţiei ei când îi duse un deget la buze.

— Melissa, trezeşte-te, iubito, trezeşte-te!

Pleoapele îi clipiră des şi pentru un moment respiraţia i se opri. Se ridică cu un tresărit şi deschise ochii mari. O privi pe Kathleen, apoi pe John.

Te rog, Doamne, fă să se fi terminat.

— Melissa?

Deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Clipi din nou, apoi închise ochii şi adormi la loc. Alături de el, Kathleen scoase un oftat prelung.

— E bine?

— Nu ştiu.

Uşa se deschise din nou şi de data asta intră Bryce March. Pe faţă i se citea îngrijorarea. O picătură de ploaie i se prelingea pe nas.

— Cum e?

John nu răspunse. March intră în încăpere şi lăsă uşa deschisă. Afară, ploaia continua să cadă. Se

lăsase deja întunericul. March veni lângă pat şi atinse mâna lui John.

— Lasă-mă să o văd.

*

* *

Ploaia îl biciuia în timp ce alerga spre luminile din zare. Anna nu condusese mult, doar câteva sute de metri, dar lui Hank îi păreau kilometri. Zgomotul ciocnirii îi răsuna în urechi. Era un zgomot pe care nu avea să îl uite vreodată.

Unul din poliţişti întinse mâna să îl oprească să meargă spre locul în care maşina se ciocnise.

— Nu cred că aţi vrea să mergeţi acolo, spuse poliţistul.

Hank îi dădu mâna la o parte. Două din cele trei maşini de poliţie erau oprite în poziţii ciudate pe drum, iar girofarurile aruncau lumini supărătoare în noapte. Camionul care lovise maşina Annei era în dreapta lui; era un camion ca cele pe care le vedea în fiecare zi pe şantier. Şoferul, un bărbat cam de vârsta lui Hank, stătea pe trotuar, palid, iar un poliţist îi spunea ceva.

Hank trecu de marginea drumului şi se îndreptă, prin iarba până la genunchi, spre maşină. Pe când se afla la zece metri de ea, îşi pierduse orice speranţă. Maşina zburase prin aer şi se lovise de o piatră imensă, îngropată pe jumătate în şanţ. Un poliţist era îngenunchiat lângă ceva care se afla la zece metri de maşină. Lăsase lanterna pe pământ, pentru a lumina o formă ciudată, acoperită de iarbă. Anna.

Poliţistul se ridică când îl văzu pe Hank apropiindu-se. Faţa tânărului era foarte albă.

— Am chemat o ambulanţă, dar… reuşi să rostească, înapoindu-se câţiva paşi.

Hank îngenunche lângă Anna şi lacrimile i se amestecau cu ploaia care îi biciuia faţa. Trupul Annei era contorsionat, într-o poziţie neobişnuită.

Picioarele îi erau prinse sub bust, probabil rupte. Braţele erau întoarse în unghiuri haotice.

O singură dată mai văzuse un om atât de grav rănit, la unul din şantiere, după ce o încărcătură de buşteni căzuse pe el. Ştia foarte bine că Anna nu avea să mai trăiască mai mult de câteva minute.

Dar ochii îi erau deschişi, plini de lacrimile ploii şi părea să îl fi recunoscut.

— Anna, şopti el şi îi mângâie, faţa desfigurată.

— Hank, şopti ea şi văzu cum sângele i se scurgea din gură.

— Şşş, nu vorbi.

— Iartă-mă, îmi pare rău.

— E în ordine, Anna, şşş.

— Te iubesc. Îmi pare atât de rău!

— Şi eu te iubesc. Şşş.

— Mă doare, Hank. Mă doare.

Vedea cum viaţa i se scurgea din ochi şi îngenunche şi îşi lipi gura de urechea ei. Ar fi vrut ca un preot să se afle acolo şi să o împărtăşească, dar, într-un fel, nu mai conta. Dumnezeu avea să o ierte pe Anna.

— Du-te acum, Anna, şopti el. Du-te şi stai cu April. Are nevoie de tine, Anna. Te iubesc. Vă iubesc pe amândouă.

Pentru ultima dată în viaţa ei, Anna zâmbi şi era un zâmbet care pe el îl făcu fericit.

*

* *

Bryce se aplecă asupra Melissei şi îi şopti ceva la ureche. Melissa deschise ochii. Clipi o dată, apoi trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să caşte. Îl văzu pe John şi întoarse capul, pentru a-l vedea mai bine. El nu scoase un cuvânt. În ochii cui se uita?

Apoi Melissa întoarse capul spre Kathleen şi zâmbi.

— Mamă, spuse, cu o voce uscată, pierdută.

Kathleen oftă şi se repezi spre pat, luând-o pe Melissa în braţe. John îşi întoarse privirea, cu lacrimi în ochi. Încremeni în momentul în care March îl atinse pe umăr, dar, cu toate acestea, se

întoarse spre avocat cu o expresie plină de recunoştinţă.

— Cealaltă a plecat, rosti March, solemn. Fata voastră s-a întors.

— Mulţumesc, reuşi John să spună.

March dădu din cap, apoi se îndreptă spre uşă, unde Deniss Oswald rămăsese nemişcat. March ieşi. Oswald înclină capul, atinse borul pălăriei şi ieşi în noapte.

John trase aer în piept şi se şterse la ochi, apoi se întoarse spre Kathleen şi, Melissa. Se simţea ca un intrus, un spion care urmărea viaţa intimă a altcuiva. Aproape se pregătea să plece când Kathleen îl privi cu lacrimi în ochi şi întinse o mână spre el.

Se întoarse lângă pat şi se aşeză.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Nu pot spune nimic. Ştiu că nu mă poţi ierta, dar…

— Taci din gură şi strânge-ne în braţe, zise Kathleen.

Făcu ceea ce i se ceru.

*

* *

Totul se învârtea cu ea. Ploaia care îi cădea pe faţă era rece, binevenită şi părea că vine de la o înălţime ameţitoare, dintr-un loc nebănuit.

Cuvintele lui Hank îi răsunau în minte, iar sărutul lui fusese cel mai frumos pe care îl primise vreodată în viaţă. Pentru o clipă, pământul încetă să se mai învârtă cu ea şi îşi dădu seama de iarba care o înconjura, de maşina din spatele ei, de oamenii de pe drum, de Hank, care stătea la căpătâiul ei. Simţea şi durerea, durerea aceea ascuţită, care umplea fiecare atom al trupului ei.

Apoi totul dispăru.

Auzea muzică, de undeva de departe, pură, o muzică cum nu mai auzise niciodată.

Ai avut dreptate, Hank.

Încercă să rostească aceste cuvinte, dar nu se auzi nimic. Nu mai avea importanţă.

Totul în jurul ei începu din nou să se învârtă, dar de data aceasta nu mai era o mişcare ameţitoare. Cerul, parcă ud şi el de ploaie, se preschimbă într-un vârtej întunecat care trăgea spre el. Lumea rămase undeva, jos. Apoi zbura printr-un tunel lung, cu o viteză de neimaginat, la capătul căruia se vedea o sclipire infimă. O rază de lumină unde, ştia, o aştepta April.

EPILOG

În lunile care au urmat morţii Annei, viaţa lui Hank se schimbase în nenumărate feluri. În primul rând vânduse casa. Nu mai avea nevoie de ea, din moment ce locuia singur. Oricum, niciodată nu îi plăcuse să locuiască aici. Cumpărase casa doar pentru Anna şi pentru April.

Dar acum ele plecaseră. Pentru totdeauna.

Cu banii luaţi pe casă, mult mai mult decât se aşteptase, cumpărase o căsuţă în cartierul în care copilărise. Casele de aici erau mai mici şi mai ieftine, aşa că reuşise să o ia cu banii jos. Pentru prima dată de când se căsătorise cu Anna nu avea nicio datorie. Era un cartier plăcut, în care toţi erau prieteni şi copiii se jucau pe stradă până la căderea serii. April ar fi fost fericită aici, se gândea uneori. Vieţile lor ar fi fost cu totul altfel dacă s-ar fi mulţumit cu ceea ce aveau. Ar fi avut atâta fericire!

Îi era foarte dor de Anna. Şi de April.

Cuvintele pe care i le adresase April încă îl mai dureau când se gândea la ele, dar ştia că nu ştiuse ce spune. Era doar un copil şi un copil făcea caz din orice, până când ajungea să înţeleagă lumea. Lui April nu i se dăduse niciodată vreo şansă să o înţeleagă. Acum, spera, totul îi era clar. Câteodată, când era singur, i se părea că îi simte prezenţa. Nu era o prezenţă ameninţătoare, ci plină de dragoste; era acea April pe care o cunoscuse şi căreia Anna îi dăduse viaţă.

Mergea des la biserică şi se spovedea mai des ca niciodată. Într-o zi, spre sfârşitul verii, părintele Peter i se adresă când se întorcea din cimitir.

— Arăţi bine, Hank.

— Mă şi simt bine, părinte.

— Ştii, Hank, cu două rânduri în spatele tău stă Rose Shattuck. Ştiai că e văduvă?

— Nu, nu ştiam.

— Locuieşte foarte aproape de tine.

— Da?

— Da, e adevărat.

— E un cartier drăguţ.

Peter se opri, scutură din cap şi îl bătu pe umăr.

— Hank, se tot uită la tine!

— Aşa face?

— Aşa.

— Rose Shattuck, spuse el, încet.

— Durerea nu poate dura la nesfârşit, spuse Peter, bătându-l din nou pe umăr.

— Cred că aşa e, răspunse Hank.

Săptămâna următoare, la slujba de duminică, privi peste umăr şi, într-adevăr, Rose Shattuck, cu ochii ei mari, se uita la el şi zâmbea, îi zâmbi şi el şi se întoarse.

Da, într-adevăr.

Peste o săptămână, pe când se plimba, o văzu pe Rose stând pe treptele de la intrare ale unei case. Ea îi făcu semn cu mâna, iar el traversă şi curând se trezi acceptând invitaţia ei la cină! După aceea, au stat de vorbă. A stat la ea patru ore. Plecă fericit, fluierând.

Da, se întrevedea ceva aici.

Avea mult de suferit. Nu putea scăpa de asta şi nici nu voia să scape. În timp ce mergea, i se păru că simte prezenţa lui April în preajma lui. Pentru prima dată, îi vorbi.

— E drăguţă, spuse.

De data asta era sigur că April nu era singură. Anna era cu ea. Plăcerea pe care o simţea venea de la amândouă.

De fapt, viii cu viii…

În acea noapte, avu cel mai adânc somn, de mult timp şi se trezi dimineaţa fericit să întâmpine soarele care străbătea fereastra dormitorului. Pentru prima dată de mult timp, simţea o pace absolută.

*

* *

John simţea că cineva îl readusese la viaţă, se întâmplase ceva, ceva îl adusese pe punctul de a pierde totul. Acel ceva fusese el însuşi; propriile lui îndoieli, propriile lui sentimente de nesiguranţă. Numai dragostea lui Kathleen îl salvase, le salvase căsnicia. Nu avea să mai facă asemenea greşeli. Dacă ea îl putea accepta aşa cum era, atunci se putea accepta şi el. Trebuia. Pentru prima dată în opt ani, se cufundă în muncă cu energie şi plăcere.

Pe timpul verii, Melissa se schimbă. De data aceasta era o schimbare naturală şi începuse să se întrebe de ce îşi făcuseră vreodată griji în privinţa ei. Timiditatea începuse să îi dispară şi chiar începu să îşi facă prieteni prin vecini. Era cu adevărat Melissa. Nu era niciun dubiu. Priceperea la matematică, cu toate meditaţiile din timpul verii, nu duse la rezultate remarcabile. John spera ca anul următor să fie mai bine. Dacă nu… La dracu! Unii oameni nu erau făcuţi pentru cifre. În privinţa cântatului la pian, sintetizatorul zăcea în pivniţă.

Chiar şi părinţii lui Kathleen făceau un efort să se schimbe, iar John reuşi să le întâmpine eforturile. Pentru prima dată de când se însurase cu Kathleen, începuse să îi placă vizitele de duminică seara. Ross şi Maggie chiar reuşiseră să nu o mai influenţeze pe Melissa.

— Melissa, îi spuse Maggie lui John într-o seară, îşi va alege propriul drum în viaţă, propriile, ei plăceri. Într-o zi îşi va descoperi propriul talent şi ne va uimi pe toţi.

Poate că da, se gândea John, poate că da.

Proust creştea o dată cu Melissa şi la sfârşitul verii era deja un cocker mare. Era câinele Melissei, al nimănui altcuiva. Ea îi dădea de mâncare, ea îl scotea la plimbare, ea se juca cu el. În serile în care, pentru un motiv sau altul, John era cel care trebuia să îl scoată la plimbare, câinele mergea speriat, plictisit chiar. Îşi cunoştea adevărata stăpână.

În ultima duminică a verii, se duseră cu toţii la Ross şi Maggie. Melissa de-abia aştepta să se întoarcă la şcoală. Cu o săptămână în urmă făcuse analize pentru lentile de contact. Schimbarea era fenomenală. Nu numai în ce privea înfăţişarea, dar şi felul de a se purta. John îşi dădea seama că era cu totul altcineva. La masă, socrii săi o priveau fără să le vină să creadă.

— O să zdrobească ceva inimi, spuse Ross, încântat.

Şi pe a mea, se gândi John.

Ştia că Melissa avea să fie o femeie la fel de frumoasă ca şi mama ei. Păzea, lume!

După cină, Melissa se scuză şi urcă la etaj, urmată de Proust. Ross deschise o sticlă de Remy Martin şi turnă la toată lumea. Lui John i se părea că ceva era ireal. Parcă erau nişte extratereştri, veniţi să-i înlocuiască pe adevăraţii Ross şi Maggie. Altfel nu se putea explica. Kathleen îl lovi pe sub masă, ca să îl facă să îndepărteze acea expresie de uluire de pe faţă.

O jumătate de oră mai târziu, Proust apăru în încăpere, supărat. John se încruntă, privind câinele cu atenţie. De sus se auzi deodată sunetul pianului. Muzica umplea încăperea şi îl făcea pe John să simtă fiori reci pe şira spinării. O privi pe Kathleen, care făcuse ochii mari.

Când intră în cameră, i se făcu pielea de găină. Melissa stătea la pian, iar degetele îi dansau pe clape. Trebuie că îl simţise când intrase, căci se întoarse spre uşă cu un zâmbet fericit.

Ridică mâinile de pe clape, dar muzica încă se mai auzea. John clipi şi ochii îi fură atraşi de combina muzicală. Caseta continua să se deruleze. Melissa se ridică de pe taburetul din faţa pianului.

— Pot să iau şi eu lecţii anul ăsta? Janice a început deja. Am putea învăţa împreună.

John răsuflă uşurat şi Kathleen apăru în spatele lui.

— Ăsta-i un lucru despre care trebuie să mai discutăm, spuse el, într-un sfârşit.

CUPRINS

METAMORFOZA
PROLOG
Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul XXI
Capitolul XXII
Capitolul XXIII
Capitolul XXIV
Capitolul XXV
Capitolul XXVI
Capitolul XXVII
Capitolul XXVIII
Capitolul XXIX
Capitolul XXX
Capitolul XXXI
Capitolul XXXII
Capitolul XXXIII
Capitolul XXXIV

Capitolul XXXV
EPILOG

Table of Contents

METAMORFOZA	2
PROLOG	3
Capitolul I	9
Capitolul II	14
Capitolul III	24
Capitolul IV	33
Capitolul V	41
Capitolul VI	50
Capitolul VII	59
Capitolul VIII	68
Capitolul IX	78
Capitolul X	89
Capitolul XI	99
Capitolul XII	106
Capitolul XIII	116
Capitolul XIV	124
Capitolul XV	133
Capitolul XVI	142
Capitolul XVII	151
Capitolul XVIII	163
Capitolul XIX	171
Capitolul XX	180
Capitolul XXI	189
Capitolul XXII	200
Capitolul XXIII	211
Capitolul XXIV	219
Capitolul XXV	228

Capitolul XXVI 239
Capitolul XXVII 247
Capitolul XXVIII 256
Capitolul XXIX 265
Capitolul XXX 272
Capitolul XXXI 280
Capitolul XXXII 289
Capitolul XXXIII 297
Capitolul XXXIV 306
Capitolul XXXV 315
EPILOG 323